

**NATIONALISTIN
HENKINEN
HORISONTTI**

Tuomas Tähti

Nationalistin henkinen horisontti

© 2019 Tuomas Tähti

Kustantaja: Tuomas Tähti

Painaminen: Opus Liberum / Oy Nord Print Ab

ISBN 978-952-94-1815-2 (nid.)

ISBN 978-952-94-1816-9 (PDF)

Sisällysluettelo

Johdanto	7
1. Häpeää ja intoa	13
2. Poliittiset ensiaskeleet	17
3. Poliitikoilta on syytä vaatia enemmän	25
4. Äänioikeutettuja on syytä kannustaa aktiivisuuteen	30
5. Klikinkerjääjät antavat median määrätä	32
6. Eduntavoittelu ja ihanteet	36
7. Eroon omaisuuskeskeisyydestä	41
8. Ideologisuus politiikkaan	45
9. Kansallismielisyys ja isänmaallisuus	51
10. Isänmaallisuuden monet kasvot	59
11. Suomen itsenäisyys olisi ilahduttava asia	62
12. Valkoinen ylivalta ja kansallismielisyys	64
13. Kulttuuri on reaktio ympäristöön	67
14. Mitä on suomalainen kulttuuri?	71
15. Mikä tekee ihmisestä suomalaisen?	75
16. Mieli-piteet eivät säilytä suomalaisuutta	78
17. Kansa on kuviteltu yhteisö	82
18. Liberaali nationalismi ja etnonationalismi	85
19. Kansa on korvaamattoman arvokas	90
20. Suomalaisuus ei ole aihe ylpeilylle	96
21. Kansallismielisyyttä tasa-arvon puolesta	98
22. Sivarinationalisti	101
23. Ideologian valitseminen ja vapaa tahto	108
24. Demokratiassa tarvitaan vaihtoehtoja	112
25. Kansallinen sirpalerintama	117
26. Puolueen kannatus ja prioriteetti	123
27. Populismi sopii korkeintaan mausteeksi	129
28. Kansallismielisyys ja palkkatyön tulevaisuus	134
29. Tom of Finland ja ideologisuus kunnissa	139
30. Tapaus burkakielto	142
31. Olenko itsekäs?	145
Henkilölista	149
Viitteet	151

Johdanto

Kaupunginhallituksen jäsen, tapakouluttaja Mikael Miikkola (ps.) sanoi minulle kerran, että poliitikon tai politiikkaan pyrkivän ihmisen ei pidä paljastaa kaikkia korttejaan, ellei ole aivan pakko. ”Juutalaiset sanovat, että avoin uuni ei paista hyvää leipää”, Miikkola jatkoi. Olen pitänyt Miikkolan neuvon mielessäni, mutta tässä kirjassa teen tietoisesti toisin.

Aivan aluksi paljastan omat korttini. Olen ollut ehdokkaana eri vaaleissa vuosien varrella ja ehkä tulen jatkossakin olemaan ehdokkaana. Tämä ei kuitenkaan ole vaalikirja. Ensisijainen motiivini tämän kirjan tekemiselle ei ole kerätä muiden ääniä vaaleissa, vaan saada oma ääneni kuuluviin muiden ihmisten keskuudessa. Olen tavannut vuosien varrella useita poliitikkoja, jotka tekevät blogikirjoituksia, mielipidekirjoituksia ja kirjoja saadakseen vaaleissa ääniä. Se on toki ymmärrettävää toimintaa. Minun näkökulmani kirjoittamiseen ja vaaleihin on kuitenkin erilainen. Kun pyrin ehdokkaaksi vaaleihin tai pyydettyinä suostun ehdokkaaksi vaaleihin, yhtenä syynä on – muiden syiden ohella – se, että ehdokkuuden avulla poliittiset ja metapoliittiset kirjoitukseni voivat tavoittaa uusia lukijoita.

Metapolitiikka on keskustelua politiikasta ja politiikkaan vaikuttavista ideologioista ja arvoista. Metapoliittinen toiminta pyrkii asenneilmapiirin ja keskustelukulttuurin muokkaamiseen, yleisön tiedostavuuden kehittämiseen ja ideologisten käsitteiden valtavirtaistamiseen, mutta vain epäsuorasti päivänpolitiikkaan vaikuttamiseen. Institutionaalisessa politiikassa taistellaan asemavallasta. Metapolitiikassa taistellaan mielistä.

En pyri pelkästään vaikuttamaan poliittisiin päätöksiin, vaan haluan myös vaikuttaa ihmisiin. Demokratiassa päätöksiin vaikutetaan ihmisiin vaikuttamalla. Hyvä poliitikko on päättäjän lisäksi myös tiedottaja ja keskustelija. Haluan kertoa ihmisille maailmankatsomuksestani ja oppia muilta uusista tietoja ja näkökulmia. Se, saanko vaaleissa ääniä tai saako edustamani puolue ääniä, on minulle toissijaista tuon kutsumuksen seuraamiseen verrattuna.

Yhdenkin ihmisen ajatteluun vaikuttamisella voi olla kauaskantoiset, joskus jopa järisyttävät seuraukset. Kenties kaikkein eettisin tapa vaikuttaa ihmisiin on se, että henkilö jakaa muille hyvinä pitämiään ajatuksia tai yrittää tehdä itsestään imitoinnin kohteen tai innoittajan.

Kun kirjoitan ja puhun ideologiastani, tarkoitan poliittiseen toimintaani vaikuttavien periaatteiden ja näkemysten muodostamaa kokonaisuutta. Ideologia on poliittinen näkökulma todellisuuteen ja maailmankatsomuksen se osa, joka liittyy politiikkaan.

Tämä kirja puolustaa selkeää periaatteellisuutta. Jos poliittisen puolueen tai muun ryhmän jäsenistön maailmankatsomusten joukko on hyvin laaja ja heterogeeninen, joukon on vaikeaa asemoida itseään ja muotoilla konkreettisia tavoitteita. Ilman eheää ideologiaa voi kyllä saavuttaa vaalivoiton ja päästä hallitukseen, mutta kokonaisvaltaista ja johdonmukaista politiikkaa on politiikassa pitkällä aikavälillä helpompaa – ja myös älykkäämpää – rakentaa vankalle teoreettiselle pohjalle kuin hutaista *ad hoc* -asenteella. Puolueet tarvitsevat ihmisiä, jotka haluavat varmistaa sen, että puolueen ohjelmien päälle ei pääse kertymään pölyä.

Tämä osoittautui todeksi ikävällä tavalla Perussuomalaisen hallitustaipaleella pääministeri Juha Sipilän (kesk.) hallituksessa. Perussuomalaiset rp, jonka jäseneksi liityin keväällä 2011, sai Sipilän hallituksessa ollessaan vuosina 2015–2017 ajettua voimaan

eräitä arkisia, periaatteellisesti melko mitäänsanomattomia tavoitteita. Lukumäärällisesti näitä saavutuksia oli kohtalaisen paljon. Kansallismielisyyden kannalta keskeiset periaatteelliset toiveet, joita uuteen hallituspuolueeseen oli kohdistettu, jäivät kuitenkin toteuttamatta. Osittain tämä johtui varmasti Perussuomalaisten silloisen puoluejohdon itsekkyydestä ja kyvyttömyydestä, mutta pidän uskottavana, että osasy syy Perussuomalaisten hallitustaipaleen 2015–2017 periaatteellisesti merkittävien tulosten vähäisyyteen oli se, että puolueella ja sen eduskuntaryhmällä oli noihin aikoihin epäselvyyttä omasta ideologiastaan. Olin töissä eduskuntatalossa koko vaalikauden 2015–2019 ajan, mutta edellä mainitun päätelmän ideologisesta hukassa olemisesta on Sipilän hallituksen aikana voinut tehdä lehtitietojenkin perusteella. Perussuomalaiset oli Sipilän hallituksessa ollessaan liian populistinen puolue ja liian vähän kansallismielinen ideologinen puolue.

Perussuomalaisiin oli vuotta 2015 edeltäneiden noin kymmenen vuoden aikana tullut paljon väkeä lähes kaikista mahdollisista poliittisista suunnista ja puoluetta äänestettiin osittain ristiriitaisista syistä. Osa jäsenistöstä toivoi Suomeen entistä markkinaliberaalimpaa ja osa entistä sosialistisempaa politiikkaa. Osa puolueen jäsenistä oli tiukasti arvokonservatiivisia, osa arvoiltaan vapaa-mielisiä. Tämän tiedän hyvin, koska tunsin kolmenumeroisen määrän Perussuomalaisten jäseniä.

Noustessaan ensimmäisen kerran hallitusvastuuseen Perussuomalaiset oli tilanteessa, jossa sen oli vaikeaa muodostaa eheää näkemystä ympärillä vallitsevaan todellisuuteen. Onneksi Uusi vaihtoehto -ryhmä (sittemmin Sininen tulevaisuus) erkaantui Perussuomalaisista kesällä 2017. Se oli Perussuomalaiset rp:lle onnenpotku, joka auttoi perussuomalaisia kirkastamaan linjaansa sekä äänestäjille että itselleen. Sinisten eli ”uuvattien” joukkoloikka oli lisäksi minulle henkilökohtaisesti Perussuomalaisten jäsenenä suuri henkinen helpotus.

Edellä olen maininnut Perussuomalaiset, mutta tässä kirjassa en keskity Perussuomalaisiin. Minulle on luontevaa mainita Perussuomalaiset tässä kirjassa ensinnäkin siksi, että PS on merkittävä kansallismielinen puolue ja toiseksi siksi, että tunnen PS:n erityisen hyvin, koska olen toiminut useissa luottamustehtävissä Perussuomalaisissa ja olen ollut puolueen aktiivinen jäsen monta vuotta. Pyrkimykseni tässä kirjassa on silti kertoa enemmän kansallismielisestä ideologiasta periaatteellisena ja maailmankatsomuksellisenä asiana kuin Perussuomalaisista puolueena. Omasta elämästäkin kerron kirjassa jonkin verran, koska koen sen tarpeelliseksi ajatusteni ja niiden kehittymisen selostamisessa.

Eräs ammattilaisuusikko on sanonut, että muusikon kannattaa olla sellaisessa yhtyeessä, jonka muusikko itse haluaa nähdä esiintyvän lavalla. Tuota neuvoa soveltaen minä olen pyrkinyt olemaan sellainen poliittinen toimija, jota itse haluan äänestäjänä äänestää. Poliittinen toimintani perustuu hyvin voimakkaasti tuohon periaatteeseen. En pyri miellyttämään muita, vaan puolustan rehellisesti ja linjakkaasti omaa ideologiaani, vaikka olisin sen ainoa kannattaja koko maassa.

Jos lukija etsii tästä kirjasta jotakin merkittävää alkuperäistä ideologista sisältöä, jota ei ole missään koskaan ilmaistu, hän luultavasti pettyy. Luulen, että alkuperäisyys on hyvin harvinaista ihmiskunnassa. Luovuus on osittain sitä, että ihminen on herkkä ulkopuoleltaan tuleville vaikutteille. Ihmiset ottavat toisiltaan vaikutteita eivätkä aina edes huomaa sitä itse. Toisinaan vaikutteet siirtyvät ihmiseltä toiselle aiemmassa muodossaan, toisinaan muuttuneina versioina eli mutantteina.

Politiikassa ideat ja niiden muunnelmat kiertävät poliitikolta toiselle vuosia, vuosikymmeniä tai vuosisatoja. Poliitikot lukevat toistensa kirjoituksia ja kuuntelevat toistensa puheita. Olen itse

nähty, että idea tai havainto voi saada suurta huomiota, kun joku suosittu poliitikko lausuu sen ääneen, mutta sama asiasisältö on aiemmin jäänyt kokonaan vaille huomiota tullessaan vähemmän tunnetun ja pienempää puoluetta edustavan poliitikon suusta. Se on murheellista, mutta tavallaan myös lohduttavaa. Vaikka politiikkaan pyrkivä ihminen ei löytäisi äänestäjiä, kuulijoita eikä lukijoita, on mahdollista, että hänen työnsä joskus myöhemmin inspiroi parempiin vaikutusasemiin pääsevää poliitikkoa. Ainakin kulttuurissa tämä ilmiö on selvästi havaittavissa. Valtavirtamuusikot nimeävät usein innoittajikseen ja esikuvikseen vähemmän tunnettuja ja heikommin menestyneitä muusikoita, joita ei ole heidän omina aktiivivuosinaan arvostettu suuren yleisön keskuudessa.

Eräitä tärkeitä seikkoja toistan tämän kirjan eri kohdissa useamman kuin yhden kerran. Se ei ole vahinko vaan valinta. Merkittävät ja hyvät ideat ansaitsevat tulla sanotuiksi useasti. Tämän olen oppinut suuresti kunnioittamaltani muusikolta, W.A.S.P.-yhtyeen perustajalta Blackie Lawlessilta, joka on lauluja kirjoittaessaan hyödyntänyt samoja ideoita useilla albumeilla eri vuosikymmenillä ja myöntänyt sen avoimesti.

Kirjan lopussa oleva viiteluettelo on kaukana täydellisyydestä. Puutteet johtuvat enimmäkseen siitä, että kirjassa on vuosia vanhoja blogi- ja lehtikirjoituksiani sekä ”pöytälaatikkoon” jääneitä aiemmin julkaisemattomia kirjoituksia, joita tehdessäni en ole merkinnyt käyttämiäni lähteitä muistiin. Toisaalta tämä ei ole opinnäytetyö vaan ideologinen kirja ja osittain myös omaelämäkerrallinen kirja. Tältä kirjalta ei voida kohtuudella vaatia akateemista viittaustarkkuutta.

Uskon, että kirjoittamalla ja julkaisemalla on mahdollista vaikuttaa politiikkaan. Oleellista poliittisessa kirjoittamisessa on ajatusten ja toimintatapojen kehittäminen sekä yhdistäminen uudenlai-

siksi kokonaisuuksiksi. Eivät muusikotkaan keksi jatkuvasti uusia sointuja, vaan he asettavat niitä uusiin järjestyksiin ja soittavat niitä uusilla tavoilla. Taide on kumulatiivista ja toivon politiikan-kin olevan. Se, mitä tänään kirjoitetaan, voi osittain toimia perustuksena huomisen politiikalle.

Espoossa 4.4.2019

Tuomas Tapio Petteri Tähti

1.

Häpeää ja intoa

Herra Mesikämmen kysyi minulta haastattelussa huhtikuussa 2014, olenko harkinnut kirjan kirjoittamista. Blogiani olin pitänyt WordPress-alustalla jo vuodesta 2010 alkaen. Vastasin Mesikämmenelle hänen blogissaan julkaistussa haastattelussa, että olen kyllä ajatellut kirjan kirjoittamista, mutta että asia ei ole ajankohdainen.[1]

Ajatus ideologiaani ja vähän toimintaanikin selostavan kirjan kirjoittamisesta kypsyi päätökseksi kesälomamatkalla Sloveniassa runsaat neljä vuotta Mesikämmenen tekemän haastattelun jälkeen heinäkuussa 2018. Oli virkistävää saada matkalla etäisyyttä arki-rutiineihin. Sloveniassa oivalsin, että mikäli elän vanhaksi, tulen vanhoilla päivilläni katumaan, jos en kolmekymppisenä julkaise ideologista kirjaa. Aloitin tämän kirjan tekemisen heti lomamatkan jälkeen 21.7.2018, mutta kirjoittaminen eteni aluksi hitaasti. Kirja oli päivittäin mielessäni ja kehittelin sen rakennetta päässäni, mutta istuin tietokoneen ääreen kirjoittamaan ja muokkaamaan tekstiä melko harvakseltaan.

Syy kirjan tekemisen hitauteen oli projektin alkuvaiheessa se suuri häpeä, jota tunsin juotuaani itseni sairaalakuntoon eduskuntaryhmien pikkujoulujuhlassa eduskuntatalossa joulukuussa 2017. Tuo uutisiin päätnyt virheeni vähensi toimintamotivaatiotani useiden kuukausien ajan ja paljasti mielessäni sellaisia häpeän tasoja, joiden en tiennyt olevan saavutettavissani ja joiden olisin toivonut jäävän minulta saavuttamatta. Lomamatkan aikana sain kesällä 2018 nuo ajatukset pois mielestäni, mutta vain väliaikaisesti. Häpeässä vellominen jatkui Suomeen palaamisen jälkeen.

Häpeäni sai alkunsa pikkujouluillasta, mutta sain siihen myös hel-
potuksen pikkujouluiltana. Hölmöilyäni seuranneena vuotena
eduskuntaryhmien pikkujoulujuhlat pidettiin torstaina 29.11.2018.
En mennyt niihin paikalle, vaan vietin tuon illan Helsingin Kult-
tuuritalossa kahden suuresti arvostamani yhtyeen, Uriah Heepin
(perustettu 1969) ja The Zombiesin (perustettu 1961), keikoilla.
Konsertti-ilta paransi mielialaani todella paljon ja antoi puhtia
tämän kirjan tekemiseen. Oli hyvin vaikuttavaa ja liikuttavaa näh-
dä Kulttuuritalossa, miten iäkkäät ja paljon elämää sekä vastoin-
käymisiääkin nähneet muusikot jaksoivat yhä esittää elämään
myönteisesti suhtautuvia, energisiä ja rohkaisevia lauluja. Illan
aikana esitetyistä kappaleista melko moni oli jopa yhtyeiden uutta
tuotantoa. Kummankaan klassikkoyhtyeen ei tarvinnut ratsastaa
nostalgialla, vaan vanha intohimo musiikkiin ja esiintymiseen oli
selvästi tallella. Samanlaista intohimoa kaipaam nähdä politiikas-
sa! Sain konsertti-illan aikana molempien yhtyeiden jäseniltä ni-
mikirjoituksia. Lisäksi sain Uriah Heepin basistilta plektran ja
rumpalilta rumpukapulan ja The Zombiesilta sain lavalla käytetyn
kappalelistapaperin. Tuon illan jälkeen kirjan kirjoittaminen sujui
oleellisesti paremmin, koska sain keikoista uutta intoa. Yksi hyvä
päivä voi auttaa kestäämään monta huonoa päivää.

Minun on vaikeaa arvioida, kuinka pahasti olen muiden ihmisten
silmissä vahingoittanut uskottavuuttani ja mainettani virheillä,
joita olen elämässäni tehnyt. Joka tapauksessa minua lohduttaa
ajatus siitä, että eniten virheistäni olen kärsinyt minä itse. Ehkä
olen tahrannut nimeni niin pahasti, ettei kukaan viitsi lukea tätä
kirjaa. Kirjoitan silti. Ymmärrän, että tämä kirja saattaa olla tärke-
ämpi tekijälleen kuin yleisölle. Vaikka olisikin, ei se tarkoita, että
sisältö on huonoa.

Kirjan myyntimäärä ei riitä kirjan laadun mittariksi. Elämme hu-
manismin ja postmodernismin kyllästämaa aikaa, jonka keskeisen
asenteen voi tiivistää lauseeseen ”asiakkaiden enemmistö on aina

oikeassa”. Politiikassa sanan ”asiakas” voi tietenkin korvata sanalla ”äänestäjä”. Tuo asenne on älyllisesti laiska. Ei mikään luonnonlaki sanele, että ihmiset aina tietävät, mikä on yhteiskunnalle hyväksi ja millaisia seurauksia eri valinnoilla on. Ihmiset tekevät valintoja, joilla on negatiivisia vaikutuksia heidän omaankin elämänsä. Kykymme hahmottaa maailmaa ja vaikuttaa tulevaisuuteen on rajallinen.

Juttelin Tampereella W.A.S.P-yhtyeen basistin Mike Dudan kanssa 28.9.2017. Mieleeni on jäänyt hetki, jolloin sanoin Dudalle, että on harmillista, ettei W.A.S.P.:n albumi *Golgotha* saanut ansaitsemaansa arvostusta ja huomiota (tuohon aikaan *Golgotha*, joka ilmestyi vuonna 2015, oli yhtyeen uusin studioalbumi). Duda sanoi tyynesti, että häntä ei albumin vähäinen huomio harmita, koska yhtyeen materiaali tavoittaa joka tapauksessa ne ihmiset, jotka oikeasti välittävät sellaisesta musiikista. ”Se on ainoa asia, jolla on väliä”, Duda jatkoi. Se oli todella kauniisti ja viisaasti sanottu! Ehkä tämä kirjakin löytää tiensä niiden lukijoiden eteen, jotka välittävät ideologisuudesta ja kansallismielisyydestä.

Hyödynnän tässä kirjassa materiaalia, jota on aiemmin vuosien varrella julkaistu blogissani ja eri lehdissä. Olen pyrkinyt tekemään kirjasta itseni näköisen kokonaisuuden siten, että vanhoista lehti- ja teksteistäni olen valinnut tähän kirjaan vain sellaisia, jotka omasta mielestäni ovat edelleen lukemisen arvoisia. Useita vanhoja kirjoituksiani olen laajentanut tai muuten muokannut, jotta ne paremmin soveltuvat tähän kirjaan. Osa sisällöstä julkaistaan ensimmäisen kerran tässä kirjassa. Kirjassa on jonkin verran sellaistaakin tekstiä, jonka tein alun perin tätä kirjaa varten, mutta joka kuitenkin julkaistiin blogissani tai jossakin lehdessä ennen tämän kirjan julkaisemista.

Minulle on tavanomaista, että kirjoitan yleensä tekstejäni hitaasti kypsyttellen. Lyhyehkö blogi- tai lehtikirjoitus saattaa olla minulla

työn alla viikkoja tai kuukausia siten, että palaan sen pariin inspiraation löytyessä tai jonkin tärkeän tiedonjyvän muistuesssa mieleeni. Sitten tallennan muutokset tekstitiedostoon ja jään odottamaan seuraavaa inspiraation hetkeä. Tästä toimintatavasta johtuen on melko harvinaista, että kirjoitan päivänpoliittisista aiheista, jotka seuraavana päivänä ovat eilisen uutisia. Monet menestyneet poliitikot pitävät hidasta kirjoittamista huonona tyylinä, koska siinä viitataan kintaalla sille tosiasialle, että politiikkaa tehdään ajassa, kussakin hetkessä erikseen. Olen kuitenkin taipuvainen uskomaan, että tärkeät asiat ovat harvoin kiireellisiä ja kiireelliset asiat ovat harvoin tärkeitä.

2.

Poliittiset ensiaskeleet

Joku viisas on keksinyt sanoa, että tärkeintä, mitä ihminen voi tehdä, on itsensä kehittäminen. Se on kaunis ajatus. Jos jokainen ihminen kehittää itseään, koko ihmiskunta kehittyy. Lisäksi ihminen voi paremmin auttaa muita, jos hänen oma kehityksensä on vakaasti etenemässä.

Syntyessään ihminen ei ymmärrä juuri mitään ympäröivästä maailmasta. Kasvaessaan ihminen havaitsee maailmaa ja muodostaa oman käsityksensä siitä, millainen maailma on, miten se toimii ja miten asioiden tulisi olla. Maailmankatsomusta voi aina kehitellä kokonaisvaltaisemmaksi ja paremmaksi. Ihminen syyllistyy itsepetokseen, jos hän luulee saavansa maailmankatsomuksensa joskus valmiiksi. Maailma on laaja ja monimutkainen ja osa siitä saattaa olla aivojemme käsityskyvyn ulottumattomissa. Jos ihminen havaitsee omassa maailmankatsomuksessaan sisäisen ristiriidan tai jos siinä havaitsee ristiriidan ympäröivän maailman faktojen kanssa, pitää maailmankatsomusta tarkistaa ja kehittää.

Olen nuoresta lähtien yrittänyt pitää mieleni avoimena erilaisille ajatuksille. Olen käynyt poliittisissa tapahtumissa kuuntelemissa esimerkiksi sosialidemokraattien, kokoomuslaisten ja kommunistien puheita tietääkseni, mitä sanottavaa heillä oli. Ei se tehnyt minusta sosialidemokraattia, kokoomuslaista eikä kommunistia. Poliitikassa toimivan ihmisen pitää olla valmis kohtaamaan eri mieltä olevia ihmisiä. Se edistää sekä henkistä kehitystä että yhteisöllisyyttä. Jos minut kutsutaan kansallismielisyyden vastustajien johonkin tapahtumaan puhumaan kansallismielisestä ideologiasta, otan kutsun vastaan, jos tapahtuma suinkin mahtuu kalenteriini.

Alaikäisenä luin Internetistä kaikkien siihen aikaan Suomen puoluekisterissä olleiden puolueiden ohjelmat. Koulussa keskustelin välitunneilla ja ruokatauoilla usein politiikasta luokkakavereideni kanssa.

Tarjolla olleista ideologioista kansallismielisyys vaikutti minustaärkevimmältä. Päätin hakeutua kansallismielisten ihmisten seuraan. Elettiin 2000-luvun alkua ja siihen aikaan nuo piirit olivat Suomessa todella pienet. Yhteydenpito eri kunnissa asuvien ihmisten kesken tapahtui enimmäkseen keskustelupalstoilla ja sähköpostitse. Sosiaalinen media ei ollut vielä yleistynyt.

Jonkin aikaa kävin Suomen Sisu ry:n aktiivien säännöllisesti järjestämissä keskustelutapahtumissa kuuntelemassa sisulaisten puheita ja kertomassa omia näkemyksiäni eri aiheista. Kirjoitin Suomen Sisusta kertovan yhdistysesittelyjutun ”Sisu on kansallisen identiteetin asialla”, joka julkaistiin *Turun Sanomien* Extra-*viikkoliitteessä* tammikuussa 2004. En kuitenkaan koskaan ole hakenut Suomen Sisun jäsenyyttä.

Samoihin aikoihin 2000-luvun ensimmäisen vuosikymmenen alkupuoliskolla osallistuin Turussa vapaamuotoisiin kokoontumisiin, joissa pohdittiin kansallismielisyyden uudelleenbrändäämistä 2000-luvun yleisöä houkuttelevassa muodossa. Jättäydyin kuitenkin tapaamisista pois huomattuani, että osa mukana olleista henkilöistä oli ajatuksiltaan lähempänä kansallissosialismia kuin kansallismielisyyttä. Lisäksi henkilökemiassa oli ongelmia. Siihen olin kieltämättä itsekkin osasyllinen ja käyttäydyin jälkikäteen ajatellen kypsytymättömästi. Toisin kuin muut osallistujat, minä olinkin alaikäinen (synnyin 13.4.1987, joten täytin 18 vuonna 2005). Henkilökemiaongelma johtui nähdäkseni molemmista osapuolista.

Alaikäisenä julkaisin Internetin keskustelupalstoilla eräitä puutteelliseen asiantuntemukseen pohjautuneita ja ylikiihkeään sävyyn kirjoitettuja viestejä. Myöhemmin olen kehittänyt sekä tietomääräni että ilmaisutaitojani. Myönnän vanhojen keskustelupalstaviestieni typeryyden, mutta eivät ne minua nykyään valvota öisin. Minusta on kohtuullista, ettei ihmistä laiteta aikuisiällä häpeäpääluun sellaisesta, mitä hän on alaikäisenä kirjoittanut. Kehittyminen on tärkeämpää kuin matkan varrella tehdyt virheet.

Nuorempana puhuin ihmisille paljon humanitaaristen maahanmuuttajien työttömyydestä, maahanmuuton kustannuksista yhteiskunnalle ja maahanmuuttajien rikollisuudesta. Pidin hyvin tärkeänä, että maahanmuuttokriittiset ja kansallismieliset tahot hyödyntävätkin tilastotietoja osoittaakseen, miten kalliiksi humanitaarinen maahanmuutto ja halpatyövoima tulevat suomalaisille veronmaksajille ja miten paljon rikoksia maahanmuuttajat tekevät Suomessa lukumääräänsä suhteutettuna. Toki arvostan tutkimustietoa edelleen, mutta ajatteluni keskiö on siirtynyt, vaikka ideologia onkin edelleen sama eli nationalismi. Nykyään pidän massamaahanmuuttoa huonona asiana myös siksi, että se voi johtaa väestönvaihdokseen. En enää vastusta massamaahanmuuttoa pelkästään turvallisuuden heikentymisen ja julkisen sektorin kulujen takia. Nuorempana en hahmottanut sitä, kuinka arvokkaita ja ainutkertaisia kaikki maailman kansat ja kulttuurit ovat. Ajattelin siihen aikaan lähinnä Suomen sisäisiä asioita, kuten rikollisuutta, valtion kuluja ja terrorismiuhkaa. Nationalistinen ajatteluni on myöhemmin kehittynyt katsomaan ihmiskuntaa kokonaisuutena, jossa jokainen osa on tärkeä ja ansaitsee oikeuden pyrkiä itsensä säilyttämiseen ja kehittämiseen. Jokainen maailman kansoista on itsessään arvokas tavalla, jota ei voi mitata rahassa.

Perussuomalaisten puoluejohtoon otin ensimmäisen kerran yhteyttä 7.3.2004 lähettämällä sähköpostia Timo Soinille, joka siihen aikaan oli puolueen puheenjohtaja. Soini vastasi viestiini nopeasti.

Kävin perussuomalaisten kokouksessa ensimmäisen kerran 25.4.2004. Kokous oli Turun Kristillisen Raittiusseuran tiloissa ja Soini oli paikalla. Järjestäjä oli Perussuomalaisten Varsinais-Suomen piiri ry. Olin huomannut kokouksilmoituksen Internetissä edellisenä päivänä ja minulle myönnettiin kokouksessa läsnäolo-oikeus, vaikka en ollut jäsen. Olin kokouksen nuorin osallistuja. Puolueväki oli erittäin ystävällistä ja minua kysyttiin saman tien kuntavaaliehdokkaaksi, mutta alaikäisyys oli esteenä. Otin heti ensimmäisestä kokouksesta reppuuni mukaan puolueen *Perussuomalainen*-lehteä jaettavaksi.

Maineikkaan Tony Halmeen (1963–2010) tapasin kaksi kertaa hänen ollessaan kansanedustaja Perussuomalaisten listalta. Ensimmäinen kohtaaminen oli kouluretkellä eduskunnassa vuonna 2003 ja toinen kerta oli Turun kauppatorilla 5.6.2004, jolloin perussuomalaisilla oli torilla telttatapahtuma osana europarlamenttivaalikampanjaa. Tony Halme kävi eri kunnissa tukemassa veljensä Ari Halmeen vaalikampanjaa. Europarlamenttivaalien vaalipäivä oli 13.6.2004. Olin telttatapahtumassa 5.6.2004 jakamassa *Perussuomalainen*-lehteä ohikulkijoille. Sain Tony Halmeelta nimikirjoituksen, joka valitettavasti on kadonnut. Ohikulkijat olivat tuona päivänä kauppatorilla hyvin töykeitä. Eräs nainen heitti *Perussuomalainen*-lehden suurieleisesti maahan ja paikalle sattuneet turkulaiset alkoivat oikein innoissaan tallata ja potkia lehteä. Joku keski-ikäinen mies sanoi, ettei ole pitkään aikaan nähnyt mitään yhtä kaunista kuin Perussuomalaisten lehden tallominen.

Seuraavina vuosina osallistuin Perussuomalaisten tapahtumiin silloin tällöin. Pitkän harkinnan jälkeen liityin Perussuomalaisten jäseneksi 24-vuotiaana keväällä 2011. En ollut koskaan aiemmin hakenut minkään puolueen jäsenyyttä. Olen sittemmin toiminut Perussuomalaisten puolueorganisaatiossa mm. paikallisyhdistyksen puheenjohtajana, vaaliasiamiehenä, piirihallituksen jäsenenä ja nuorisopiirin sihteerinä. Olen päässyt puolueen mandaatilla

kunnallisen lautakunnan jäseneksi ja käräjäoikeuden lautamieheksi. Olen myös työskennellyt eduskunnassa kansanedustajan avustajana.

Vuosia ennen Perussuomalaisiin liittymistä otin silloin tällöin yhteyttä Olavi Mäenpähän (1950–2018) ja keskustelin hänen kanssaan politiikasta. Mäenpään johtama Suomen Kansan Sinivalkoiset eli SKS oli puolueräkisterissä vuosina 2002–2007 ja henkilöityi vahvasti puheenjohtajaansa. Olavi Mäenpää oli nationalistiksi julistautunut Turun kaupunginvaltuuston pitkäaikainen jäsen. SKS:n ollessa puolue pelkän yhdistyksen asemesta asuin itsekin Turussa. Äänestin Suomen Kansan Sinivalkoisia joissakin vaaleissa, mutta en koskaan hakenut puolueen jäsenyyttä enkä ollut kertaakaan sen ehdokkaana edes sitoutumattomana.

SKS:n valmistautuessa vuoden 2004 kuntavaaleihin eräs puolueen ehdokkaista lähetti 18.7.2004 yhdelle ystävälleni sähköpostiviestin, jonka kyseinen ystäväni välitti minulle. Viestissä luki seuraavaa:

”Mäenpää on kiinnostunut nuorista ehdokkaista. Nyt olisi hyvä tilaisuus avata poliittinen ura ja oppia tavat ja käytännöt ilman lopullista sitoumusta johonkin ryhmään. Eli jos tunnet joitakuita, jotka kiinnostuvat hommasta ja täyttävät 18 v vaaleihin mennessä niin antaa palaa! Mäenpää mainitsi erityisesti nimen Tähti.”

Kuntavaalien vaalipäivä oli 24.10.2004. Ehdokkuuteni ei ollut mahdollinen, koska olin alaikäinen. Seuraavat kuntavaalit pidettiin vuoden 2008 syksyllä, mutta en ollut ehdokkaana niissäkään. Vuonna 2008 aloitin ennen kuntavaaleja siviilipalveluksen suorittamisen ja sen jälkeen Mäenpää ei suostunut enää kertaakaan edes käättelemään minua.

Viimeisen kerran puhuin Mäenpään kanssa lyhyesti kasvotusten 20.6.2016. Siihen aikaan SKS:llä ei enää ollut toimintaa eikä puoluestatusta ja Mäenpää oli Suomidemokraatit-nimisessä yhdistyksessä, joka yritti päästä puolerekisteriin. Mäenpää aloitti keskustelun tuttuun tapansa moittimalla minua siviilipalveluksen suorittamisesta. Kun tämä tutuksi tullut rutiini oli hoidettu alta pois, kysyin Mäenpäältä, miten Suomidemokraattien kannattajakorttien kerääminen etenee. Mäenpää vastasi: "Se ei kuulu sinulle." Kuten vastauksesta on pääteltävissä, Suomidemokraatit ry ei yltänyt puolerekisteriin.

Osallistuin vaaleihin ehdokkaana ensimmäisen kerran vuoden 2012 kuntavaaleissa Turussa Perussuomalaisten ehdokkaana. Sain 179 ääntä ja vertauslukuni oli 588,923. Seuraavissa kuntavaaleissa keväällä 2017 sain Turussa 82 ääntä ja vertauslukuni oli 405,882. Sekä vuonna 2012 että vuonna 2017 jäin alle 20 äänen päähän varavaltuutetun asemasta ja Perussuomalaisten valtuustoryhmän jäsenyydestä, sillä Perussuomalaisten valtuustoryhmien mallisääntöjen (vahvistettu Perussuomalaisten puoluehallituksen kokouksessa 20.4.2011) mukaan valtuustoryhmään kuuluvat kunnanvaltuutettujen lisäksi myös varavaltuutetut[2]. Vuosina 2016–2017 sain kuitenkin osallistua valtuustoryhmän kokouksiin, koska olin 1.1.2016 alkaen Turun Perussuomalaiset ry:n hallituksen puheenjohtaja, kunnes muutin Turusta Espooseen 6.6.2017.

Se, että sain vuoden 2012 kuntavaaleissa 179 ääntä ja vuonna 2017 vain 82 ääntä, on jokseenkin kiinnostavaa. Vuoden 2017 vaalikampanjaani käytin säästöistäni kuusi kertaa enemmän rahaa kuin vuonna 2012, minkä lisäksi minulla oli vuonna 2017 enemmän luottamustoimia, enemmän poliittista kokemusta ja enemmän tietoa politiikasta. Lisäksi tittelini olivat vaihtuneet tekniikan kandidaatista ja opiskelijasta diplomi-insinööriksi ja kansanedustajan avustajaksi, minkä voisi luulla kasvattavan äänimäärää. Vuonna 2017 Turun Perussuomalaiset ry:n johtaminen vei kuitenkin niin

paljon aikaani, ettei omalle kampanjalleni jäänyt kalenterista muuta kuin murusia, vaikka tingin nukkumisesta todella paljon saadakseni vuorokausiin lisää tunteja. Paikallisyhdistyksen puheenjohtajana minua vaivasivat vuoden 2017 kuntavaaleihin valmistauttaessa riittämättömyyden, epäonnistumisen ja häpeän tunteet, koska en onnistunut täyttämään paikallisyhdistyksen jäsenistöltä puheenjohtajalle tulleita pyyntöjä ja vaatimuksia. Aikaa ja tekeviä käsiä oli yksinkertaisesti liian vähän, vaikka delegoin jonkin verran asioita. Oli kuluttavaa kokea, että en puheenjohtajana pystynyt tekemään tarpeeksi paikallisyhdistyksen hyväksi esimerkiksi tapahtumajärjestelyissä ja ehdokashankinnassa. Seurauksena oli, että kuntavaaleihin tullessa kärsin vuonna 2017 tilapäisestä itseluottamusongelmasta ja kyseenalaistin mielessäni, olenko paras kaikista Perussuomalaisten kuntavaaliehdokkaista ja olenko todella valtuustopaikan arvoinen. Olin epävarma siitäkin, onko minulla riittävästi elämäkokemusta toimiakseni kelvallisesti poliitikassa. Vuonna 2017 en äänestänyt itseäni. Muissa vaaleissa, joissa olen ollut ehdokkaana, olen äänestänyt itseäni.

Kuntavaalien lisäksi olen ollut ehdokkaana seurakuntavaaleissa ja ammattiyhdistyksen edustajistovaaleissa. Yritin myös päästä Perussuomalaisten kansanedustajaehdokkaaksi vuosien 2015 ja 2019 eduskuntavaaleihin, mutta kummallakaan kerralla minua ei huolitettu ehdokkaaksi. Vuonna 2015 asuin Varsinais-Suomen vaalipiirissä ja vuonna 2019 Uudenmaan vaalipiirissä. Noihin aikoihin Varsinais-Suomen vaalipiiristä valittiin 17 kansanedustajaa ja Uudenmaan vaalipiiristä 36 kansanedustajaa. Vuonna 2014 sijoituin Perussuomalaisten jäsenäänestyksessä Varsinais-Suomen vaalipiirin kuudenneksi parhaalle sijalle, kun seuraavan vuoden eduskuntavaalien ehdokasasettelua varten järjestettiin jäsenäänestys. Taakseni jäi jäsenäänestyksessä mm. silloinen varakansanedustaja.[3] Hyvästä tuloksesta huolimatta en kelvannut ehdokaslistalle. Vuoden 2019 eduskuntavaaleja varten jäsenäänestystä ei järjestetty.

Vuoden 2019 eduskuntavaaleihin olisin halutessani päässyt toisen puolueen ehdokkaaksi, jos olisin hylännyt Perussuomalaiset. Minulle soitettiin puhelu 2.3.2019 Suomen Kansa Ensinnä eli SKE:n korkealta taholta ja minua pyydettiin SKE:n kansanedustajaehdokkaaksi. Ehdokaslistojen viimeinen mahdollinen jättöpäivä oli 5.3.2019. Puhelinkeskustelu sujui hyvässä hengessä, mutta kieltäydyin. Kynnykseni loikkariksi ryhtymiselle on korkea.

Nyt kolmekymppisenä olen edelleen kansallismielinen ja joillakin mittareilla radikaali, mutta en enää ole poliittisesti yhtä kiihkeä kuin nuorempana. Nyt ymmärrän, että poliittisten vastustajien räikeä haukkuminen on haitallista kansallismielisten tavoitteiden kannalta, koska kiihkeä kritiikki poliittisen kentän yhdeltä laidalta toiselle laidalle lietsoo vastakkainasettelua. Mitä raivokkaammin ja tiukemmin suomalaiset ovat kiinni toistensa kurkuissa, sitä haavoittuvaisempia me kansana olemme ulkoisille uhkille.

Vaikka olen kulkenut nykyiseen maailmankatsomukseeni mutkien ja harha-askeleiden kautta, olen onnistunut jatkamaan toimintaani ja pysymään tiedonjanoisena. En missään vaiheessa ole luullut, että maailmankatsomukseni on tullut valmiiksi. Tiedonjano on hyve. Tiedonjanoisena ihminen jaksaa perehtyä myös eri mieltä olevien kirjoittajien teksteihin. Tiedonjanoisuuden avulla ihminen voi onnistua muodostamaan perusteltuja näkemyksiä. Tiedonjanoisena ihminen ottaa selvää asioiden eri puolista ja kunnioittaa parhaan argumentin periaatetta. Jos ihminen menettää tiedonjanoonsa, hänen henkinen kehittyksensä on hidasta tai olematonta.

En ole ylpeä kaikkien vanhojen kirjoitusteni sisällöstä, mutta siitä olen ylpeä, että jo koululaisena osoitin kiinnostusta politiikkaa ja filosofiaa kohtaan. En ole epäröinyt astua politiikkaan epäsuositusten mielipiteideni kanssa omalla nimelläni ja kasvoillani.

3.

Poliitikoilta on syytä vaatia enemmän

Politiikka on monimutkaista. Taloudellisten ja teknologisten keskinäisriippuvuuksien laajentuessa poliitikoilta tulisi vaatia entistäkin kokonaisvaltaisempaa maailmankatsomusta ja pitkäjänteisempää ajattelua.

Kiire, nopeatahtinen viestintä sosiaalisessa mediassa ja muuallakin sekä jatkuva ärsyketulva houkuttelevat poliitikkoja panostamaan kunkin päivän uutisotsikoiden kommentoimiseen ja maailman pilkkomiseen muutaman virkkeen pituisiin osiin.

Poliitikon ei tarvitse olla kaikkien alojen yksityiskohtien asiantuntija eikä se ole mahdollistakaan, mutta poliitikolta voidaan kohuudella vaatia kokonaisvaltaista ajattelua.

Päivänpolitiikkaa ei pidä väittää mitättömäksi, mutta on hienoa, jos poliitikkojen ajankohtaiset kannanotot kytkeytyvät laajempaan ajatteluun ja sellaisiin poliittisiin ohjelmiin, jotka ovat asiapitoisia, eteenpäin vieviä, koherentteja ja faktojen kanssa yhteensopivia. Päivänpolitiikassa puhutaan paljon erilaisten ilmiöiden tai ongelmien seurauksista, mutta vielä tärkeämpää on puuttua syihin. Siihen tarvitaan linjakasta ja laaja-alaista ideologisuutta.

Ideologista keskustelua ei Suomessa paljoa käydä. Olen lukenut lehdestä haastattelun, jossa erään eduskuntapuolueen puheenjohtaja ihmetteli, miksi toimittajat edes kysyvät hänen puolueensa väeltä mitään ismeistä. Toisen puolueen ministeri kuvaili itseään toisen lehden haastattelussa asioiden hoitajaksi ottaen selkeästi etäisyyttä ideologisuuteen.

Päivänpolitiikassa poliitikko voi mielikuvatasolla brändätä itsensä neutraalin oloisena, mutta poliitikon päätöksenteko pohjautuu kuitenkin maailmankatsomukseen eli näkemykseen siitä, millainen todellisuus on, miten maailma toimii ja miten asioiden tulisi olla. Jos tätä ei tiedosteta, eri vaihtoehtojen punnitseminen jää osittain tekemättä ja päättäjien ideologiasta tulee "näkymätön ideologia". Periaatteellisen pohdiskelun laiminlyöminen voi johtaa myös lyhytnäköisiin ja keskenään ristiriitaisiin päätöksiin. Se voi viedä pohjaa koko demokratialta ja demokraattisten instituutioiden arvostukselta. Pahimmillaan politiikka näyttäytyy henkilöityneenä ja henkilökohtaisia hyötyjä tavoittelevana suhmurointina.

Vaikka poliitikko ei olisi kiinnostunut ideologioista teoreettisella tasolla vaan haluaa mieluummin keskittyä kulloinkin ajankohtaisiin käytännönläheisiin asioihin, hänen on silti hyvä tiedostaa ideologioiden olemassaolo ja merkitys. Vastaavasti ideologisten poliitikkojen on syytä tiedostaa käytännönläheisten asioiden tärkeys ja antaa arvoa arkiselle asiantuntemukselle. Poliitikkojen tulee tehdä tiimityötä ja arvostaa toistensa osaamista sekä asiantuntemusta.

Ideologiset erot eivät ole lakanneet olemasta, mutta niiden hahmottaminen on vaikeaa, jos politiikkaa tehdään yksi päätös kerrallaan eikä laaja-alaisen linjakkaasti. Poliitiikkaa tehdään usein hienosäätämällä ja radikaalit muutosehdotukset leimataan asiantuntemattomiksi tai utopistisiksi.

Monipuoluejärjestelmässä on yleensä erilaisia vaihtoehtoja, mutta ei puhdasta neutraaliutta. Äänestäjien kannattaa vaatia vaaliehdokkailta ja valituilta poliitikoilta ideologista ja filosofistakin analyysiä ja dialogia, jotta eri vaihtoehdot tulevat kunnolla arvioituiksi.

Puhki kulutetun sanonnan mukaan politiikka on yhteisten asioiden hoitamista. Käytännössä tuo sanonta on pelkkä puolitotuus, koska politiikassa on paljolti kyse keskenään kilpailevien intressien ja ihanteiden edistämisestä. Eri ihmisillä on eri näkemyksiä siitä, mihin pitää pyrkiä, jotta yhteiset asiat tulisivat mahdollisimman hyvin hoidetuiksi. Poliitikassa eivät kilpaile pelkästään mallit ja budjetit vaan myös tavoitteet.

Ei riitä, että poliitikko osallistuu päätöksentekoon yhtenä hammasrattaana koneiston jossakin sopukassa. Poliittinen valta on Suomessa viimeistään 2000-luvulla hajaantunut niin moniin käsiin ja niin pieniksi palasiksi, että yksittäisen rivipoliitikon vaikutusvalta kokouksissa ja käytävillä on yleensä vähäinen. Poliitiikka kannattaakin nähdä päätöksiin vaikuttamisen lisäksi myös ihmisiin vaikuttamisena. Oikeastaan hienoin vallantunne politiikassa on se, kun poliitikko huomaa oman puheenvuoronsa tai kirjoituksensa saaneen osan yleisöstä ajattelemaan sen sisältöä ja kenties jopa muuttamaan omaa näkemystään puheenvuoron tai kirjoituksen seurauksena. Yleisö voi koostua äänestäjistä tai muista poliitikoista tai molemmista.

Yksittäisten kannanottojen ja puheiden lisäksi myös poliittinen ohjelmatyö on tärkeää. Poliitikoilla tulisi olla intohimoinen suhtautuminen ohjelmien viestittämiseen suurelle yleisölle. Jos poliitikoilla ja heidän edustamillaan puolueilla ei ole johdonmukaisia ja faktojen kanssa yhteensopivia ohjelmia, ne eivät ansaitse saada ääniä.

Itse koen ohjelmatyön antoisana. Toimiessani Turun Perussuomalaiset ry:n hallituksessa pääsin vaikuttamaan sekä vuoden 2012 että vuoden 2017 paikallisten kuntavaaliohjelmien sisältöön, mutta merkittävämpää on, että kädenjälkiäni on Perussuomalaiset rp:n periaateohjelmassa. Periaateohjelma julkaistiin vuoden 2018 lokakuussa[4]. Kesäkuussa 2017 – alle kaksi viikkoa Jyväskylässä

pidetyn ja Perussuomalaisten eduskuntaryhmän hajoamiseen joh-
taneen historiallisen puoluekokouksen jälkeen – lähetin Perus-
suomalaisten puoluetoimistoon sähköpostiviestin, jossa esitin toi-
veen kunnollisen periaateohjelman laatimisesta puolueelle. Kirjoi-
tin viestiin, että sektorikohtaisten ohjelmien ja vaalikohtaisten
ohjelmien lisäksi olisi puolueelle henkisesti vahvistavaa ja tarpeel-
lista, että olisi olemassa selkeästi kirjoitettu julkaisu puolueen
ideologiasta. Kirjoitin viestiin, että tällainen ideologinen julkaisu
olisi tehty meitä itseämme eli puolueen jäseniä ja kannattajia var-
ten, mutta samalla se auttaisi myös muiden puolueiden kannattajia
ymmärtämään perussuomalaisia paremmin. Tarjouduin viestissäni
olemaan käytettävissä ohjelmatyöhön.

Asiasta ei lähes vuoteen kuulunut mitään, kunnes keväällä 2018
minuun otettiin eräänä päivänä yhteyttä Perussuomalaisten puo-
luetoimistosta ja ideoitani pyydettiin tulevan periaateohjelman
sisältöä varten. Lähetin puoluetoimistoon tekstiä ohjelmaa varten
keväällä 2018 ja myöhemmin vielä lisää ideoita syyskuussa 2018.
Nähdessäni lokakuussa 2018 valmiin julkaistun periaateohjelman
ilahduin havaitessani, että monet lähettämistäni ehdotuksista oli-
vat kelvanneet puolueen periaateohjelmaan joko sanasta sanaan tai
hieman muutettuina.

Se, että toivon poliitikoilta oman ideologian rohkeaa edustamista,
ei tarkoita sitä, että pitäisin kansan kuuntelemista tarpeettomana.
Poliitikkojen pitää kuunnella äänestäjiä oppiakseen heiltä uusia
tietoja, pysyäksään perillä äänestäjien elämään vaikuttavista muu-
toksista ja saadakseen monipuolisempia näkemyksiä eri aiheisiin.
Äänestäjiä ja muita ihmisiä kuuntelemalla poliitikot voivat kehiti-
tää omaa maailmankatsomustaan ja havaita oman ajattelunsa
mahdolliset puutteet ja ristiriidat. Poliitikon ei koskaan pidä itse-
riittoisesti kuvitella, että hänen oma linjansa on lopullisesti val-
mis. Ihminen voi kehittyä ajan kuluessa, mutta ihminen ei tule
valmiiksi. Silloin kun en itse ole ehdolla, äänestän vaaleissa

yleensä itseäni vanhempaa ehdokasta, koska iäkkäämmillä on enemmän elämäkokemusta kuin nuoremmilla ja he ovat voineet kehittyä pidempään. Toisaalta pelkkä ikä ei yksinään tuo viisautta.

Nykyään Suomen politiikka on täynnä arjen asiantuntijoita. Poliitikassa tarvitaan käytännönläheisiä ihmisiä, mutta on hienoa, jos politiikassa on heidän lisäksi teoretikkoja ja filosofeja. Poliitiikka on joukkuelaji. Esimerkiksi puolueiden eduskuntaryhmissä ja valtuustoryhmissä on hyvä olla monipuolisesti eri aihealueiden osaajia.

4.

Äänioikeutettuja on syytä kannustaa aktiivisuuteen

Silloinen ulkoministeri Timo Soini (sin.) julkaisi blogissaan 19.1.2018 seuraavaa:

"Jos politiikka olisi järjen asia, niin professorit johtaisivat maata ja liberaalit olisivat suurin puolue. Mutta kun se ei ole. Sellainen aika, että ihminen lukee puolueiden ohjelmia ja sitten suurella järkevyydellä pitkän punninnan jälkeen äänestää luokkataustansa mukaisesti on huuhaata. Nykyihminen äänestää tunteella. Jos yli-päättään äänestää."[5]

Soini on osittain oikeassa, mutta hänen näkökulmansa on yksipuolinen, näköalaton ja itsekeskeinen. Oikeassa hän on siinä, että osa äänioikeutetuista jättää käyttämättä äänioikeuttaan ja osa puolestaan äänestää tunteella. Äänestäminen ei läheskään aina ole järjen asia.

Mutta eikö maailma voi muuttua? Saneleeko jokin psykologinen tai sosiologinen väistämättömyys, että sukupolvesta toiseen politiikka ei ole koskaan järjen asia? Onko varmaa, että äänioikeutetut eivät tulevaisuudessakaan perehdy puolueiden ja ehdokaslistojen ohjelmiin? Eikö kehittyminen ole yksi tärkeimmistä asioista, joita yksilö voi elässään tehdä? Sitä paitsi vaikka yksilöt eivät kehittyisi enää äänioikeusiän saavutettuaan, voi yhteiskunta kokonaisuutena silti pitkällä aikavälillä kehittyä, kun vanhat sukupolvet väistyvät ja uudet, toivottavasti etevämmät sukupolvet varttuvat.

Kun yksilöt kehittyvät itseään sivistämällä, seurauksena koko kansa kehittyy ja sivistyy. Puolueiden ja vaaliehdokkaiden on syy-

tä kannustaa ihmisiä lukemaan puolueiden ohjelmia ja seuraamaan uutisia, jotta äänestyspäättös perustuu tietoon eikä mielikuviin. Samalla on tärkeää, että puolueet ja poliitikot noudattavat omia ohjelmiaan. Jos ohjelmia luettaisiin ja niitä noudatettaisiin, vähentyisi huomattavasti se, että ihmiset valittavat ja protestoivat vaalien jälkeen politiikkaa, jolle ovat itse antaneet äänensä.

Toinen huomiota herättävä seikka Soinin blogitekstissä on, että hän yhdistää toisiinsa suuren järkevyyden ja oman luokkataustan mukaisen äänestämisen. Se, että luokkatausta määrää puoluekanan, on itsekästä ja vähä-älyistä ja sopii paremmin sääty-yhteiskuntaan tai luokkayhteiskuntaan kuin tasa-arvoiseen demokratiaan. Minä nationalistina pidän kunnioitettavana sitä, jos ihminen ei äänestä itsekkäästi oman luokkataustansa perusteella vaan pohtii kykyjensä mukaan mahdollisimman tarkasti kansan kokonaisuutta. Kun äänestän kansallismielistä ehdokasta ja puoluetta, en ajattele, että ääneni hyödyttää juuri minua, vaan ennen kaikkea toivon sen hyödyttävän suomalaisia kansana.

Puolueohjelmien ja vaaliohjelmien lukemisen ohella päättäjien tulisi kannustaa äänestäjiä seuraamaan yhteiskunnan tapahtumia, paikallisia asioita ja suuria megatrendejä. Monia kannattaa myös houkutella mukaan poliittiseen toimintaan, mutta kaikille se ei sovi esimerkiksi kiireisen elämäntilanteen takia.

Toivon, että poliitikot kannustaisivat ihmisiä prosessoimaan poliitikasta saamaansa informaatiota. Poliittisen sivistyksen saamiseksi on huomioitava ainakin seuraavat asiat: Täytyy osata erottaa tieteellinen teoria ja poliittisesti vinoutunut mielipide toisistaan. Tarvitaan lähdekritiikkiä. Tarvitaan halukkuus oman tietomäärän kasvattamiseen sekä syy–seuraussuhteiden hahmottamiseen. Täytyy ymmärtää, etteivät poliitikot voi tarjota täysin varmoja totuuksia. Asioista kannattaa ottaa itse äänioikeutettuna selvää.

5.

Klikinkerjääjät antavat median määrätä

Julkisuus on tärkeää poliitikoille. Päättäjien ja ehdokkaiden tulee pyrkiä saamaan näkemyksilleen, teoilleen ja niiden perusteluille julkisuutta. Sillä tavalla poliitikko voi edistää sekä omaa uraansa että ideologiansa tunnettavuutta ja suosiota. Poliitiikkaa tehdään ajassa, mutta viisas poliitikko voi luonnostella kannanottoja ja aloitteita kaikessa rauhassa pöytälaatikkoon odottamaan sopivaa viimeistely- ja julkaisuajankohtaa.

Vaikka näkyvyydellä on merkitystä, yksinomainen keskittyminen tunnettavuuteen on liikaa. Mediakentän sirpaloituminen ja nopeatahtisen Internet-tiedonvälityksen yleistyminen ovat tuoneet politiikkaan klikkauskeskeisyyden. Poliitiikan toimittajien lisäksi siihen sortuvat poliitikot itse. Ilmiössä on kyse siitä, että poliitikko käyttää huomattavan osan ajastaan siihen, että pyrkii saamaan aikaan itsestään kertovia uutisia ja saamaan sitten lukukertoja niille uutisille. Voittoa tavoittelevalle medialle sellainen tietysti sopii.

Klikinkerjääminen tapahtuu esimerkiksi siten, että päivän uutisia seurattaessaan poliitikko päättää tehdä mediatiedotteen sellaisesta asiasta, joka juuri sillä hetkellä on toimituksissa tapetilla, vaikka kyseinen aihe ei ole poliitikon omaa osaamisalaa eikä ole aiemmin kiinnostanut poliitikkoa. Henkilö voi tehdä nopeasti kannanoton tai tiedotteen sellaisesta aiheesta, josta hän ei ole ennen kuullutkaan. Oleellista on saada oma nimi ja mieluiten myös kasvokuva näkyviin julkisuudessa, ei sanoman sisältö eikä tiedon jakaminen. Avainasemassa on valita myyvä näkökulma – kuten mahdollisimman pessimistinen tai mahdollisimman optimistinen tilastotulokinta muidenkin tulkintojen ollessa yhtä mahdollisia – ja rajua otsikko, joka houkuttelee klikkaamaan uutislinkkiä.

Tämän ilmiön, jota voidaan kutsua jopa klikkihuoraamiseksi, olemassaolon voi havaita seuraamalla politiikkaa aktiivisesti. Osa poliitikoista esiintyy kaikkien alojen asiantuntijoina ja laukaisee ikään kuin sarjatulella tiedotteita eri aiheista. Klikkihuoran motto on ”tiedote päivässä, kaksi parhaassa”. Todellisuudessa yleisneroja ja kaikkien alojen asiantuntijoita ei enää nykyään politiikassa ole – jos on koskaan ollutkaan.

Osa poliitikkojen tiedotteisiin perustuvista uutisista, joissa poliitikot kertovat valtuustoaloitteistaan tai valtiopäivätoimistaan, on selvästi huolellisemmin laadittuja kuin tiedotteen aiheena oleva asiakirja. Tällöin on vahvasti syytä arvella, että valtuustoaloite tai valtiopäivätoimi on tehty lähinnä sen takia, että on haluttu syy mehevälle tiedotteelle.

Klikkihuora voi toimia myös epäpoliittisesti siten, että hän yrittää saada julkisuutta värikkäällä yksityiselämällä tai hätkähdyttävillä tempauksilla. Siinä, että poliitikko osallistuu vaikkapa tosi-tv-ohjelmaan tai kertoo haastattelussa avioliitostaan yhdessä puolisonsa kanssa, ei ole mitään pahaa, mutta jos poliitikko keskittyy tällaiseen näkyvyyteen enemmän kuin varsinaiseen politiikkaan, on toiminta paheksuttavaa.

Klikkihuoraaminen on sinänsä ovela taktiikka ja poliitikko voi hyötyä siitä paljonkin, mutta ilmiöön liittyy vakavia ongelmia. Ensinnäkin omaan näkyvyyteen keskittyminen pahentaa politiikan henkilöitymistä. Toiseksi klikkihuoraamiselle omistautuva poliitikko ei tee politiikkaa kumulatiivisesti eikä kokonaisvaltaisesti, vaan hän sääntäilee tarttumaan kulloinkin pinnalla olevaan uutisaiheeseen vailla pyrkimystä saada aikaan muuta muutosta kuin oman tunnettavuutensa kasvaminen ja oman äänimääränsä kasvaminen seuraavissa vaaleissa. Mikä pahinta, klikkihuorapoliitikot

antavat median sanella, mihin he ottavat kantaa. He eivät valitse aiheitaan itse.

Vakaasti ideologinen ja määrätietoinen poliitikko keskittyy kannanotoissaan aiheisiin, joita hän itse pitää tärkeinä ja joihin hänellä on tietoa tai vankka periaate. Ideologinen poliitikko pyrkii saamaan näkyvyyttä asialleen ja sen sivussa itselleen, klikkihuorapoliitikko enemmän itselleen. Niinpä klikkihuorapoliitikko ei tartu aiheisiin, joista toimittajat eivät uutisoi.

Oletetaan, että toimittajat päättävät yhdessä, että haittamaahanmuuton aiheuttamia ongelmia ei koskaan nosteta uutisaiheeksi. Oletetaan lisäksi, että poliitikot ovat pelkkiä klikkihuoria, jotka keskittyvät reaktiivisesti kommentoimaan uutisotsikoissa kulloinkin näkyviä aiheita. Tämä johtaa siihen, että yksikään poliitikko ei proaktiivisesti pyri rajoittamaan haittamaahanmuuttoa eikä varoita äänestäjiä sen vaaroista.

Toimittajilla on paljon vaikutusvaltaa Suomen politiikkaan, kuten äänestyskäyttäytymiseen ja eri uudistusten suosioon. Media ei päästä pelkästään siitä, mihin sävyyn uutisarvoisista tapahtumista kerrotaan, vaan medialla on valtaa myös siihen, mitkä aiheet nostetaan uutiskynnyksen yli. Klikkihuorat alistuvat tähän ja pyrkivät hyötymään tilanteesta. Samalla he antavat toimittajien määrätä tahdin.

Tulevaisuudessa menestyvimpiä poliitikkoja ovat kenties kaikista halvimmat klikkihuorat, joiden provosoinnit, yksityiselämä, näppituntumaan perustuvat sarjatulitiedotteet, parin lauseen somepäivitykset, huumoritempaukset, poliittisesti vinoutuneet kärjistytykset ja tahallisesti aiheutetut sekoilukohut ovat koko ajan julki-suudessa. Toivottavasti näin ei tule käymään.

Pelkkä kyky saada julkisuutta ei tarkoita, että poliitikko on hyödyksi Suomen kansalle tai edes omalle puolueelleen. Showbisneksessä sanonta ”kaikki julkisuus on hyvää julkisuutta, kunhan nimi on kirjoitettu oikein” pitää ehkä paikkansa, mutta ei politiikassa. Ei ainakaan sellaiselle liikkeelle, jonka perimmäisenä tavoitteena on muutakin kuin pelkkä huomion ja äänien kalastelu. Viiden asiallisen, vakaan ja viisaan kansanedustajan muodostama eduskuntaryhmä on parempi kuin kolmenkymmenen reaktiivisen klikkihuoran muodostama eduskuntaryhmä.

Puolueiden kannattaa ehdokasasettelua tehdessään miettiä, tuleeko ehdokasehdokkaasta hyvä poliitikko puolueen ja suomalaisten kannalta, jos hänet valitaan vaaleissa. Jos kyky saada huomiota toimittajilta riittää jossakin puolueessa vaaliehdokkaaksi pääsemiseen, puolue alentuu parittajaksi klikkihuoraamiseen.

6.

Eduntavoittelu ja ihanteet

Ainakin osa poliitikoista on mukana politiikassa arkiseen elämään liittyvän eduntavoittelun ohjaamana. Eduntavoittelu (tai edunvalvonta) voi olla itsekästä tai epäitsekästä tai molempia. Se voi liittyä poliitikon oman edun tavoitteluun, äänestäjien etuun (vaikkapa jonkin runsaasti äänestäjiä työllistävän viraston perustaminen omaan vaalipiiriin) tai molempiin. Oman vaalipiiriin äänestäjille hankitaan sitä, mitä he haluavat.

Minun poliittista toimintaani ohjaavat enemmän ihanteet kuin edut. En tavoittele politiikassa mammonaa itselleni enkä myöskään pyri edistämään oman kotikaupunkini tai vaalipiirini etua muiden kustannuksella, vaikka vaalimenestyksen kannalta se saataisi olla taktisesti järkevää. Ideologisena nationalistina minua kiinnostaa ennen kaikkea suomalaisten kokonaisuus. Minua kiinnostaa suuresti se, millaisia ihmisiä Suomen alueella elää vaikkapa sadan tai kahdensadan vuoden kuluttua, millainen kulttuuri heillä on, mitä kieliä he puhuvat, keistä he periytyvät, millainen on heidän sivistystasonsa ja mihin he uskovat.

Massamaahanmuutto on esimerkki asiasta, jossa eduntavoittelu ja kansallismieliset ihanteet eivät välttämättä kohtaa. Suomalaisuuden säilyminen ja kehittäminen ovat tavoitteitani ideologisena nationalistina. Kirjoitan tätä kirjaa aikana, jolloin väestönvaihdos on todellinen uhka suomalaisuuden säilymiselle. Väestönvaihdoksen eteneminen ei välttämättä aiheuta kärsimystä kenenkään yksittäisen ihmisen elämässä ja se voi teoriassa hyödyttää suomalaisia taloudellisesti, mutta jatkuessaan prosessi muuttaa suomalaiset vähemmistöksi Suomessa.

Tätä kirjoittaessani kotimaisia kieliä puhuvien määrä vähenee Suomen alueella.[6] Syntyvyysaste on Suomessa ollut jo vuodesta 1969 alkaen alle väestön uusiutumistason, joka on 2,1 lasta naista kohden.[7] Väestörakenteen rattaat jauhavat hitaasti mutta väkivästi.

Väestörakenne- ja maahanmuuttoasiat vaikuttavat monipuolisesti koko yhteiskuntaan ja politiikan eri sektoreihin. Väestöasiat vaikuttavat niihin reunaehtoihin, joiden puitteissa esimerkiksi talouteen ja työelämään liittyviä poliittisia päätöksiä voidaan tehdä. Poliitikkojen on syytä ymmärtää nämä vaikutukset, vaikka yksittäiset äänestäjät eivät niiden perusteella tekisikään omia äänestyspäätöksiään.

Vastustan väestönvaihdosta ideologisista syistä jopa silloin, jos väestönvaihdos tuottaisi suomalaisille hyvinvointia vaikkapa lähipalveluiden saatavuuden, työvoimapulan välttämisen ja talouskasvun kautta. Suomalaisten säilyminen on minulle tärkeämpää kuin Suomen talouskasvu ja elämän helppous. Ihanne on tärkeämpi kuin materiaallinen eduntavoittelu äänestäjiä varten – politiikon omasta edusta puhumattakaan.

On vääristelyä väittää, että massamaahanmuutto voi pelastaa Suomen, kun kantaväestön väkiluku pienentyy. Vaikka väite pitäisi paikkansa työvoimapulan, palveluiden saatavuuden ja talouskasvun osalta, suomalaisuus menettää asemansa väestönvaihdoksessa ja Suomi lakkaa olemasta kansallisvaltio. Suomen valtio on olemassa suomalaisia varten. Ei valtiomme toimintojen pelastamisella ja huoltosuhteen kohentamisella ole kansallismielisestä näkökulmasta merkitystä, jos kansa katoaa tai jää vähemmistöksi omassa maassaan. Suurimittainen maahanmuutto voi teoriassa pelastaa Suomen valtion, mutta missään tapauksessa se ei pelasta suomalaisuutta.

Asukasluvun loputon kasvaminen ei ole ihanne. Arvostan ympäristönsuojelua ja tiedostan, että luonnon kantokyvyllä on rajansa. Millä tahansa alueella voi elää vain rajallinen määrä kuluttajia. Jos Suomen asukasluku kääntyy laskuun, se ei ole ongelma sinänsä. Ongelmana pidän sitä, että tällä menolla suomalaiset ovat tulevaisuudessa vähemmistö omassa valtiossaan.

Maahanmuutto on se asia, joka Suomen politiikassa kaikkein yleisimmin yhdistetään kansallismielisyyteen. Maahanmuutto on kaikesta tärkeydestään huolimatta kuitenkin suppeampi aihe kuin kansallismielisyys, jossa on kyse kokonaisesta ideologiasta. Maahanmuuttokriittisyys liittyy kansallismielisyyteen, mutta kansallismielisyys on enemmän kuin pelkkä maahanmuuttokriittisyys. Kansallismielinen ihminen lähestyy politiikan eri sektoreita ja ilmiöitä kansallismielisestä tulokulmasta.

Haluan edistää suomalaisuuden säilymistä ja kansallismielistä ideologiaa reilun pelin keinoin, en suhmuroimalla enkä pakottamalla. Toimin mieluummin tyylikkäästi ja ihanteiden ohjaamana kuin viekkaasti tai raa’asti. Pysin toimimaan nationalistisen ideologiani hyväksi laillisia ja kansanvaltaisia keinoja käyttäen, ihmisiä herätellen ja ideologiani puolesta kampanjoiden. Mikäli suomalaiset eivät itse halua estää väestönvaihdosta antamalla kannatuksellaan vahvaa mandaattia aidosti periaatteellisille kansallismielisille toimijoille, silloin suomalaisuus ehkä ansaitseekin kadoita maapallolta tai ainakin muuttua nykyistä harvinaisemmaksi.

Tyylikkääseen poliittiseen ja metapoliittiseen toimintaan kuuluu, että toimija ei alennu vastustajiensa tasolle, jos vastustajat käyttävät likaisia keinoja, kuten valehtelua tai sabotaasia. Muunnellun totuuden tahallinen levittäminen poliittisista vastustajista voi tuoda tukea ja ääniä, mutta muunneltua totuutta puhuva toimija johdattaa kansaa harhaan. Tällöin ihmisten mahdollisuus tehdä esimerkiksi vaaleissa valistuneita päätöksiä heikentyy. Jotkut väittävät,

että kukin ehdokas saa vaaleissa niin monta ääntä kuin ansaitsee, mutta väite ei ole totta. Vääryydellä ja epärehellisyydellä saadut äänet eivät ole ansaittuja. Poliitikkojenkin pitää noudattaa kultais-ta sääntöä.

Kansallismielisten poliittisille vastustajille kuuluu sama toiminta-vapaus kuin kansallismielisillekin. Jos kansallismieliset pyrkivät ilkvallalla tai viranomaiskeinoin rajoittamaan poliittisten vastus-tajiensa sananvapautta ja kampanjointia, ovatko he todella koko kansan asialla vai itsekkäästi omalla asiallaan? Eikö äänestäjille pitäisi antaa mahdollisuus tehdä myös huonoja valintoja? Raaka tai juonitteleva poliitikko keskittyy vain voittamiseen. Minulle reilu peli on tärkeämpää kuin voittaminen. Vihollisiakin tulee kohdella ihmisinä, koska he ovat ihmisiä.

Tavoitteeni ja ihanteeni ovat sellaisia, että niiden edistäminen ei välttämättä lisää yhdenkään suomalaisen elämän mukavuutta tai henkilökohtaista vaurautta lyhyellä aikavälillä. Tavoitteeni ovat sekä epähumanistisia että kaukana omaisuuskeskeisyydestä. Pidän asioiden pitkän aikavälin miettimisestä ja henkisten asioiden tuo-misesta politiikkaan. Rahallista köyhyyttä pelottavampi on henki-nen köyhyys. On kauheaa, jos yksilön ja yhteisön väliset siteet rappeutuvat ja kansalta puuttuu henkinen horisontti, johon katsoa ja jota tavoitella.

Arvelen, että vain vähemmistö kaikista poliitikoista on mukana politiikassa itsekkäistä rahallisista syistä. Poliitikassa on vaikeaa rikastua ja jääviysasioista ollaan nykyään kohtalaisen tarkkoja. Yksinkertaisen panos–tuotto-pohdinnan perusteella on oletettavaa, että suurin osa poliitikoista on ainakin jossakin määrin epäitsek-käitä. Ihminen, joka luulee rikastuvansa politiikassa helposti ja nopeasti, on yleensä joko tietämätön tai ylioptimistinen. Enemmän politiikassa lienee heitä, jotka haluavat edistää omien äänestäjien-sä aineellista hyvinvointia ja toteuttaa äänestäjiensä tahtoa.

Politiikassa toimivien epäitsekäiden ihmisten päätavoitteita on muuttaa ympäröivää yhteiskuntaa ja/tai tuoda esille omaa maailmankatsomustaan ja näkemystensä perusteluita. Jotkut poliitikot ja poliitikoiksi pyrkivät vaaliehdokkaat keskittyvät muutosten aikaansaamiseen suljettujen ovien takana (päätöksiin vaikuttaminen), toiset taas oman ideologiansa ja argumenttiansa puolesta puhumiseen julkisesti (ihmisiin vaikuttaminen). Kummallekin vaikuttamistavalle on omat paikkansa ja aikansa.

Puhun ja kirjoitan voimakkaasti ideologiani puolesta ja tuloksia sitten joko tulee tai ei tule – se riippuu äänestäjistä. Minulle oman ideologian linjakas ja rehellinen edustaminen on tärkeämpää kuin äänien saaminen vaaleissa. Vaikka vaalimenestystä ei tulisi, ehdokkuus avaa väyliä ideologian julkiseen perustelemiseen ja tunnetummaksi tekemiseen. Ideologinen toiminta voi pitkällä aikavälillä vaikuttaa äänestäjien näkemyksiin, vaikka siihen menisi aikaa enemmän kuin yksi vaalikausi.

7.

Eroon omaisuuskeskeisyydestä

Pelkkä maallisen rikkauden tavoittelemisen tai sen saavuttaminen ei tee elämästä hienoa. Elämä on ennen kaikkea henkinen matka. Elämä on se aika, jolloin ihminen voi etsiä totuutta ja antaa oman lisäyksensä ihmiskunnan suureen tieto- ja kulttuurivarantoon. Silti monet poliitikot puhuvat ikään kuin he yrittäisivät vain auttaa kansaa ponnistelemaan ylös vähäosaisuudesta. Omaisuuskeskeinen politikointi on osoitus henkisestä uneliaisuudesta, josta ideologiat voivat herätellä ihmisiä. Kansallismielisyys ei välttämättä ole ainoa tähän kykenevä ideologia. Jos henkisiin herätystalkoisiin osallistuu muitakin ideologioita kuin kansallismielisyys, se sopii minulle. Oleellista on saada henkisen matkan havaitseminen elämän keskiöön. Talouskasvua korostavassa yhteiskunnassa tämä on radikaali toive.

Olosuhteet taiteen, tieteellisen tutkimuksen ja yleissivistävän koulutuksen kukoistamiselle ovat periaatteessa mitä parhaimmat. 2000-luvun länsimaat ovat eräitä vakaimmista, rikkaimmista ja järjestäytyneimmistä yhteiskunnista, joita on koskaan nähty. Ongelma on, että henkinen horisontti puuttuu. Päätöksenteossa ilmenee varsin vähän ajattelua, jossa elämällä on menestystä ja mukavuutta suurempia merkityksiä. Yksilökeskeisyyden rajat ylittävien elämänsisällöllisten asioiden tilalle on saatu lähinnä tehokkuutta, mukavuuksia ja talouskasvua. Vaikka mukavuudet valittaisiinkin elämän mielekkyyden mittareiksi, on syytä tietää, että pelkkä talouskasvu ei yksinään paranna kansan enemmistön elämänlaatua. Mahtaako rajaton talouskasvu olla edes teoriassa mahdollinen tässä rajallisessa maailmassa?

Omaisuukskeskeisyys on nykyajassa yhteydessä postmodernismiin, joka hämärtää henkistä horisonttia ja kannustaa keskittymään eduntavoitteluun. Postmodernistit uskovat, että absoluuttisia totuuksia ei ole olemassa vaan että totuuksina pidetyt asiat ovat iluusiona ja mielipiteitä, joita intressiryhmät käyttävät kasvattaakseen kukin omaa valtaansa. Postmodernismissa elämä on enemmän intressiryhmien välistä valtataistelua kuin totuuden etsimistä. Postmodernistit eivät arvosta luonnontieteitä eivätkä näe eroja eri uskontojen välillä, koska he pitävät totuutta sekä oikeaa ja väärää suhteellisina asioina. Postmodernistit uskovat valtiorajojen ja nationalismin rajoittavan ihmisten kommunikointia ja aiheuttavan sotia.

Omaisuudesta ja sen keskittymisestä puhutaan yhteiskunnassa jatkuvasti. Kaiken aikaa uutisoidaan taloudesta ja työllisyydestä. Miksei yhtä pontevasti uutisoida sivistystasosta, koulutuksesta, itseopiskelumahdollisuuksista ja sosiaalisesta pääomasta?

Henkilökohtaisen rikastumisen tai valtion talouskasvun nostaminen korkeimmaksi tavoitteeksi yksityiselämässä tai yhteiskunnassa on esimerkki tilanteesta, jossa edut ovat ihanteiden edellä. Olemme kansana kulkeneet harhaan Suomen itsenäisyystaistelun ajoista, jolloin maamme oli materiassa köyhä, mutta henkisesti opporikas: Moneen pikkukylään nousi kouluja kirjastoineen ja näytelmäkerhoineen, työväentaloja kuoroineen ja soittokuntineen.

Maallinen omaisuus toki helpottaa yksilön elämää ja auttaa yksilöä toteuttamaan itseään, jos hän osaa käyttää omaisuuttaan viisaasti. Rahalla on välinearvoa. Ihminen on kuitenkin osa yhteisöä ja kansallinen yhteisöllisyys on uhattuna monikulttuurisuuden, postmodernismin ja individualistista anarkismia hipovan yksilökeskeisyyden takia.

Kulttuuri, sivistys ja kansallismielinen ajattelu liittävät yksilön yhteisöön tavalla, johon materia ei pysty. Raha ei luo aitoa yhteisöllisyyttä eikä varmuutta siitä, että ihmistä rahan takana arvostetaan.

Omaisuuksien tavoittelu on yleensä ulkoisen motivaation ohjaamaa päämäärähakuista tekemistä. Ulkoisen motivaation lisäksi ihmisessä vaikuttaa sisäinen motivaatio eli mielessä syntyvät psykologiset tarpeet. Ulkoinen motivaatio liittyy siihen, mikä antaa suojaa arkielämässä. Sisäinen motivaatio liittyy siihen, mikä tekee elämästä elämisen arvoista.

Ihmisen toiminta tuntuu mielekkäältä, jos hän pääsee toteuttamaan itseään tai tekemään asioita, joista selvästi on hyötyä hänelle itselleen tai muille ihmisille. Merkityksellisen elämän kokemista edesauttaa, jos ihminen saa tunnustusta osaamisestaan ja kehittymisestään.

Jotta ihmisen henkinen hyvinvointi olisi kunnossa ja jotta ihminen olisi onnellinen, pitää yleensä ainakin kolmen psykologisen perustarpeen olla tyydytetyt. Ne ovat omaehtoisuus, kyvykkyys ja yhteisöllisyys. Tästä kertovaa teoriaa kutsutaan itseohjautuvuusteoriaksi ja sitä on tutkittu empiirisesti runsaasti.[8]

Omaehtoisuuden kokeminen tarkoittaa, että ihminen kokee toimivansa itseään toteuttaen eikä kenenkään muun pakottamana. Kun ihminen kokee toimivansa vapaana, hänen motivaationsa ja toimeliaisuutensa säilyvät paremmin kuin pakotetussa kontrollissa.

Kyvykkyuden kokeminen tarkoittaa, että ihminen kokee olevansa hyvä niissä asioissa, joita hän tekee. Tällöin ihminen uskoo saavansa laadukkaasti ja ajallaan valmiiksi ne asiat, jotka hän haluaa saada aikaan.

Yhteisöllisyyden tarve on ihmisten tarve pitää yhteyttä muihin ihmisiin. Suurin osa ihmisistä ei liene luonnostaan erakoita, vaan hyvinvointimme osittain riippuu ympärillämme olevista ihmisistä sekä siitä välittämisestä, kannustamisesta ja arvostuksesta, jota he antavat.

Ihminen voi saada sisältöä elämäänsä ja henkistä hyvinvointia siitä tiedosta, että hän ei ole yksin vaan on osa suurta kuviteltua yhteisöä, johon elossa olevat suomalaiset kuuluvat. Lisäksi hän on samalla osa ylisukupolvista ketjua, johon kuuluvat niin edesmenneet esivanhemmat kuin oletetut tulevat sukupolvet, joiden hyväksii ihminen voi toimia jo nyt.

Jos kansallismielisyys ja yhteisöllisyys vähenevät yhteiskunnassa, itsekkyyks ja omaisuuskeskeisyys valtaavat sydämiä. Varsinkin rikkaissa länsimaissa se on järjetöntä. Maallisen vaurauden määrän kasvattamiseen keskittyminen läpi elämän on ymmärrettävää niillä alueilla, joilla asukkaat elävät absoluuttisessa köyhyydessä. Materiaalista köyhyyttä on kahdenlaista: absoluuttista ja suhteellista. Ensin mainittu viittaa perustarpeiden ja elämän vähimmäisedellytysten tyydyttämättä jäämiseen ja se on yleisintä kehitysmaissa. Suhteellista köyhyyttä mitattaessa verrataan ihmisen huono-osaisuutta muun väestön keskimääräiseen elintasoon. Vaikka maassa ei asuisi ketään absoluuttisessa köyhyydessä, voivat tilastot väittää köyhiä olevan paljonkin, jos tilasto perustuu suhteellisen köyhyyden mittaamiseen.

On erittäin toivottavaa, että suomalaiset ottavat suomalaisen kansan säilymisen ja henkisen hyvinvoinnin niiden tavoitteiden joukkoon, jotka antavat elämälle sisältöä ja yhdistävät kansaa.

8.

Ideologisuus politiikkaan

Tätä kirjaa tehdessäni keskustelin erään kunnanvaltuutetun kanssa, joka oli juuri saanut mielipidekirjoituksensa paikallislehteen. Hän sanoi minulle, että teksti oli yhdellä istumalla rykäisty ja sisällöltään hyvin yksinkertainen tekele, jossa ei sanota mitään tärkeää vaan toistellaan itsestäänselvyyksiä. Sillä ei tekijän omien sanojen mukaan ollut hänelle väliä, koska tärkeintä oli saada lehteen oma nimi näkyviin. Minua tuollainen puhe harmittaa. Poliitikkojen pitäisi minusta keskittyä enemmän viestien sisältöön kuin oman henkilötunnettavuutensa rakentamiseen.

Hyvä ideologia on kuin tiekartta, joka näyttää todellisuuden sellaisena kuin se on ja joka näyttää kartanlukijoille ne reitit, joita pitkin he pääsevät haluttuun päämäärään. Voidaksemme tehdä viisaita ja toimivia poliittisia ratkaisuja tulisi maailmankatsomuksemme olla laaja-alainen ja perustua tosiasioihin niin pitkälle kuin se on mahdollista.

Yksi Suomen puoluepolitiikan suurimmista ongelmista on se, että puolueet eivät kannusta ihmisiä tulemaan tietoisiksi eri ideologioiden osatekijöistä. Puolueet siis laiminlyövät mahdollisuuden edistää Suomen kansan henkistä kasvua. Pinnallisesti kirjoittavat poliitikot totuttavat äänestäjiä pinnalliseen viestintään.

Politiikassa puhutaan paljon arvoista ja arvopohjasta – ehkä liikaakin. Arvot eivät ole riittävä pohja hyvään politiikkaan, vaan vielä tärkeämpää on totuudenmukainen ja kokonaisvaltainen maailmankuva. Olen huolissani siitä, että jos poliittiset päättäjät hokevat jatkuvasti lyhyitä iskulauseita, yksinkertaistuksia ja ympäri-

pyöreitä itsestäänselvyyksiä saadakseen paljon ääniä, he alkavat ajatella yhtä yksinkertaisesti kuin puhuvat.

Kansallismielisten poliitikkojen tehtävä on tehdä Suomesta parempi paikka. Tehtävänä ei ole viihdyttää eikä villitä äänestäjiä yksinkertaisilla iskulauseilla.

Vaikka olen ideologinen ihminen, en pidä itseäni idealistina. *Oxford Advanced Learner's* -tietosanakirjan (seitsemäs laitos) mukaan idealismi on ”uskomus siihen, että täydellinen elämä, tilanne jne. on saavutettavissa, vaikka se ei olisi kovin todennäköistä” (suomennos minun).[9] Pidän ihmiskuntaa siinä määrin erehtyväisenä ja vajavaisena, että en usko ihmiskunnan tai ihmisyksilöiden yltävän täydellisyyteen. Idealismissa on lisäksi se ongelma, että politiikassa idealistit jättävät osan faktoista huomioimatta ja keskittyvät vain oman päämääränsä kannalta suotuisiin asioihin. Hyvä ideologia on sellainen, joka on faktan puolella ja faktojen kanssa yhteensopiva.

Eri ideologiat eivät ole yhtä hyviä. Jos poliittisen puolueen ideologia perustuu virheellisiin käsityksiin todellisuudesta ja ihmisten käyttäytymisestä, ideologian soveltaminen käytännössä ei todennäköisesti johda haluttuihin tuloksiin, vaikka puolueen kannatus olisi yli 50 % vaaleissa. Koska maailma on monimutkainen, on vaikeaa saada selville, kuinka hyvin eri ideologiat ovat yhteensopivia faktojen kanssa. Niinpä on erittäin tärkeää, että äänestäjät ottavat itse asioista selvää eivätkä lankea yksinkertaisiin populistisiin vaalipuheisiin.

Uskon, että suomalaiset kykenevät järjenkäytön ja dialogin avulla kehittämään tasa-arvoisemman ja kukoistavamman yhteiskunnan. Kannatan parhaan argumentin periaatteen soveltamista politiikassa. Parhaan argumentin periaatetta noudatettaessa voittaminen ei perustu tunteisiin vetoamiseen, kaunopuheiseen retoriikkaan eikä

vastustajien näkyvyyden tai toimintamahdollisuuksien rajoittamiseen, vaan siihen, että huonojen argumenttien karsiutuessa tasavertaisesta dialogista pois jäävät vain paremmat argumentit jäljelle. Parhaan argumentin periaate korostaa rationaalisuutta ja tutkitun tiedon hyödyntämistä päätöksenteossa. Periaate tarvitsee toteutuakseen halukkuutta dialogiin ja myös sananvapautta, jotta kaikki kannatetut argumentit saadaan mukaan keskusteluun.

Filosofi Jürgen Habermasin mukaan paremmat argumentit pääsevät voimakkaimmin esiin korusanaisesta retoriikasta vapaissa puhetilanteissa. Parhaan argumentin periaatteen vastustajat väittävät, että periaatteen noudattaminen tekee politiikasta insinööritiedettä ja hävittää ideologiat. Kriitikoilta jää huomaamatta, että politiikassa kilpailevat keinojen ja taktiikoiden lisäksi myös tavoitteet. Itse näen parhaan argumentin periaatteen potentiaalisena työkaluna erilaisten poliittisten toimintaehdotusten paremmuusjärjestykseen laittamisessa. Sellainen ideologia, joka ei ole tutkimustiedon kanssa yhteensopiva ja jossa on vakavia sisäisiä ristiriitoja, ei ansaitse säilyä vaikutusvaltaisena yhteiskunnassa. Virheellisiin oletuksiin perustuva tai sisäisesti ristiriitainen ideologia pitää joko hylätä tai kehittää paremmaksi. Parhaan argumentin periaate ei käy oikein sovellettuna kategorisesti kaikkia ideologioita vastaan vaan sokeaa idealismia ja fanaattista puoluepoteroihin jämähtämistä vastaan.

Politiikasta voi tulla insinööritiedettä, jos kaikilla äänestäjillä on identtinen näkemys siitä, millaiseksi yhteiskunnan halutaan kehittyvän. Käytännössä se on erittäin epätodennäköistä.

Tutkimustuloksilla, arvioilla ja periaatteilla on omat paikkansa politiikassa. Poliitikon on tärkeää osata tunnistaa ne ja erottaa ne toisistaan. Poliitikolla on oikeus mielipiteisiin ja ideologisuuteen, mutta tutkittua tietoa ei saa päätöksenteossa sivuuttaa ideologisista

syistä. Jos ideologia on ristiriidassa faktojen kanssa, ideologiaa pitää kehittää tai vaihtaa se kokonaan toiseen.

En ole humanisti enkä populistisi. Hokema ”kyllä kansa tietää” ei sovi minun suuhuni. Mikään luonnonlaki ei määrää, että kansan enemmistö äänestää aina viisaasti. Ihmisiä voidaan johtaa harhaan tarkoitushakuisilla yksipuolisilla uutisilla ja heiltä voi esimerkiksi ajanpuutteen tai rajoitetun sananvapauden takia jäädä oleellisia yhteiskunnallisia asioita huomaamatta. Vaaleissa mitataan vain suosiota. Vaaleissa ei mitata sitä, kenen perustelut ovat parhaat tai kenen ehdotukset johtavat toivottuihin tuloksiin todennäköisimmin tai pienimmällä panostuksella.

Ideologisena ihmisenä minua surettaa se, miten vähän Suomen politiikassa käydään julkista ideologista keskustelua. Nationalistina minua häiritsee lisäksi se, että kansallismieliset liikkeet eivät ole tässä suhteessa sen kunnostautuneempia kuin muutkaan. Kansallismieliset vaaliehdokkaat ovat Suomessa monia kertoja vaatineet maahanmuuton rajoittamista yksittäisiin politiikan sektoreihin vedoten, kuten taloussyistä ja turvallisuussyistä todeten, että haittamaahanmuutto Suomeen tulee kantaväestölle kalliiksi ja kasvattaa rikollisuutta. On toki totta, että läheskään kaikki maahanmuuttajat eivät Suomessa muutu nettoveronmaksajiksi, vaikka saisivatkin jonkin pienipalkkaisen työpaikan. Maahanmuuton kustannuksista ja maahanmuuttajien rikollisuudesta on saatavilla tietoa, eikä tieto ole kaikkien maahanmuuttajaryhmien osalta mairittelevaa. Tietenkin on hyvä, että maahanmuuttokeskustelussa hyödynnetään faktatietoa taloudesta ja rikollisuudesta. Tutkimus- ja tilastotieto on arvokasta.

Kansallismielinen puolue tai muu kansallismielinen liike kohtaa kuitenkin vakavan periaatteellisen ongelman, jos se jatkuvasti painottaa maahanmuuttokysymyksissä talous- ja rikollisuusasioita ylitse muiden. Miten kansallismielinen liike suhtautuisi tilantee-

seen, jossa maahan haluaa muuttaa muista maista ja kulttuureista suuri määrä sellaisia muihin kansoihin kuuluvia ihmisiä, jotka Suomeen muuttaessaan olisivat todennäköisesti nettoveronmaksajia ja lainkuuliaista väkeä? Tätä kysymystä ei Suomen päivänpolitiikassa ole juuri tätä kirjoittaessani pakko pohtia, koska kysymys ei ole ajankohtainen, mutta kysymyksen periaatteellisen puolen välttely on kansallismieliseltä liikkeeltä lyhytnäköisyyttä ja älyllistä laiskuutta. Nimenomaan kansallismielisten tulisi ajatella kansan tulevaisuutta monien sukupolvien päähän, koska kansallismielisyydessä ihminen nähdään osana suurta ylisukupolvista jatku-moa. Nationalistina käytän ajatuksissani aikayksikkönä usein mieluummin sukupolvea kuin vuotta tai vaalikautta.

Puolueet eivät ole itsetarkoituksellisia olioita, vaan ne ovat työkaluja. Kokonaisvaltaisella ja käyttökelpoisella puolueella pitää olla sekä poliittista realismia edustava lähiajan tavoiteohjelma (esimerkiksi yhtä vaalikautta koskeva vaaliohjelma) että ajan ham-masta paremmin kestävä periaateohjelma, josta puolueen ideologia käy ilmi. Puolueella pitää siis olla näkemys sekä lähitulevai-suuteen että kaukaiseen tulevaisuuteen. Jos puolue keskittyy vain nykyhetken ja lähitulevaisuuteen, se ei ole kokonaisvaltainen. Jos puolue laiminlyö nykyhetken ja katsoo vain kaukaiseen tulevai-suuteen, se ei ole käyttökelpoinen. Uskottavasta puolueesta pitää kuulua äänestäjien suuntaan sekä vaalikausitavoitteita että pi-demmän aikavälin visioita ja strategioita.

Päivänpolitiikkaan keskittyviä poliitikkoja on Suomessa tätä kir-joittaessani riittävästi. Minä haluan olla mukana tuomassa poli-itiikkaan ideologista, filosofista ja metapoliittista pohdiskelua. Li-säksi haluan edistää sitä, että asioista puhutaan niiden oikeilla nimillä. Minua on vuosien ajan varoiteltu siitä, että nationalismi-sanana käyttäminen voi johtaa äänien menettämiseen vaaleissa. Mutta mitä ideologinen ihminen voittaa ideologiansa pitämisellä vakana alla?

On yleisön pettämistä, jos vaikkapa kommunisti kutsuu itseään epämääräisesti vasemmistolaiseksi tai jos natsit kutsuvat itseään kansallismielisiksi. Sellainen on suorastaan surullista katseltavaa ja itsepetostakin. Jos Suomessa on kommunisteja, niin siinä tapauksessa minusta on hyvä, jos he ryhmittäytyvät avoimesti kommunistiseksi puolueeksi ja käyttävät yleisötapahtumissaan kommunistisia tunnuksia. Jos Suomessa on natseja eli kansallissosialisteja, niin siinä tapauksessa minusta on hyvä, jos he pitävät omissa tapahtumissaan hakaristilippuja esillä eivätkä yritellä teeskennellä olevansa muuta kuin ovat. Rehellisyys ja selkeys ovat hyveitä. Symbolien tai nimien kieltäminen on karhunpalvelus politiikan ymmärrettävyydelle ja selkeydelle. Minä olen nationalisti eli kansallismielinen ja kuvailen itseäni noilla sanoilla.

9.

Kansallismielisyys ja isänmaallisuus

Sanojen kansallismielisyys (eli nationalismi) ja isänmaallisuus (eli patriotismi) käyttämiseen liittyy se epäselvyys ja haittapuoli, että välillä noilla sanoilla viitataan oman erinomaisuuden korostamiseen, mutta toisinaan niillä viitataan kaikkien kansojen tasa-arvoiseen vapauteen ja itsenäisyysoikeuteen. Ne ovat kaksi erilaista ajattelutapaa ja siksi niille tarvitaan kaksi eri sanaa. Termeille kansallismielisyys ja isänmaallisuus on aikojen kuluessa kirjoitettu määritelmiä ristiin rastiin ja puhekielessä niitä käytetään toisinaan synonyymeinä. Sellainen lisää väärinymmärtämistä ja vaikeuttaa dialogia. Yksimielisyyteen noiden termien oikeaoppisesta käyttämisestä tuskin koskaan päästään, mutta oleellista on ymmärtää, että kansojen tasavertaisen aseman laittaminen politiikan keskiöön on eri asia kuin oman isänmaan tai kotimaan tunteellinen ylistäminen muiden kustannuksella.

Harkinnan seurauksena olen päätenyt siihen, että en koskaan käytä kansallismielisyyttä ja isänmaallisuutta synonyymeinä, vaan käytän noita sanoja seuraavasti:

Isänmaallisuus tarkoittaa oman isänmaan tai kotimaan ylentämistä sekä uskollisuutta kyseiselle taholle. Isänmaallisuuteen kuuluu isänmaan tai kotimaan mahtavuuden ajatteleminen ennen muita sekä tunneside (isänmaanrakkaus) maata kohtaan ja tuon tunteen aikaansaama omistautuminen. Isänmaallisia ihmisiä yhdistää enemmän kansalaisuus kuin kansallisuus. Kansallislaulun ja lipun kaltaiset symbolit ovat heille usein tärkeitä.

Kansallismielisyys tarkoittaa ideologiaa, jonka mukaan jokaisella kansalla tulee olla oikeus elää rauhassa omalla alueellaan ilman,

että mikään muu kansa tai ylikansallinen vallankäyttäjä hallitsee sitä.

Kansallismielisessä ajattelussa ymmärretään, että kulttuuriltaan, kieleltään, historialtaan ja geneettiseltä perimältään melko yhtenäiset kansat ovat ihmiskunnan keskeisiä ja luonnollisia toimijoita, vaikka muitakin toimijoita on maailmassa olemassa. Kansallismielinen valtio, joka alueellaan toimii kansallisen edun hyväksi, on hyvä työkalu kansan tulevaisuuden ja rauhallisen elämän turvaamisessa. Kansallismielinen näkee eri kansat tasa-arvoisina keskenään.

Isänmaallinen ihminen voi kannattaa toisen valtion luonnonvarojen riistämistä, toisen valtion yhteiskuntajärjestyksen tietoista horjuttamista ja jopa siirtomaiden valloittamista, jos se tekee omasta isänmaasta mahtavan taloudellisesti tai sotilaallisesti. Kansallismielinen ihminen sen sijaan ei moista voi kannattaa, koska noilla toimilla loukattaisiin yhden tai useamman muun kansan itsemääräämisoikeutta. Tämä ei tarkoita sitä, että kaikki isänmaalliset ihmiset kannattaisivat siirtomaavalloituksia, vaan edellä mainittu on rautalangasta väännetty esimerkki.

Isänmaallinen ihminen voi pitää omaan kulttuuriinsa kuuluvia ajattelu- ja toimintatapoja ylivertaisina kaikkiin muihin verraten – jopa siinä määrin, että omia tapoja viedään väkisin muillekin. Kansallismielinen ihminen ajattelee, että kulttuuri on reaktio ihmisten elinympäristöön ja niinpä jokaisella kansalla on oletusarvoisesti sellainen kulttuuri, joka on kehittynyt pitkän ajan myötä soveltuvaksi kyseisen alueen väestölle.

Kansallismielisenä ihmisenä ajattelen, että suomalaiset eivät ole muita parempaa väkeä vaan että jokaisessa kansassa on omanlaistaan hienoutta. Samaan tapaan suomalainen kulttuuri ei ole muita kulttuureita parempi, mutta se on suomalaisille sopiva.

Se, että kansallismielisyys ja isänmaallisuus eivät ole sama asia, ei tarkoita sitä, että kansallismielisyys ja isänmaallisuus sulkevat toisensa pois. Suomelle on täysin mahdollista edistää omaa etuaan loukkaamatta muiden kansojen itsemääräämisoikeutta. Kansallismielisyyttä ja isänmaallisuutta ei kuitenkaan tulisi käyttää synonyymeinä.

Hyvät, ystävälliset suhteet muihin valtioihin voivat edistää valtion pyrkimystä toimia laadukkaana edunvalvontakoneistona omille kansalaisilleen. On intuitiivisesti helppo päätellä, että valtio, joka ei ärsytä muita kansoja ja valtioita tavoittelemalla niiden omistukseen kuuluvia asioita, säilyy todennäköisemmin vakaana ja turvalisena kuin vihollisuuksia alituisesti kylvävä imperialistinen valtio.

Kaksikymppisenä ajattelin, että kansallismielisyys ja isänmaallisuus ovat kaksi eri ideologiaa ja että kukaan ei voi olla samanlaisesti sekä nationalisti että patriootti. Nykyään ymmärrän, että olin nuorempana väärässä tässä seikassa. Kansallismielisyys on ideologia, mutta isänmaallisuus voidaan nähdä myös tunteena. Samaan tapaan kuin ihmisessä asuvat sekä järki että tunteet, voivat ihmisessä vaikuttaa sekä kansallismielisyys että isänmaallisuus.

Julkaisin 22.7.2015 WordPress-alustalla blogikirjoituksen otsikolla "Nationalistit, patriootit ja äärioikeistolaiset". Siinä kerroin, mitä yhteisiä piirteitä ja mitä eroavaisuuksia näin kansallismielisissä, isänmaallisissa ja äärioikeistolaisissa ihmisissä. Tätä kirjaa tehdessäni luin vuonna 2015 tekemäni kirjoituksen uudelleen ja pidän sitä nyt osittain huonona. Hyvää kirjoituksessani on, että tunnistin kansallismielisyyden, isänmaallisuuden ja äärioikeistolaisuuden olevan kolme eri asiaa. Huonoa oli, että en ymmärtänyt isänmaallisuuden tunneluonnetta. En vielä vuonna 2015 ymmärtä-

nyt ihmisen voivan olla samanaikaisesti kansallismielinen ja isänmaallinen.

Käytän äärioikeisto-nimitystä totalitaarisiin tai autoritäärisiin päämääriin pyrkivistä radikaaleista poliittisista oikeistoliikkeistä. Oikeistolaisia ääriliikkeitä on toisinaan hyvinkin vaikeaa erottaa vasemmistolaisista ääriliikkeistä, koska vasemmisto–oikeistoulottuvuus muistuttaa muodoltaan enemmän hevosenkenkää kuin suoraa viivaa.

Nationalismi perustuu käsitykseen kansasta (latinaksi *natio*), kun taas patriotismi perustuu käsitykseen isänmaasta (latinaksi *patria*) ja valtion toiminnasta. Äärioikeistolaiset voivat olla nationalisteja tai patriootteja ja he voivat olla kuulumatta kumpaankaan joukkoon, koska yhtä hyvin nationalistit kuin patriootitkin voivat pyrkiä tai olla pyrkimättä totalitaarisiin tai autoritäärisiin päämääriin.

Edellä mainittu blogikirjoitus "Nationalistit, patriootit ja äärioikeistolaiset" on jatko-osa 10.2.2012 julkaisemalleni blogikirjoitukselle "Nationalismi ja patriotismi", joka on näin jälkikäteen katsottuna parempi kuin jatko-osansa.

Koska ihmisyksilö voi olla samanaikaisesti sekä kansallismielinen että isänmaallinen, vielä helpommin se onnistuu poliittiselta puolueelta. Puolueisiin tunnetusti mahtuu erilaisia näkemyksiä.

Vuonna 2018 huomasin erään tuttavani kirjoittaneen yhteisöpalvelu Facebookissa, että tuhoutukoon vaikka koko muu maailma, kunhan Suomi kukoistaa ja säilyy. Tuollainen kommentti on omalla karulla tavallaan isänmaallinen, mutta kansallismielisyyttä eli nationalismia siinä ei ole tippaakaan. Juuri tuollaisten ajatusten takia isänmaallisuutta ja kansallismielisyyttä ei pidä käyttää synonyymeinä.

En pysty enkä tässä pyrikään todistamaan, että minun käyttämäni määritelmät kansallismielisyydelle ja isänmaallisuudelle ovat ai-noat oikeat, mutta aivan ehdottomasti tarvitsemme kaksi eri termiä näille kahdelle erilaiselle ajattelutavalle, joista toinen painottaa oman isänmaan tai kotimaan korostamista ja toinen painottaa kan-sojen tasavertaista itsemääräämisoikeutta.

Liian harvoin poliitikkoja pyydetään määrittelemään puheidensa ja kirjoitustensa keskeiset käsitteet. Väärinymmärrysten riski on aina politiikassa läsnä. Toisinaan väärinymmärtäminen on jopa tahallista. On hyvin tärkeää tehdä selväksi, mitä tarkoitetaan. Pu-huja voi tarkoittaa jollakin sanalla eri asiaa kuin kuulijoiden enemmistö. Tämä ei ole saivartelua, vaan olen toistuvasti törmän-nyt tähän ongelmaan. Esimerkiksi ”pakolainen”, ”siirtolainen” ja ”suomalainen” ovat sanoja, joiden merkityksistä ei kokemukseni mukaan vallitse yksimielisyyttä äänestäjien eikä edes omien aate-tovereideni keskuudessa. Muita merkitykseltään hämärtyneitä sanoja ovat vaikkapa ”feminismi” ja ”trollaaminen”. Kansallis-mielisyys ja isänmaallisuus ovat sanoja, joita itse käytän jatkuvasti, joten koen velvollisuudekseni selostaa, mitä niillä tarkoitan.

Kansallismielisyyden ja kansainvälisen yhteistoiminnan välillä ei tarvitse olla ristiriitaa. Jokaisella kansalla pitää olla oikeus pitää omaa kulttuuriaan sille itselleen sopivimpana eli itsensä kannalta subjektiivisesti parhaana, mutta millään kansalla ei kansallismieli-sen eli nationalistisen ideologian mukaan ole oikeutta pakottaa omaa elämäntapaansa muilla alueilla eläville ihmisille.

Nationalismin ja patriotismin eroavaisuutta voidaan havainnollis-taa ajattelemalla vuosien 1867–1918 Itävalta–Unkaria. Tuossa kaksoismonarkiassa nationalistit toivoivat valtion hajoamista kah-teen tai useampaan osaan, jotta eri kansallisuudet saisivat laajem-paa itsehallintoa. Patriotit puolestaan olivat uskollisia silloiselle vallankäyttäjälle ja toivoivat kaksoismonarkian pysymistä koossa

yhtenä mahtavana valtiona. En väitä, että Itävalta–Unkarissa eläneet ihmiset käyttivät sanoja ”nationalisti” ja ”patriotti” edellä kuvailemallani tavalla, vaan havainnollistan tässä sitä, millaisiin ajatuksiin ja tunteisiin viittaa noilla sanoilla.

Vaikka yhteiskunnallisen ajatteluni keskiössä on kansa eikä valtio, en halua vähätellä valtion tärkeyttä. Samaan tapaan kuin toimintakykyinen keho antaa ihmiselle mahdollisuuden hänen itsensä toteuttamiseen, toimintakykyinen kansallisvaltio antaa kansalle puitteet kansanluonteen ja kansan omien kykyjen ilmentämiseen. Demokraattiset valtiot ovat vapaiden kansalaistensa työkaluja. Valtio on välinearvoa, kun taas kansa on olemassa itseään varten. Valtio koostuu sopimuksista, säännöistä ja viroista, mutta kansa koostuu ihmisistä. Ihmiset ovat arvokkaampia.

Jatkan kehometaforaan toteamalla, että monta yhtä voimakasta kulttuuria samassa valtiossa on kuin monta yhtä vahvaa persoonaa samassa kehossa. Kansallisvaltion vakautta ja päätöksenteon linjakkuutta ei yleensä uhkaa se, jos siinä elää pieni määrä vähemmistökansallisuuksien edustajia. Tilanne on toinen, jos valtio on niin monikulttuurinen, että vahvoja kulttuureja vaikuttaa siinä useampi kuin yksi. Jos näiden ryhmien arvot ja intressit ovat pahasti ristiriidassa, katoaa valtion toiminnasta linjakkuus ja valtio alkaa näyttää pelleltä, joka lyö itseään tai kahlitsee itsensä. Kulttuurien kamppailu valtion sisällä vaikuttaa siihen, mikä valtiossa on sallittua, mitä valtio onnistuu tekemään ja miten hyvin oman äänen saa yhteiskunnassa kuuluviin. Pahimmassa tapauksessa eri ryhmät valtion sisällä eivät ymmärrä toisiaan kulttuurierojen ja/tai kielimuurin takia. Tällöin on aiheellista miettiä, onko valtiosta enää hyötyä kansalaisille vai kannattaisiko valtio pilkkoa kahdeksi tai useammaksi valtioksi tai osavaltioksi.

Nationalismista on vuosikymmenten varrella kirjoitettu kohtuullisen paljon eri tutkijoiden julkaisuja. Hämmäntävän suuri osa na-

tionalismista kirjoja kirjoittaneista asiantuntijoista ei itse ole ollut nationalisteja. Paljon on kirjoitettu ja puhuttu siitä, ovatko kansat uudehko keksintö vai vanhempi ilmiö. Tuohon kysymykseen rajoittuva debatti väistelee erästä oleellista asiaa, koska tuollainen keskustelu keskittyy kansalliseen identiteettiin. Minun käsitykseni on, että suomalainen kansa on olemassa, vaikka yksikään suomalainen ei kutsuisi itseään suomalaiseksi ja vaikka yhteisöllisyys katoaisi suomalaisten keskuudesta. Yhteisöllisyyden menettäminen olisi kyllä vahingollista, mutta se ei silti hävittäisi suomalaisuutta. Keskeistä suomalaisuuden säilymiselle on erityispiirteiden säilyminen. Jos suomalaisilla on muista kansoista poikkeava äidinkieli, kulttuuri, historia ja geneettinen perimä, he pysyvät suomalaisina vaikka he eivät itse sitä tiedostaisi. Kansa, joka ei tiedosta omaa kansallisuuttaan, on kuin nukkuva ihminen, joka ennemmin tai myöhemmin voi herätä, mutta pysyy nukkuessaankin yksilönä. Kansallisella ryhmäidentiteetillä on merkitystä yhteisöllisyyden kannalta, mutta ei kansallisuuden edellytyksenä.

Kansa on olemassa objektiivisella tasolla, mutta valtio on olemassa intersubjektiivisella tasolla. Valtiot ovat olemassa vain sen takia, että ihmiset uskovat niiden olevan olemassa. Jos kaikki maailman ihmiset vakuutetaan tänään uskomaan, että huomisen alkaen Suomi on osa Norjaa, Suomen valtiosta todellakin tulee huomenna osa Norjan valtiota. Lait, verotus, rajavalvonta, hallitus ja muut valtioon kuuluvat asiat ovat voimassa vain, jos ihmiset uskovat niiden olevan voimassa.

Jos lukijaa kiinnostaa pohdinta siitä, mitä valtio tarvitsee ollakseen olemassa, kannattaa perehtyä taideprojektiin nimeltä NSK-valtio. NSK (lyhenne saksankielisistä sanoista *Neue Slowenische Kunst*, suomeksi Uusi Slovenialainen Taide) oli aluksi taiteilijakollektiivi, joka perustettiin Jugoslaviassa nykyisen Slovenian alueella vuonna 1984. 1990-luvun alkupuolella NSK julistautui ajassa sijaitsevaksi valtioksi. NSK on mikrovaltio, mutta samalla

se on globaali valtio, koska kolmeulotteisen maailman rajat eivät rajoita sitä. NSK-valtiolla on tuhansia kansalaisia. Minulla on ollut NSK:n passi vuoden 2013 tammikuusta alkaen.

10.

Isänmaallisuuden monet kasvot

Isänmaallisia ihmisiä yhdistävät kansalaisuus, identiteetti ja tunne. Noita samoja yhdistäviä tekijöitä voi löytyä kansallismielisiltäkin, mutta kansallismielisille ne eivät riitä. Kansallisuus ja sen erityispiirteet ovat isänmaallisille vähemmän tärkeitä kuin kansallismielisille. Selvennän tätä esimerkillä: Jos Somaliassa elänyt ja somalikuulttuurissa varttunut somali muuttaa aikuisena Suomeen, opettelee suomen kielen, noudattaa Suomen lakeja, saa Suomen kansalaisuuden ja laulaa 6.12. liikuttuneena Suomen kansallislaulua siniristilipun edessä tuntien syvää ja aitoa kiintymystä uutta asuinmaataan kohtaan, häntä kutsutaan tässä kirjassa isänmaalliseksi. Isänmaalliset ihmiset voivat pitää kuvailemaani maahanmuuttajaa suomalaisena, mutta kansallismielisille hän on edelleen somali.

Isänmaalla tarkoitetaan usein sitä maata, jossa henkilö on syntynyt tai josta hänen sukunsa on lähtöisin. Käytän sanaa hieman laajemmin tässä kirjassa ja kirjan ulkopuolellakin: Isänmaa voi olla myös henkilön nykyinen asuinmaa, jos henkilöllä on siihen tunneside.

Voisin halutessani yrittää tehdä tässä kirjassa tunnetuksi uuden käsitteen ”asuinmaallisuus” niitä maahanmuuttajia varten, joilla on vahvempi tunneside uuteen asuinmaahansa kuin siihen maahan, josta suku on lähtöisin, mutta en ole pitänyt tuollaisen uuden sanan levittämistä mielekkäänä projektina. Google-haku sanalla ”asuinmaallisuus” tai sanalla ”asuinmaallinen” ei 4.4.2019 vastaa mitään sivua eli kumpikaan sanoista ei tuota yhtäkään hakutulosta.

Kansallismielisyys on ideologia, mutta isänmaallisuutta voidaan pitää tunteena. Isänmaanrakkaus saa ihmisen pitämään omasta isänmaastaan enemmän kuin muista maista. Tunteellinen kiintymys isänmaahan voi saada ihmisen pysymään lojaalina valtiolle silloinkin, kun valtion johtajat eivät ole luottamuksen ja uskollisuuden arvoisia vaan toimivat kansan edun vastaisesti. Isänmaallisuus voi siis olla haitallista kansalle.

Sen maan tai valtion, johon isänmaallinen tunne kohdistuu, ei tarvitse olla isänmaallisen ihmisen esi-isien todellinen kotimaa. Jopa Euroopan unioni -liittovaltion tukijat voidaan lukea isänmaallisten eli patrioottien joukkoon. Niitä eurooppalaisia liittovaltiomielisiä ihmisiä, jotka sydämessään tuntevat suurempaa uskollisuutta Euroopan unionia kohtaan kuin omaa kansaansa kohtaan, kutsun EU-patriooteiksi.

Ajatus laajaan eurooppalaiseen liittovaltioon kohdistuvasta isänmaallisuudesta ei ole uusi. Paneurooppa-liikkeen perustaja Richard Coudenhove-Kalergi (1894–1972) kirjoitti eurooppalaisesta isänmaallisuudesta seuraavaa:

"Länsi-Euroopan kansoille ei ole mitään epäröintiä eurooppalaisen ja atlanttisen isänmaallisuuden välillä. Vaikka Amerikkaa kohtaan tunnetaankin ystävyyttä, tuntevat nuoret sukupolvet olevansa eurooppalaisia eivätkä atlanttisia. Ne toivovat yhtenäistä Eurooppaa, joka on Amerikan ystävä – olematta siitä riippuvainen." [10]

Coudenhove-Kalergi uskoi, että Euroopalla on mahdollisuus hieppoon tulevaisuuteen, mutta että sen toteuttamiseen tarvitaan suuri liittovaltio ja yleiseurooppalaista isänmaallisuutta. Nationalistit vastustivat EU-liittovaltiota – ja vastustavat edelleen. Ranskan Charles de Gaullesta (1890–1970) Coudenhove-Kalergi kirjoitti seuraavaa:

"Ranskan presidenttinä de Gaulle jarrutti Paneuroopan kehittymistä. Hän ei ollut valmis uhraamaan osia Ranskan itsemääräämisoikeudesta Euroopan hyväksi. Hän tahtoi itsenäisten ja riippumattomien valtioiden liittoa, ei liittovaltiota. Hän tahtoi Euroopan kansakuntien yhteistä perhettä – mutta ei yhtä eurooppalaista kansakuntaa. Hänen näkökulmansa Paneurooppaan oli ranskalaisen nationalistin näkökulma, joka tunnusti – tietyissä rajoissa – Ranskan intressin Euroopan yhdentymiseen." [10]

En allekirjoita Coudenhove-Kalergin tavoitetta eli eurooppalaista liittovaltiota enkä tunne gaullismia riittävän hyvin osatakseni ottaa kantaa de Gaullen nationalistisuuteen, mutta arvostan sitä, että Coudenhove-Kalergi ymmärsi hahmottaa isänmaallisuuden ja nationalismin kahtena eri asiana kirjoituksissaan.

Oxford Advanced Learner's -tietosanakirjan (seitsemäs laitos) mukaan patriotismi on "rakkautta maata kohtaan sekä halu puolustaa sitä" (suomennos minun). [9] Isänmaallisuus on siis tietosanakirjankin mukaan tunne.

Valtion, maan ja autonomisen hallinnollisen alueen lisäksi isänmaalla voidaan tarkoittaa myös fyysistä aluetta, kuten Suomen tapauksessa valtion rajojen sisäpuolella olevaa kolmiulotteista tilaa. Suomen kaunis luonto monine eliölajeineen on oleellinen osa isänmaata. Kiintymys valtiota kohtaa voi olla myös kiintymystä kaksiulotteista pinta-alaa eli neliömetrejä kohtaan. Viimeksi mainittu ajattelutapa on mielekäs esimerkiksi sellaisissa saarivaltioissa, joiden säilymistä uhkaa merenpinnan nouseminen eli joissa isänmaan maa-alueen tulevaisuuteen kohdistuu fyysinen uhka.

11.

Suomen itsenäisyys olisi ilahduttava asia

Suomi ei ole itsenäinen, koska Euroopan unioni on liittovaltio ja Suomi kuuluu siihen. Tämän toteaminen ei ole tappiomielialan lietsomista vaan tosiasioiden tunnustamista. Jotta ongelma voidaan korjata, se pitää ensin tunnistaa ja myöntää todeksi.

Ne kansallismieliset suomalaiset, jotka yhä tätä kirjoittaessani eli keväällä 2019 sanovat vastustavansa EU:n liittovaltiokehitystä tai suunnitelmia EU-liittovaltiosta, ovat osa ongelmaa, koska he antavat ymmärtää, että EU ei muka ole vielä liittovaltio. "Ei tämä tilanne vielä kovin paha ole" -asenne edesauttaa ihmisten pysymistä mukavassa unessa. Tavoitteena pitäisi olla kansan herätteleminen karun totuuden näkemiseen.

Suomessa nostetaan liputuspäivinä Suomen lippu salkoon. Rehellisempää ja selkeämpää olisi nostaa salkoon Euroopan unionin lippu. Se olisi myös kannatettavaa, koska se voisi herätellä ihmisiä oivaltamaan, että itsenäisyytemme on jo menetetty.

Tarkastelutavasta riippuen menetimme itsenäisyyden joko Euroopan unioniin liittyessämme 1995 tai Lissabonin sopimuksen astuessa voimaan vuonna 2009 tai asteittaisena prosessina EU:n integraation vähitellen syventyessä. Jotkut vähättelevät EU:n liittovaltiokehityksen merkitystä Suomen itsenäisyyden kannalta. Toiset puolestaan myöntävät ilmiön, mutta näkevät sen myönteisenä asiana.

Tulkinnasta riippumatta on tosiasia, että Euroopan unionin lainsäädäntö on Suomea velvoittavaa. EU:n tuomioistuimen päätösvalta ajaa Suomen korkeimman oikeuden yli. EU säätelee, miten

me saamme käyttää omia rahojamme – joiden rahayksikkökään ei ole enää omamme. Suomalaisilla ei ole vaikutusvaltaa siihen, ketkä ovat EU:n korkeimmissa päättävissä asemissa.

Itsenäisen valtion tärkeitä tunnusmerkkejä ovat mm. lainsäädäntö, valuutta sekä valta päättää ulkopolitiikasta, kauppapolitiikasta ja rajapolitiikasta. Näihin kaikkiin EU:n lonkerot ulottuvat.

Edellä mainittujen lisäksi on symbolisia tunnusmerkkejä, kuten oma lippu, kansallislaulu ja almanakkaan merkitty itsenäisyyspäivä. Niiden merkitys on kuitenkin tunnearvoa lukuun ottamatta vähäinen. Siksi EU:n onkin helppoa antaa jäsenmaiden pitää ne. Näin ylläpidetään tunnepohjaista harhakäsitystä jäsenmaiden itsenäisyydestä.

Kerran vuodessa eli "itsenäisyyspäivänä" itsepetosta vahvistetaan Suomessa Linnan juhlilla eli tasavallan presidentin itsenäisyyspäivän vastaanotolla. Aidosti kansallismielinen presidentti kieltäytyisi järjestämästä Linnan juhlia niin kauan kuin Suomi on osa EU-liittovaltiota. Suomi ei enää ole itsenäinen valtio ja sen myötä itsenäisyyden juhliminen on menettänyt merkityksensä. Linnan juhlien *glamour* olisi hienoa katseltavaa, jos juhlaan olisi aiheutta. Nykyään tapahtuma on valitettavasti onttoa pintakuorrutusta ilman sisältöä.

Niin kauan kuin Suomi on nykymuotoisen EU:n jäsen, vietän 6.12. itsenäisyytemme muistojuhlaa itsenäisyyspäivän asemesta.

12.

Valkoinen ylivalta ja kansallismielisyys

Termillä "valkoinen ylivalta" on suorituskykyihin viittaava merkitys ja yhteiskunnalliseen valtaan viittaava merkitys. Suorituskykyihin viittaavassa merkityksessä valkoisen ylivallan kannattaminen tarkoittaa sitä, että valkoisia pidetään muihin verraten keskimäärin ylivoimaisina ihmisinä. Yhteiskunnalliseen valtaan viittaavassa merkityksessä valkoisen ylivallan kannattaminen tarkoittaa näkemystä, että monietnisisessä yhteiskunnassa valkoisten tulisi hallita muita eli käyttää ylintä valtaa ja päättää asukkaiden yhteisistä asioista.

Valkoista ylivaltaa harjoittavassa valtiossa asuu myös ei-valkoisia, mutta heidän vaikutusmahdollisuutensa ovat hyvin rajalliset. Ei-valkoisuudesta johtuvaa syrjintää ei ole mahdollista toteuttaa sellaisen valtion sisällä, jossa asuu pelkästään valkoisia.

Valkoinen ylivalta voi ilmetä siten, että valtion tai jonkin suppeamman alueen ei-valkoisilta syntyperäisiltä asukkailta kielletään äänestäminen tai estetään kansalaisuuden saaminen rasistisesti rodun perusteella.

Valkoista ylivaltaa on mahdollista toteuttaa, vaikka ei-valkoisilla olisi äänioikeus. Tämä voi tapahtua esimerkiksi siten, että vaaleissa vain valkoisilla on mahdollisuus olla ehdokkaina.

Valkoisesta ylivallasta on käytännössä kyse silloinkin, jos kaikkien etnisten ryhmien jäsenillä on juridisesti yhtäläiset kansalaisoikeudet, mutta kaikki suurimmat mediatyhtiöt, pankit, poliittiset lobbaustahot, kaupallinen massaviihde ja vaalirahoittajat ovat valkoisten hallinnassa.

Suomi ei ole valkoista ylivaltaa harjoittava valtio. Suomessa valkoiset eivät estä syntyperäisiä ei-valkoisia saamasta vaikutusvaltaa yhteiskunnassa. Suomen valtio ei pidä valkoisia arvokkaampina tai parempina ihmisinä kuin ei-valkoisia. Suomessa asuu sekä Suomessa syntyneitä että muualta muuttaneita ei-valkoisia, joilla on kantaväestöön verraten tasavertaiset kansalaisoikeudet.

"Valkoinen ylivalta" sisältää viittauksen rotuun. Sana "kansallismielisyys" viittaa sen sijaan kansallisuuteen. Valkoisen ylivallan kannattajille on tyypillistä rotuidentiteetin korostaminen. Nationalistina minä koen olevani ensisijaisesti suomalainen, en valkoinen. Suomalaiset ovat valkoisia, mutta kaikki valkoiset eivät ole suomalaisia.

Nationalistisen ideologian toteuttaminen ei tarkoita valkoisen ylivallan järjestämistä Suomeen. Tavoitteeni nationalistina ei ole rajoittaa Suomessa asuvien ei-suomalaisten oikeuksia vaan heidän lukumääräänsä Suomessa. Nationalistit eli kansallismieliset kannattavat kansojen tasa-arvoa maailmanlaajuisella tasolla. Nationalismi ei ole rasismia eikä se sido ihmisen arvoa hänen etnisyyteensä.

Ei-suomalaisten suhteelliseen osuuteen Suomen asukkaista vaikuttavat seuraavat kaksi asiaa: maahanmuutto ja syntyvyys. Suomalaisuuden olemassaoloa ja etnisesti suomalaisten selvää enemmistöasemaa ei riitä uhkaamaan pelkkä suomalaisten matala syntyvyys ja suomalaisten määrän pienentyminen. Vaikka Suomessa asuisi vain kolme miljoonaa ihmistä, maa olisi edelleen suomalainen, kunhan niistä kolmesta miljoonasta selvä enemmistö on etnisesti suomalaisia. Maahanmuutto ja Suomessa asuvien ei-suomalaisten korkea syntyvyys voivat johtaa väestönvaihdoksen toteutumiseen (yhdistettynä etnisesti suomalaisten matalaan syntyvyyteen).

Aikuisen ihmisen ihmisarvoiseen elämään kuuluu oikeus vaikuttaa häntä itseään koskeviin asioihin. Valveutunut ihminen todennäköisesti joko passivoituu tai suuttuu, jos hänellä ei ihonvärinsä takia ole yhteiskunnassa vaikutusmahdollisuuksia. Syrjintä synnyttää vastatoimia ja ne voivat olla väkivaltaisiakin. Valkoinen ylivalta on vaarallista.

Kansallismielisyys ei ole syrjintää eikä itsekästä eduntavoittelua. Kansallismielisyys on ideologia, jonka mukaan jokaisella kansalla tulisi olla oikeus elää rauhassa omalla alueellaan ilman, että mikään muu kansakunta tai ylikansallinen vallankäyttäjä hallitsee sitä. Kansallismielinen osaa arvostaa myös muita kansoja.

Valkoinen ylivalta antaa valkoisille muita suuremman arvon rodun perusteella. Kansallismielisyys ei oleta, että suomalaiset tai muutkaan valkoiset ovat muita ihmisiä arvokkaampia. Maailmassa on runsaasti ei-valkoisia nationalisteja. Kansallismieliseen ajatteluun kuuluu, että suomalaisilla on oikeus itsenäiseen suomalaiseen kansallisvaltioon. Vaikka suomalaiset olisivat maailman tyhmiä, hitaimpia ja heikoimpia ihmisiä, suomalaisilla olisi silti oikeus omaan kansallisvaltioon.

Kannatan sitä, että kansalaisten eteneminen yhteiskunnallisesti merkittäviin asemiin riippuu heidän taidoistaan, lahjakkuudestaan, saavutuksistaan, ajattelutavoistaan ja luotettavuudestaan. Tasavallan presidenttinä näkisin mieluummin mustaihoisen nationalistin kuin valkoihoisen EU-liittovaltion kannattajan.

Jos kansat tulevaisuudessa jakavat nationalistisen ajattelutavan, maailmasta tulee paljon nykyistä oikeudenmukaisempi ja rauhallisempi paikka. Kansallismielisyys johtaa toteutuessaan aivan toisenlaiseen tulokseen kuin valkoinen ylivalta.

13.

Kulttuuri on reaktio ympäristöön

Sademäärät, valoisuus, lämpötila ja luonnon muut ominaisuudet ovat vaikuttaneet eri kulttuurien kehittymiseen. Esimerkiksi sillä, täytyykö talven varalle kerätä paljon ruokaa varastoon, on ollut historiallisesti suuri merkitys kokonaisten kansojen elämäntavoille. Ihmistä ympäröivän luonnon lisäksi myös ihmistä ympäröivät toiset ihmiset vaikuttavat elämäntapaan. Harvaan asutuilla alueilla on erilaista yhteisöllisyyttä kuin hyvin tiheästi asutuilla alueilla. Tässä asiassa ilmenee eroavaisuuksia kansojen sisälläkin. Naapurimaiden maaseutujen asukkaat voivat tuntea toistensa tavat paremmin kuin saman maan sisällä asuva maalainen ja kaupunkilainen. Kulttuuriin vaikuttaa koko elinympäristö. Kulttuuri on reaktio ympäristöön ja kulttuuria muovaa se, että ihminen sopeutuu elinympäristöönsä.

Kansoille ja heimoille on kulttuurievoluution myötä kehittynyt sellaisia kulttuureja, jotka soveltuvat niille. Maailman muuttuessa elämäntavatkin muuttuvat. Kaupungistumisen, väestönkasvun, tekniikan kehityksen ja ilmastonmuutoksen kaltaiset suuret ilmiöt vaikuttavat kulttuureihin ainakin pitkällä aikavälillä.

Biologiset eläinlajit kehittyvät ja erikoistuvat ympäristöönsä sopeutumalla. Voidaanko sanoa, että yksi elinvoimainen laji on toista parempi? Onko varis muka parempi kuin etana? Kumpikin on sopeutunut omaan ympäristöönsä omalla tavallaan. Samalla tavalla ajattelen eri ihmisryhmien kulttuureista. Jokainen niistä on omalla ainutlaatuisella tavallaan hyvä.

Kulttuurierot ovat rikkaus maailmanlaajuisella tasolla, mutta valtion sisällä ne aiheuttavat jännitteitä ja vähentävät asukkaiden

yhtenäisyyttä ja asukkaiden luottamusta toisiinsa. Monikulttuurisuusjännitteitä ei pääse syntymään, jos erilaisista kulttuureista tulevien henkilöiden maahanmuuttoa rajoitetaan sopivasti. Näin voidaan koko ongelmalta välttyä hyvin yksinkertaisella tavalla, joka ei yritä rajoittaa kenenkään oikeuksia muilta osin kuin maahanmuuton osalta.

Jotkut pitävät suomalaista tai länsimaalaista kulttuuria objektiivisesti ihmiskunnan parhaana. Minä en kuulu sillä tavalla ajattelevien joukkoon. Mitä se edes tarkoittaa, kun sanotaan jonkin kulttuurin olevan muita parempi? Millä mittareilla paremmuusjärjestys saadaan selville?

Pitäisikö kulttuurien paremmuutta arvioida sen perusteella, miten hyvin sananvapaus niissä toteutuu? Vai ovatko seksuaalivähemmistöjen oikeudet parempi mittari? Pitäisikö mittarina käyttää sitä, paljonko ihmisillä on keskimäärin vapaa-aikaa? Vai pitäisikö kalenterivuodessa julkaistujen uusien kirjojen lukumäärää käyttää mittarina eri kulttuurien arvioimisessa? Kertovatko varallisuuserot totuuden kulttuurien laadusta? Valitaan kulttuurien paremmuusjärjestykseen laittamisessa mitkä mittarit tahansa, mittaustulos kertoo vain osan totuudesta ja tulos on lisäksi vinoutunut. Mittarien valinta kertoo enemmän mittarien valitsijasta kuin tarkasteltavista kulttuureista.

Teoriassa voitaisiin järjestää maailmanlaajuinen kysely, jossa ihmiset eri kansoista äänestävät, mikä on maailman paras kulttuuri. Sellaisessa kyselyssä olisi kuitenkin monta ongelmaa. Ensinnäkin ihmiset toimisivat vaillinaisen tiedon varassa, koska yksi elinikä ei riitä siihen, että ihminen perehtyy kaikkiin kulttuureihin aivan kattavasti. Toiseksi kunkin yksilön mielipiteeseen vaikuttaa se, mihin hän on itse syntynyt ja missä hän on elänyt. Ihmiset eivät vartu tyhjiössä. Vastaukset eivät olisi objektiivisia vaan subjektiivisia. Kolmanneksi suurtenkaan ihmismassojen mielipide ei si-

nänsä todista mitään. Äänestyksissä ei mitata sitä, kuka on oikeassa, vaan mikä on suosituinta.

Kansallismielisenä arvostan muiden kansojen kulttuureita. Suomalaisilla ei ole velvollisuutta eikä oikeutta pakottaa suomalaista kulttuuria muille kansoille. Muut kansat voivat vapaaehtoisesti ottaa meiltä vaikutteita, jos he haluavat niitä. On hyvä, että ihmiset voivat nykyään Internetin, lehtien, kirjojen, television, elokuvien, musiikin ja matkailun avulla saada tietoa erilaisista kulttuureista ja kehittää omaa kulttuuriaan osittain näiden tietojen perusteella. Kulttuuri ei tule valmiiksi, kuten ei elinympäristökään tule valmiiksi.

Kaikkia kansoja ja kulttuureita ei ole tarpeellista saada mahtumaan samaan muottiin. Se olisi jopa haitallista siinä mielessä, että se vähentäisi ihmiskunnan monimuotoisuutta ja köyhdyttäisi ihmiskuntaa henkisesti. Kansojen on ihanteellista pyrkiä rauhanomaiseen rinnakkaineloon, mutta se ei tarkoita, että kaikki erilainen pitäisi automaattisesti hyväksyä. Hyväksyminen itsessään kärsii arvonalennuksen, jos se annetaan rutiininomaisesti kaikelle. Jos jokin kulttuuri esimerkiksi on poikkeuksellisen sotaisia, ei sitä piirrettä tarvitse rauhanomaisempien kansojen arvostaa. Vastustan aseiden myymistä hyökkäyssotia käyville valtioille. En kannata voimakeinoin puuttumista muiden valtioiden asioihin. Sellainen olisi räikeästi ristiriidassa nationalistisen ideologian perusajatuksen kanssa. Nationalismi voi olla merkittävä rauhanideologia tulevaisuudessa.

Muihin kulttuureihin tutustuminen alkaa oman tietämättömyyden tiedostamisella. Vieraisiin kulttuureihin kytketään paljon ennakkoluuloja. Peruskoulun juuri aloittanut lapsi saattaa ensimmäisen koulupäivänsä jälkeen kertoa innokkaana huoltajilleen, mitä kaikkea hän on jo oppinut. Lapsi voi todeta ylpeänä, että nyt hän tietää jo paljon. Jos sama oppilas valmistuu yliopistosta 20 vuotta myö-

hemmin maisteriksi, hän tiedostanee siinä vaiheessa, että hän tietää ja ymmärtää vasta murto-osan kaikesta tieteellisestä aineistosta.

On kiehtovaa ja jopa hätkähdyttävää ajatella, että kulttuurissa pysyvää on vain muutos. Kuvitellaanpa, että suomalaista kulttuuria pystyttäisiin nyt säilömään aikakapseliin, joka säilyy noin tuhat vuotta ja että aikakapseli avataan 3020-luvulla. Vaikka etnisesti suomalainen kansa olisi vielä silloin olemassa, heidän kulttuurinsa voi olla 3020-luvulla niin erilainen kuin nykyään, että he eivät tunnistaisi aikakapselin sisältöä suomalaiseksi. Kulttuurievoluutio on yleensä nopeampaa kuin biologinen evoluutio.

Sillä, tuleeko suomalainen kulttuuri muuttumaan omaehtoisen kehityksen kautta vai jyrääkö jokin kilpaileva kulttuuri suomalaisen kulttuurin alleen, on merkittävä periaatteellinen ero.

14.

Mitä on suomalainen kulttuuri?

Suomessa lausutaan aika ajoin näkemyksiä, joiden mukaan merkittävä osuus suomalaisesta kulttuurista on tuontitavaraa muista kulttuureista ja muilta kansoilta. Tällaiset väitteet eivät sinänsä ole epätosia, mutta näitä puheita lausutaan Suomessa toistuvasti nationalistisia liikkeitä vastaan. Se on vähä-älyistä.

Miksi kaiken suomalaiseen kulttuuriin kuuluvan pitäisi olla suomalaisten itse luomaa? Kansojen ja kulttuurien välistä kommunikointia ja vuorovaikutusta on aina tapahtunut.

Suomalaista kulttuuria ei määrittele se, mitä joku suomalainen on joskus kehittänyt, vaan suomalaista kulttuuria määrittää se, mitä suomalaiset tekevät muista kansoista poikkeavasti. Kahvinjuonti kuuluu suomalaiseen kulttuuriin, koska suomalaiset juovat kahvia poikkeuksellisen paljon. Saunominen kuuluu suomalaiseen kulttuuriin, koska suomalaiset saunovat ahkerammin kuin useimmat muut kansat.

Suomen kieli liittyy suomalaiseen kulttuuriin, koska tuo kieli on kansamme keskuudessa yleisempi kuin minkään muun kansan keskuudessa. Suomessa asuu myös kielivähemmistöjä ja osa näihin kielivähemmistöihin kuuluvista ihmisistä on äidinkielestään huolimatta suomalaisia. Suomen kieli ei ole suomalaisuuden pienin yhteinen nimittäjä.

Entä uskonto? Suomalaisuuteen liittyvät historiallisesti niin kristinuskon, ateismin, agnostismin kuin pakanuudenkin (tai uuspakanuuden). Suomalaisten joukossa on pitkään ollut ja on edelleen ihmisiä näistä ryhmistä, mutta yksikään suomalainen ei tietenkään voi olla

samanaikaisesti sekä kristitty että pakana. Oma uskonto ei ole kulttuurin välttämätön tunnusmerkki. Argentiinalaisten kulttuuri on erilainen kuin puolalaisten, vaikka kummassakin maassa enemmistö asukkaista on katolilaisia. Läheskään kaikilla kansoilla ei ole omaa uskontoa. Jos vaikkapa minä kääntyisin kristitystä muslimiksi, pysyisin suomalaisena. Muslimit eivät ole kansa.

Suomalainen kulttuuri on erityispiirteitä. Kulttuuripiirteiden alkuperällä ei ole suurta merkitystä. Suomalaisuus on omaperäinen sommitelma enemmän tai vähemmän muidenkin tuntemia erityispiirteitä, hieman samaan tapaan kuin lähes mikä tahansa musiikkikappale on omaperäinen sommitelma yleisesti käytettyjä säveliä ja sointuja.

Saman ajattelutavan mukaisesti voidaan todeta, ettei kaikki suomalaisten kehittämä välttämättä kuulu suomalaiseen kulttuuriin. Oletetaan, että joku suomalainen huippukokki kehittää uuden ruokalajin, joka saavuttaa suurta ja pitkäaikaista suosiota Ranskassa mutta ei Suomessa. Tuollaisesta ruoasta tulee pikemminkin osa ranskalaista kuin suomalaista ruokakulttuuria.

Kulttuurin yksittäiset osat voivat olla kotoperäisiä tai vierasperäisiä. Tärkeintä on osien muodostama kokonaisuus.

Kulttuurissa on kyse ihmisjoukoista ja joukkojen erityispiirteistä, ei yksilöiden tavoista. Yksilötasolla voi olla suuriakin poikkeamia mediaanista ilman, että yksi ihminen muuttaa kokonaista kulttuuria.

Mikään suomalaisten keksimä tai muualta Suomeen saapunut perinne, ilmiö tai innovaatio ei yksinään ole suomalaisen kulttuurin ydin. Suomalaisella kulttuurilla ei ole eikä tarvitsekaan olla mitään pienintä yhteistä nimittäjää, joka yhdistää jokaista suomalaista. Jos luokittelemme jonkin kansan kulttuuriin tai kulttuurin yti-

meen vain ne seikat, jotka yhdistävät jokaista kyseiseen kansaan kuuluvaa ihmistä, koko kulttuurin käsite ja kulttuurin tutkiminen menettävät mielekkyytensä. Suomalainen kulttuuri on monien ideoiden, käytäntöjen ja symbolien ainutlaatuinen yhdistelmä.

Historia ei tunne stabiiliutta. Ei ole koskaan ollut olemassa staatista, täysin alkuperäistä suomalaisen kulttuurin ilmentymää. Ajan myötä kulttuurimme muuttuu ainakin kahdella tavalla: 1) suomalaiset luovat itse uusia kulttuuri-ilmioitä ja 2) suomalaiset omaksuvat tapoja ja vaikutteita muilta kansoilta. Suomalaiset itse päättävät, mitä he pitävät omaksumisen arvoisena. Toki suomalaiseen kulttuuriin voi vaikuttaa myös ulkopuolelta tuleva markkinointi, propaganda ja historian kulku.

Sukupolvesta toiseen suomalainen kulttuuri muuttuu väistämättä. Tärkeä kysymys on, voiko tämä jatkuva muutos lopulta johtaa kulttuurimme katoamiseen? Kyllä voi, koska suomalainen kulttuuri koostuu erityispiirteistä. Aikana, jona suomalaisten kulttuuria ei enää voida erottaa yhden tai useamman muun kansan kulttuurista, tai kun suomalaisia ei enää ole elossa, suomalaista kulttuuria ei enää ole olemassa elävänä kulttuurina.

On hyvin tärkeää, että kansallismieliset poliitikot ja muut kansallismieliset toimijat kiinnittävät huomiota kulttuuriin. Jos yhteiskunnassa vallitseva kulttuuri muuttuu tai jos se korvataan toisella, yhteiskunnassa toteutettava politiikka muuttuu sen seurauksena. Jos kansallismieliset voimat häviävät kulttuuririntamalla, tappiota on vaikea välttää parlamentaarisella rintamalla. Metapolitiikka on vähintään yhtä tärkeää kuin politiikka. Lainsäädäntö on ainakin jossakin määrin koodiksi kirjoitettua maan tapaa. Jos demokraattisessa valtiossa muutetaan asenneilmapiiriä ja keskustelukulttuuria, on oletettavaa, että ennemmin tai myöhemmin lainsäädäntö muuttuu sen seurauksena.

Kansallismielisten kannattaa ymmärtää, että politiikkaan voi vaikuttaa kulttuuritoiminnan kautta. Kansallismielisten pitää nostaa julkiseen keskusteluun ja tietoisuuteen asioita, joita poliittiset vastustajat haluavat peitellä ja hillitä. Vaikka niillä ei suoraan ääniä saisikaan vaaleissa, on näiden meemien leviäminen edullista kansallismieliselle puolueelle. Suomessa kommunistit ja sosialidemokraatit olivat joskus ennen taitavia kansanvalistustyössä. Oli työväenteattereita, protestilauluja ja muuta. Kansallismielinen kansanvalistustyö nostaa pitkällä aikavälillä kansallismielisen puolueen äänestäjien määrää ja heidän äänestysvarmuuttaan, vaikka valistustoiminta ei olisikaan varsinaisen puolueen järjestämää.

Kulttuuritoiminnalla voidaan siirtää Overtonin ikkunaa. Se on käsite, joka kuvaa yhteiskunnan yleisesti sallittuja ja hyväksyttäviä keskustelunaiheita. Overtonin ikkuna on siis laajan poliittisen keskustelun raamit. Overtonin ikkuna voidaan jakaa seuraaviin osiin: ennenkuulumattomat ideat, radikaalit ideat, hyväksyttävät ideat,ärkevinä pidettävät ideat, suosittu ideat ja voimassa oleva tilanne. Nykyhetken asenneilmapiirissä radikaalilta kuulostava epäsuosittu ehdotus voi olla suosittu 20 vuoden kuluttua ja osa lainsäädäntöä 30 vuoden kuluttua.

15.

Mikä tekee ihmisestä suomalaisen?

Suomalainen-sanalla on puhekielessä kaksi eri merkitystä. ”Suomalainen” voi tarkoittaa Suomen kansalaista tai suomalaisten etniseen ryhmään kuuluvaa henkilöä. Käytän sanaa jälkimmäisen merkityksen mukaisesti.

Italiassa on pitkään myyty laukkuja, joiden palaset tuodaan Italiaan esimerkiksi Aasian halpatuotantomaista. Laukut kootaan Italiassa muualta tuoduista osista ja sillä verukkeella niihin lätkäistään ”Made in Italy” -merkintä. Koska materiaalit on valmistettu muualla, monet pitävät näiden laukkujen ”Made in Italy” -merkkiä harhaanjohtamisena tai jopa huijaamisena. Se on hyvin ymmärrettävä päätelmä.

Samalla tavalla on ymmärrettävää, että jos Suomen kansalaisen molemmat vanhemmat ovat kotoisin vaikkapa Turkista ja jos he ovat perimältään turkkilaisia, ei heidän lastaan pidetä suomalaisena, vaikka lapsi olisi syntynyt ja asunut koko ikänsä Suomessa, oppinut suomen kielen ja omaksunut suomalaisen kulttuurin jo lapsena. Toisaalta olisi epätarkkaa ja harhaanjohtavaa kutsua tällaista lasta turkkilaiseksi pelkän geneettisen perimän nojalla, jos hän puhuu suomea sujuvasti ja jos hän on kasvanut suomalaisen kulttuurin ympäröimänä. Pikemminkin tällainen henkilö on turkkilais-suomalainen (tai suomalais-turkkilainen).

Samoin turkkilais-suomalaiseksi (tai suomalais-turkkilaiseksi) voidaan perustellusti kutsua henkilöä, jonka vanhemmista toinen on suomalainen ja toinen on turkkilainen.

Jos Turkista Saksaan muuttaneelle turkkilaiselle pariskunnalle syntyy lapsi, joka elää ja varttuu Saksassa turkkilaisyhteisön keskuudessa oppimatta puhumaan saksaa, integroitumatta saksalaiseen yhteiskuntaan ja elää tuntematta saksalaista kulttuuria, hän on turkkilainen eikä turkkilais-saksalainen. Pelkkä maantieteellinen syntymä- tai asuinpaikka ei määritä yksilön kansallisuutta.

Jos ihmisen tausta on hyvin monipuolinen ja sisältää monia eri kansallisuuksia, on henkilöä vaikeaa kuvailla kansallisuussanoilla, ellei ole tiedossa tarkkoja tietoja hänen kulttuuritavoistaan ja kielitaidostaan. Pelkkä geneettinen perimä ei ole kaikki kaikessa, vaan kansallisuuteen vaikuttavat muutkin asiat. Yksilön kielitaitoa ja kulttuuria on vaikeaa tietää täsmällisesti tapaamatta henkilöä itse. Niinpä ei ole mielekäästä lausua mitään yleispätevää niistä henkilöistä, joiden sukupuussa on muutaman viime sukupolven ajalta monia eri kansallisuuksia.

Suomalaisuus kansallisuutena ei ole mikään yksinkertainen asia, joka riippuu vain yhdestä muuttujasta. Suomalaisuus on biologinen, kulttuurinen, kielellinen ja historiallinen ylisukupolvinen kokonaisuus. Nämä kaikki pitää ottaa huomioon, jotta voidaan kokonaisvaltaisesti sanoa, onko joku suomalainen vai ei. Putkinäköinen yhteen asiaan keskittyminen on puutteellista ja kelvotonta. Vaikka jonkun Suomessa asuvan äidinkieli olisi ruotsi, hän voi silti olla suomalainen, jos kaikissa muissa erityispiirteissä on täsmäävyyttä suomalaisuuteen.

Myös suomalaisten yhteinen ryhmäidentiteetti voidaan laskea osaksi suomalaisuutta. Se ei kuitenkaan ole erityispiirre samalla tavalla kuin geneettinen perimä, kulttuuri tai kielitaito, koska ihminen voi pitkälti valita omat identiteettinsä. Lisäksi on tarpeen huomioida, että kansallisuuteen liittyvän identiteetin ohella ihmisellä voi olla suuri määrä muita rinnakkaisia tai päällekkäisiä identiteettejä, kuten sukupuoleen, kotikaupunkiin ja koulutukseen

liittyvät identiteetit. Jos suomalainen diplomi-insinööri keskustelee lounaalla viiden ruotsalaisen diplomi-insinöörin kanssa, hän voi kokea itsensä ensisijaisesti suomalaiseksi siinä tilanteessa. Jos sama suomalainen diplomi-insinööri keskustelee seuraavana päivänä lounaalla viiden suomalaisen lääkärin kanssa, hän voi kokea itsensä ensisijaisesti diplomi-insinööriksi siinä tilanteessa.

Päädyttäisiin varsin kummallisiin ilmaisiin ja tilanteisiin, jos suomalaisuuden kriteeriksi asetettaisiin se, että henkilön perimästä täydet 100 % polveutuu niistä ihmisryhmistä, jotka ovat vuosikatoja sitten muuttaneet nykyisen Suomen valtion alueelle. Etnisesti suomalaisten joukon rajanveto ei ole aina yksiselitteistä, mutta suomenkielinen ja Suomessa suomalaisen kulttuurin vaikutuspiirissä kasvanut ihminen on suomalainen eikä suomalais-turkkilainen, vaikka hänen sukupuussaan olisi suomalaisten lisäksi elänyt yksi turkkilainen vaikkapa viisi tai kuusi sukupolvea sitten.

Se, että suomalaisuuden tarkka rajanveto on vaikeaa, ei ole este suomalaisuuden olemassaololle. Suomalaisuus on olemassa, vaikka kukaan ei osaisi laatia yksityiskohtaisen tarkkaa kriteerilistaa suomalaisuudelle. Oletetaan löytöretkeilijä, joka löytää syrjäiseltä alueelta järven, jota ei ole merkitty mihinkään karttaan. Hänen ei tarvitse mitata järven syvyyttä ja pituutta millimetrin tarkkuudella osatakseen kertoa muille, missä järvi sijaitsee ja kuinka suuri se suunnilleen on. Jonkin asian tai ilmiön tietäminen ei edellytä sen kaikkien yksityiskohtien seikkaperäistä selvittämistä.

Kansallisuuksien erityispiirteet ovat objektiivisesti havaittavissa eikä niitä muokata huutoäänestyksellä. Olisi rasistista vaatia, että ihmisen pitää olla täysin ”puhdasrotuinen” saadakseen puhua julkisesti suomalaisuudesta. Yhtä väärin olisi vaatia, että ”etuoikeutetut suomalaiset” eivät saa sanoa julkisuudessa mitään suomalaisuudesta.

16.

Mielipiteet eivät säilytä suomalaisuutta

Kansalaisuus ja kansallisuus eivät ole synonyymejä toisilleen. Suomen kansalaisuus voidaan myöntää myös ei-suomalaiselle henkilölle. Se riippuu lainsäädännöstä. Suomalaisuus kansallisuutena sen sijaan ei ole mikään ”Made in Finland” -merkki, jonka myöntämisen sääntöjä voidaan muuttaa eduskunnan päätöksillä.

Kun sanon ihmisille, että suomalaisuus kansallisuutena sisältää erityispiirteitä ja että Suomen passin omistaminen, suomen kielen opetteleminen, Suomen lakien noudattaminen ja verojen maksaminen Suomeen eivät tee maahanmuuttajasta kansallisuudeltaan suomalaista, on saamani reaktio usein jotakin tällaista: ”Että kehtaat sanoa noin! Minulla on [kollega/naapuri/ystävä/sukulainen], joka on maahanmuuttaja ja hän on Suomelle hyödyllinen ja tekee ahkerasti töitä ja on sopeutunut tähän yhteiskuntaan. Kyllä hän on ihan yhtä suomalainen kuin sinäkin!”

Tuollainen reaktio implikoi, että suomalaisuutta pidetään jonkinlaisena saavutuksena, elämäntapavalintana tai pelkkänä identiteettinä. Työperäinen maahanmuuttaja tai humanitaarinen maahanmuuttaja voi tietyillä edellytyksillä saada Suomen kansalaisuuden, mutta suomalaisuus kansallisuutena ei tule passin kylkiäisenä.

Kun sanon vaikkapa, että Afrikassa varttuneet ja Afrikasta Suomeen aikuisina muuttaneet vieraskieliset tummaihoiset maahanmuuttajat eivät ole suomalaisia, tarkoitukseni ei ole loukata eikä vähätellä heitä. Maahanmuuttajan kutsuminen ulkomaalaiseksi ei ole loukkaus. Henkilön kutsuminen suomalaiseksi ei ole kohteliaisuus. Suomalaisten joukkoon kuuluminen ei tee yksilöstä arvokkaampaa kuin vaikkapa zulujen joukkoon kuuluminen.

En ylpeile suomalaisuudellani. Suomalaisuuteni ei edes ole oma saavutukseni. Ihmisen kansallisuus ei ole meriitti, joka kirjoitetaan saavutuksena CV:hen.

Se, että en pidä suomalaisuutta valintana enkä saavutuksena, ei tarkoita sitä, että kaikkien kansallisuudeltaan ei-suomalaisten pitäisi mielestäni muuttaa pois Suomesta. En näe kategorisesti ongelmallisena sitä, että Suomessa asuu pieninä vähemmistöinä muita kuin suomalaisia. Historiasta ja nykyhetkestä löytyy esimerkkejä vähemmistöistä, joiden eläminen Suomessa suomalaisten kanssa on sujunut hyvin. Suomessa pitkään eläneet vähemmistöt ovat osa sitä historiallista jatkumoa, joka on johtanut tänä päivänä tuntemaamme Suomeen.

Ongelmana pidän sitä, jos väestörakenne muuttuu siten, että etnisesti suomalaiset menettävät selvän enemmistöaseman Suomessa.

Nationalistina eli kansallismielisenä näen, että maailman kansat ovat kuin taidemaalarin väripaletti, jossa jokainen väri on omalla tavallaan kaunis. Jos värit eli kansat sekoitetaan toisiinsa, saadaan aikaan mahdollisesti sellainen sekasotku, josta paletin aiemmat värit eivät enää ole havaittavissa. Joku voi pitää sitä hyvänä asiana, mutta minusta se tekisi maailmasta vähemmän mielenkiintoisen paikan ja köyhdyttäisi ihmiskuntaa henkisesti. Ihmiskunnan ”väripaletissa” ei yksikään väri ole toista parempi vaan jokainen kansa on omalla tavallaan arvokas osa ihmiskuntaa.

"Väripaletin" sekasotkun ohella toinen mahdollinen tulos kansojen sekoittumisesta on monikulttuurinen "mosaiikki". En kannata sitä Suomessa, koska monta yhtä vaikutusvaltaista kulttuuria samassa valtiossa on kuin monta persoonaa samassa kehossa.

Suomalaisuus on biologinen, kulttuurinen, kielellinen ja historiallinen kokonaisuus. Myös suomalaisten ryhmäidentiteetti voidaan laskea osaksi suomalaisuutta, vaikkakin ihmisen identiteetit voivat muuttua useita kertoja elämän aikana. Identiteetin vähittäinen muuttuminen tai tietoinen vaihtaminen ei vaihda ihmisen kansallisuutta.

Aikomukseni ei ole vähätellä identiteettiä. Identiteetti on tärkeä asia yhteisöllisyyden kannalta. Toisaalta jos identiteetti olisi kansaan kuulumisen välttämätön ja riittävä ehto, kansallismielisen ajattelun taustalla ei olisi kansallisen tiedostavuuden herääminen vaan kansojen keksiminen.

Jos Suomen passin omistaminen on suomalaisuuden välttämätön ja riittävä ehto, suomalaisia on ollut olemassa vasta siitä lähtien kun Suomen passeja alettiin myöntää ihmisille. Sellainen ajatus on järjetön ja historiallisesti virheellinen.

Suomalaisen ei ole pakko sauna, katsella jääkiekko-otteluita eikä juoda kahvia ollakseen suomalainen. Suomalaisuus ei ole suoritus.

Ihmiseen ei ole asennettu yksinkertaista kansallisuuskytöntä, joka on joko päällä tai pois päältä. Jos jokaisessa ihmisessä olisi sellaisia kytkimiä, kansallisuuden esittäminen onnistuisi hyvin helposti ja yksiselitteisesti binäärijärjestelmässä.

Suomeen muuttaneen ulkomaalaisen ei tarvitse pyrkiä muuttamaan suomalaiseksi, vaikka hän eläisi vuosia tai jopa loppuelämänsä Suomessa. Tietysti Suomessa pitää noudattaa Suomen lakia ja suomen kieltä kannattaa opetella, mutta eivät tuollaiset asiat muuta ei-suomalaista maahanmuuttajaa kansallisuudeltaan suomalaiseksi. Kotouttamisen tarkoitus on antaa maahanmuuttajalle valmiuksia tasavertaiseen kansalaisuuteen kantaväestön rinnalla, ei kantaväestön joukkoon kuuluen.

Jotkut pitävät suomalaisuutta pelkkänä mielipideasiana. Mielipiiteet eivät säilytä suomalaisuutta. Tulevien sukupolvien suomalaisia ei ole mahdollista tuoda Suomeen ei-suomalaisten joukoista vaan suomalaisten on tehtävä heidät itse. Suomalaisten olemassaolon jatkuminen ei kuitenkaan edellytä sitä, että kaikki suomalaiset tekevät lapsen tai lapsia toisen suomalaisen kanssa tai lisääntyvät lainkaan. Suomalaisten määrän ei tarvitse jatkuvasti kasvaa. Suomeen ja koko planeetalle mahtuu vain rajallinen määrä ihmisiä.

Kansallisuuden ja kansalaisuuden eron ymmärtäminen on tärkeää. Jos suomalaiset eivät ajattele näitä asioita eivätkä välitä niistä, Suomi on altis väestönvaihdokselle.

Väestönvaihdoksen estäminen ei edellytä sitä, että Suomessa laillisesti tällä hetkellä asuvat maahanmuuttajat järjestetään pois Suomesta. Väestönvaihdoksen estäminen ei myöskään edellytä kaikenlaisen maahanmuuton kertakaikkista pysäyttämistä. Maahanmuuttopolitiikan ei tarvitse olla mustavalkoista. Oleellista suomalaisen kansan itsesuojelun kannalta on sen oivaltaminen, että suomalaisuus ei ole mielipideasia vaan erityispiirteitä. Suomalaisuus ei ole pelkkä elämäntapavalinta eikä ansaittavissa oleva arvo.

17.

Kansa on kuviteltu yhteisö

Nationalismi otettiin terminä käyttöön vasta 1700-luvulla, vaikka kansoja on ollut olemassa paljon aiemminkin. Ajattelutavat ja kieli heijastelevat usein ympäröivää todellisuutta, joka vaikuttaa ajattelijoihin ja puhujiin. Luonnollinen kieli jopa vaikuttaa siihen filosofiaan, jota sillä kirjoitetaan.

Millaisissa olosuhteissa nationalistista ajattelua ja politiikkaa alkaa ilmetä? Onko nationalismi lähinnä länsimainen vai laajempi ilmiö? Mikä saa aikaan yhteenkuuluvuuden tunteen toisilleen tuntemattomien ihmisyksilöiden välille?

Tällaisia kysymyksiä miettien politiikantutkija Benedict Anderson (1936–2015) laati vuonna 1983 ilmestyneen kirjansa *Kuvitellut yhteisöt – Nationalismin alkuperän ja leviämisen tarkastelua*. Kirjan ensijulkaisun jälkeen Anderson vielä täydensi ja korjaili teostaan.

Ajan hammas on ollut kirjalle lempeä. *Kuvitelluista yhteisöistä* on tullut nationalismia käsittelevän kirjallisuuden perusteos ja klassikko, josta otetaan yhä uusia painoksia. Kirjaa on myös siteerattu paljon. *Kuvitellut yhteisöt* on niin vaikutusvaltainen teos, että se ansaitsee tulla erikseen kommentoiduksi tässä kirjassa.

Tutkija Anderson kannattaa teoksessaan näkemystä, jonka mukaan ihminen on kansakunnan jäsen vain, jos hän itse mieltää itsensä kuuluvan siihen. Tässä katsannossa kansallismielisen ajattelun taustalla ei olisikaan kansallisen tiedostavuuden herääminen vaan kansakuntien keksiminen. Jos kansaan kuulumisen pääkriteeri on oma subjektiivinen kokemus ja jos erityispiirteitä pidetään

vähemmän tärkeinä, surkastuu koko nationalismitutkimus makuasioista kiistelyksi mitä turhimpaan ja mädimpään postmodernistiiseen tapaan.

Kirjassaan Anderson pyrkii tarjoamaan uutta näkökulmaa, jonka avulla marxilaiset ja liberaalit voivat paremmin ymmärtää "marxilaisen teorian epämukavaa poikkeamaa", kuten Anderson nationalismia kuvaili.[11] Anderson ei itse ollut aatteiltaan ensisijaisesti nationalisti vaan marxilainen, mutta hän ei ollut sokea marxilaisuuden ongelmille.

Tekijän marxilaisuudesta huolimatta *Kuvitellut yhteisöt* on lukemisen arvoinen kansallismielisillekin. Yksi teoksen ansioista on, että se avasi väylän aiempaa laajemmalle nationalismikeskustelulle, joka ei rajoittunut koskemaan pelkästään Euroopassa asuvia kansoja. Kirjassa käydään läpi historiallisia vaiheita eri puolilla maailmaa. *Kuvitellut yhteisöt* on auttanut ihmisiä ymmärtämään, että nationalismia voi esiintyä missä tahansa maanosassa. Professori Andersonilla oli laaja kielitaito, mikä auttoi häntä nationalismin tarkastelussa.

Moneen muuhun tutkijaan verrattuna Anderson suhtautui nationalismiin viehättyneesti. Hän mm. myönsi nationalismin kannustavan ihmisiä käyttäytymään paremmin, kun he kokevat olevansa kansallisen yhteisön jäseniä.

Andersonin mukaan kirjapainotaito ja kapitalismi ovat tehneet merkittävästi yhteistyötä nationalismin siementen kylvämisessä. Maksimoidakseen liikevoittonsa 1500-luvun kirjakauppiat halusivat myyntiin kansankielistä kirjallisuutta, jolla oli suurempi potentiaalisten ostajien joukko kuin latinaksi julkaistuilla kirjoilla, sillä melko harvat osasivat latinaa. Saksankielisillä alueilla varsinkin Martti Lutherin (1483–1546) kirjat saavuttivat valtavan myyntimenestyksen. Kansankieliset kirjat ja sanomalehdet olivat

lukijoille välineitä nähdä itsensä ja suhteensa muihin ihmisiin syvällisesti uusin tavoin.

Kirjan nimeen nostettu käsite "kuviteltu yhteisö" on helppoa ymmärtää väärin ensisilmäyksellä. Se on jokseenkin raflaava termi. Andersonin mukaan kansat ovat kuviteltuja yhteisöjä, koska kaikki samaan kansaan kuuluvat ihmiset eivät elämänsä aikana tapaa toisiaan. Tässä Anderson on oikeassa. Esimerkiksi minä en tunne kaikkia suomalaisia, mutta uskon heidän olemassaoloonsa ja minulla on aivoissani jonkinlainen käsitys siitä, millaisia he keskimäärin ovat ja millaisia asioita he elinpäivinänsä suunnilleen tekevät.

Tutustuessani uuteen suomalaiseen me molemmat tunnistamme toisemme suomalaiseksi eli kuvitellun yhteisön jäseneksi, joka juuri muuttui meidän osaltamme todelliseksi. Kuviteltu yhteisö ei havainnoimalla muutu kuvitteellisemmaksi vaan päinvastoin selvemmin todelliseksi.

Myös uskontokunnat, ammattijärjestöt, suuret fanikerhot ja monet muut ovat kuviteltuja yhteisöjä, koska niiden jäsenet eivät kohtaa kaikkia kaltaisiaan. Tämä ei kuitenkaan tee yhteisöistä epätodellisia. Voimme mielessämme muodostaa mielikuvia yhtä hyvin todellisista kuin epätodellisistakin asioista. Niin kauan kuin "kuviteltu" ei tarkoita samaa kuin "kuvitteellinen", jaan Andersonin näkemyksen siitä, että kansat ovat kuviteltuja yhteisöjä.

18.

Liberaali nationalismi ja etnonationalismi

Nationalismin lisäksi on olemassa ajattelutapa, jota kutsutaan liberaaliksi nationalismiksi tai yhdyssanana liberaalinationalismiksi. Siinä missä nationalismi on eksklusiivista eli kansallisuus merkitsee erityispiirteiden kokonaisuutta, liberaali nationalismi on hyvin avointa ja joustavaa: Suomen kansalaisuuden saanut maahanmuuttaja, joka kokee itsensä suomalaiseksi ja jota suurin osa kantaväestöstä pitää suomalaisena ja joka ilmentää suomalaisille tyypillisiä arvoja sekä ajattelutapoja, on liberaalinationalistien mielestä suomalainen. Identiteetti, arvot ja yhteiskunnan poliittiset institutiot ovat liberaalissa nationalismissa tärkeämpiä kuin yhteinen äidinkieli, perimä, historia ja kulttuuri. Liberaalinationalismiin kuuluu myös laajojen yksilönvapauksien kannattaminen. Liberaali nationalismi on inklusiivista eli avointa ajattelua, jossa kansallisuus kytketään maantieteelliseen alueeseen, kansalaisuuteen ja sopimusyhteiskunnan sääntöjen noudattamiseen.

Ajattelutavasta on erilaisia versioita. Jotkut palkkatyön tärkeyttä korostavat liberaalinationalistit mieltävät suomalaisuuden edellytyksiksi myös Suomessa työskentelemisen, jolloin pelkkä identiteetti ja arvot eivät riitä.

Olen tavannut sellaisenkin kansallismieliseksi itseään kutsuvan ihmisen, jonka mielestä jokainen, joka suorittaa Suomessa asepalveluksen ja kokee olevansa suomalainen, on suomalainen. Erään toisen kansallismielisissä piireissä toimivan henkilön mielestä jokainen, joka kannattaa Suomen joukkuetta kansainvälisissä urheilukisoissa tai osallistuu 6.12. isänmaalliseen soihtukulkueeseen, on täysin suomalainen. Ei ole ihme, että nationalismin vastustajilla on epätietoisuutta siitä, mitä nationalismi on, kun kansal-

lismielisiksi itseään kutsuvilla ihmisillä on erimielisyyttä sekä kansallismielisyyden että suomalaisuuden määritelmistä. En onnistu todistamaan omaa kielenkäyttöäni ainoaksi oikeaksi, mutta teen ainakin oman näkemykseni selväksi tässä kirjassa. Olisi hyvä, jos jokainen poliitikko ja politiikkaan pyrkivä kirjoittaisi oman ideologiansa keskeisistä osista tällaisen kirjan. Se helpottaisi dialogia.

Kuka tahansa voi lupia kyselemättä alkaa kutsua itseään vaikkapa kiinalaiseksi. Jos kutsun itseäni kiinalaiseksi, uskottelen itselleni olevani kiinalainen, muokkautan piirteeni plastiikkakirurgilla kiinalaisen näköiseksi, opettelen kiinaa ja ryhdyn noudattamaan kiinalaisia tapoja arkielämässäni, ei se minusta kuitenkaan kiinalaista tee – ei edes, vaikka huijaukseni menisi kiinalaisiin täydestä ja he luulisivat minua kiinalaiseksi. Liberaali nationalismi on humanistinen näkemys, joka korostaa ihmisten mielipiteitä erityispiirteiden yli.

Nationalismi ei korosta ihmisen omaa identiteettiä ja arvoja yhtä paljon kuin liberaali nationalismi. Jos ihmisen oma subjektiivinen kokeminen on avainasemassa suomalaisuudessa, koko suomalaisuus muuttuu makuasiaksi. Identiteetti- ja arvokeskeinen ajattelutapa pitää historiaa, kulttuuria, äidinkieltä ja geneettistä perimää pilkkanaan.

Makuasioiden pariin ja erityispiirteiden vähättelyyn päädytään silloinkin, jos maahanmuuttajien suomalaisuuden riittävänä ehtona pidetään sitä, että Suomessa syntyneet ihmiset mieltävät maahanmuuttajan suomalaiseksi. Joidenkin mielestä ulkomaalainen muuttuu suomalaiseksi, kun suomalaiset hyväksyvät hänet osaksi ryhmäänsä. Ajattelutapa väheksyy erityispiirteitä. Ei aikuisena Suomeen muuttanut somali muutu suomalaiseksi, vaikka hän asuisi täällä 30 vuotta. En minäkään muutu somaliksi, vaikka muuttaisin Somaliaan ja asuisin siellä loppuikäni. Erityispiirteet

ovat mitattavissa olevia asioita. Somali on somali, vaikka suurin osa suomalaisista pitäisi häntä suomalaisena. Suomalaiset ovat suomalaisia, vaikka he alkaisivat inhota omaa suomalaisuuttaan ja kiistäisivät olevansa suomalaisia.

Edellä kirjoittamani sanat somaleista eivät tarkoita sitä, että en sallisi yhdenkään somalin asuvan Suomessa. Kirjoitan tässä siitä, ketkä ovat suomalaisia. Se, kuka saa asua Suomessa ja kuka ei, on aivan eri aihe. En ole sitä mieltä, että vain suomalaisia saa asua Suomessa.

Liberaali nationalismi on hyvin kaukana tässä kirjassa kuvailemastani nationalismista. Liberaali nationalismi voi olla kansalaisia yhdistävä tunne ja sopimusyhteiskuntakeskeinen ajattelutapa etnisesti moninaisissa valtioissa, kuten USA:ssa. Suomen kaltaisessa kansallisvaltiossa liberaalin nationalismin yleistymisen johtaisi käsitykseen avoimesta suomalaisuudesta, mikä ei edistäisi suomalaisuuden säilymistä. Etnisesti melko yhtenäisessä kansallisvaltiossa liberaali nationalismi on tarpeeton ideologia. USA:ssa sille saattaa olla kysyntää tai tarvetta.

Liberaali nationalismi ja sen kanssa flirttaileminen on suosittua niin sanotun vihervasemmiston keskuudessa. Liberaalilla nationalismilla on kurja menneisyys, sillä alueitaan laajentaneet imperiumit ovat pyrkineet edistämään ylikansallista hallintoinstituutioiden kohdistuvaa nationalismia saadakseen uskollisia alamaisia. Liberaali nationalismi onkin lähempänä patriotismia kuin nationalismia.

Oman kansallisuuden tiedostaminen ja siitä seuraava yhteisöllisyys ovat arvokkaita asioita yhteiskunnan sisäisen vakauden, luottamuksen ja turvallisuuden kannalta. Kansallinen identiteetti ja kansallismielinen ideologia ovat kuin vastustuskyky, joka suojelee kehoa vieraiden eliöiden liiallisilta vaikutuksilta. Kansan olemas-

saoloon identiteetti ei kuitenkaan vaikuta. Kansa on olemassa, vaikka se ei itse ymmärtäisi olevansa kansa. Erityispiirteet eli kieli, kulttuuri, historia ja muista kansoista poikkeava geneettinen perimä ovat objektiivisesti tarkastellen olemassa, kun taas tunteet ovat subjektiivisia. Ihmisten minäkäsityksellä ja identiteetillä on merkitystä suomalaisten säilymiselle ja tulevaisuudelle, mutta ei suomalaisuuden määritelmälle.

Tunne suomalaisuudesta ja suomalaisten ryhmäidentiteetti ovat suomalaista kansaa nuorempi ilmiö. Tunne suomalaisuuden ryhmäidentiteetistä on syntynyt vasta kansallisen heräämisen aikana 1800-luvulla[12], johon mennessä suomalaisia oli jo pitkään ollut olemassa. Ryhmäidentiteetti ei syntynyt tyhjän päälle, vaan sillä oli olemassaolonsa oikeutuksena pohjanaan melko yhtenäinen kansa.

Liberaalinationalistien ohella on olemassa ryhmä, joka kutsuu itseään etnonationalisteiksi. Havaintojeni mukaan tuo yhdyssana on Suomessa yleistynyt vasta 2010-luvulla kansallismielisten keskuudessa. Kansallismielisten jaottelu liberaalinationalisteihin ja etnonationalisteihin on ongelmallinen, enkä itse käytä sitä. Ensinnäkin liberaalinationalismi on lähempänä isänmaallisuutta kuin kansallismielisyyttä. Toiseksi ”etnonationalismi” on tautologinen ja epäonnistunut sana, koska etnisyyttä on todella vaikeaa erottaa pois nationalismista. Tautologisuus käy ilmi siitäkin, että *ethnos* on kreikankielinen vastine latinankieliselle sanalle *natio*. Täysin suomennettuna etnonationalismi voisi olla ”kansalliskansallismielisyyttä”.

Jos nationalismista otetaan etnisyys pois, se menettää substanssinsa ja jäljelle jäävät pelkkä tunne, yhteiset arvot ja sopimusyhteiskunta.

Oxford Advanced Learner's -tietosanakirjan (seitsemäs laitos) mukaan adjektiivi "etninen" viittaa yhteyteen "sellaisen kansan tai rodun kanssa, jolla on yhteinen kulttuuritraditio" (suomennos minun).[9] Kulttuuritraditio kuuluu etnisyyteen.

Vaikka etnisyys määriteltäisiin suppeasti siten, että etnisyys tarkoittaa vain ihmisryhmän geneettistä perimää, pysyy etnonationalismi tarpeettomana yhdyssanana, koska suomalaisuus koostuu laajasti useista erityispiirteistä, joihin kuuluu kieltä, kulttuuria, historiaa ja geneettistä perimää. Suhtaudun hyvin kielteisesti sellaiseen poliittiseen tai metapoliittiseen toimintaan, jossa ryhdytään vain yhtä asiaa, kuten ihonväriä tai geeniperimää, korottamaan muita tärkeämmäksi. Mikään yksittäinen asia ei yksinään ole suomalaisuuden ydin eikä pienin yhteinen nimittäjä.

19.

Kansa on korvaamattoman arvokas

Vuoden 2018 kesällä osallistuin kutsuvieraana tapahtumaan, jossa muuan kansallismielinen vaikuttaja lausui puheen. Puhuja totesi, että maahanmuutosta pitää Suomen politiikassa puhua paljon, koska maahanmuutto vaikuttaa pahentavasti julkiseen talouteen, Suomen taloudelliseen huoltosuhteeseen, suomalaisten turvallisuuteen ja kaupunkien asuntopulaan. Tuo kaikki on toki totta ja tärkeää, mutta puheen päättyessä oloni oli puoliksi tyhjä ja jäin kaipaamaan enemmän. Entä suomalainen kulttuuri ja historia? Entä suomen kieli? Entä suomalaisten geneettinen perimä?

Talous ja turvallisuus ovat maahanmuuttokeskustelussa tärkeitä politiikan sektoreita, mutta ne eivät ole ainoat relevantit sektorit. Tämä ei ole intuitiivisesti aivan ilmiselvää. Olen itsekin joskus kauan sitten ajatellut, että olkoot kaikki ulkomaalaiset tervetulleita Suomeen, kunhan he noudattavat Suomen lakeja, opettelevat puhumaan suomea, tekevät Suomessa ahkerasti töitä ja maksavat veroja. Samoihin aikoihin vaadin äänekkäästi, että maahanmuuton kustannukset pitää selvittää tarkasti. Siihen aikaan ymmärrykseni ihmiskunnasta oli pahasti puutteellinen ja keskityin liikaa omaisuusasioihin. Nykyään ymmärrän selvemmin, että kansat ja kulttuurit ovat itsessään arvokkaita ja niiden monimuotoisuus on ihmiskunnan rikkautta. Ei ainoastaan sillä ole väliä, kuinka vaurasta elämää Suomessa eletään, vaan myös sillä on väliä, millaisia ihmisiä täällä elää.

Raha on kieltämättä tärkeää tässä maailmassa. Turvallisuus on ainakin yhtä tärkeää. Näiden lisäksi maahanmuuttoon on silti olemassa muitakin näkökulmia. Jos maahanmuutosta keskustellaan vahvasti talouteen painottuen, keskustelu jää omaisuuskeskeiselle

tasolle. Sellainen puhe voi kyllä tuoda kansallismieliselle puolueelle vaalivoittoja, mutta suomalaisuutta arvostavan kansallismielisen puolueen tulisi pyrkiä edistämään muutakin kuin valtiontaloutta ja omaa kannatustaan. Julkinen talous, huoltosuhde ja asuntopula ovat asioita, joilla humanitaarista maahanmuuttoa tai niin sanottua haittamaahanmuuttoa voidaan vastustaa, mutta jos ne nostetaan tärkeimmiksi asioiksi, päädytään suomalaisten ja suomalaisuuden säilyvyyden kannalta vaaralliseen tulkintaan. Ihmisten arvokkuutta mitataan silloin rahassa. Minun ideologinen valintani on, että pidän kansaa arvokkaampana kuin rahaa. En kannataisi laajaa massamaahanmuuttoa ja väestönvaihdosta, vaikka se hyödyttäisi Suomea taloudellisesti. Kansallisvaltio vertautuu voittoa tavoittelevaan yhtiöön huonosti.

Oletetaan yksinkertainen kirves, jossa on kaksi osaa: varsi ja terä. Oletetaan, että kyseessä on isoisältä perintönä saatu ja isoisän itse tekemä kirves, jonka varsi ei ole kovin hyvää puuta eikä terä ole enää parhaassa mahdollisessa kunnossa, mutta esineellä on silti arvoa sen historian ja ainutlaatuisuuden takia. Vaihdetaan kirveen varsi kestävämpään varteeseen, joka on sarjatuotantona ulkomailla tehty. Vähän myöhemmin vaihdetaan terä upouuteen ja hyvälaatuiseseen, ulkomailta tilattuun terään. Olioparadigman ja omistusoikeuden mukaan kyseessä on edelleen sama kirves, mutta se on eittämättä menettänyt sen ainutlaatuisuuden ja erityisyyden, joka sillä oli ennen osien vaihtamista. Vanhasta ei ole enää mitään jäljellä. Uudistunut kirves saattaa olla käyttöesineenä entistä parempi ja tuottaa omistajalleen enemmän taloudellista hyötyä työvälineenä, mutta sen historia ja erityispiirteet on menetetty.

Nationalismin ytimessä on kansa, ei raha. Taloudellisen voiton maksimoiminen ei ole kansallismieliselle kaikki kaikessa. Suomen kansa on rahaa arvokkaampi. Itse asiassa suomalaiset ovat korvaamattomia.

Hyväksyn ulkomaalaisten muuttamisen Suomeen, kun muuton syynä on opiskelu tai avioliitto suomalaisen kanssa tai kun ulkomaalainen saapuu Suomeen erikoisasiantuntijaksi tai kunnollisen saatavuusharkinnan kautta nettoveronmaksajaksi. Työperäisen maahanmuuton osalta olen kuitenkin valmis muuttamaan kantaini, jos joskus tulevaisuudessa realisoituu sellainen tilanne, että ulkomaalaisten työntekijöiden suuri määrä Suomessa uhkaa johtaa suomalaisten enemmistöaseman vaarantumiseen Suomessa.

Kaikkien helposti työllistyvien ulkomaalaisten muuttamista Suomeen eivät omaisuuskeskeisetkään ihmiset hyväksy, jos he perehtyvät faktoihin ja ymmärtävät, että halpatyövoiman massamaahanmuutto johtaa kaksien rinnakkaisten työmarkkinoiden syntymiseen. Pelkkä työpaikan saaminen ei tee maahanmuuttajasta nettoveronmaksajaa. Matalien palkkojen sekä yhteiskunnan palveluiden ja tulonsiirtojen johdosta osa työssä käyvistäkin maahanmuuttajista saa yhteiskunnalta enemmän kuin mitä maksaa veroina.

Maahanmuuttajien vaikutuksista Suomen julkiseen talouteen on saatavilla tutkimustietoa. Suomen Perusta -ajatuspaja julkaisi jo vuonna 2015 tutkimuksen, jossa maahanmuuton toteutuneita suoria kustannusvaikutuksia koskevat tulokset esitettiin syntymävaltioittain ryhmiteltyinä kymmenelle suurimmalle tulokasarjalle. Tulokset esitettiin suorista tulonsiirroista sekä yksilöllisesti ja kollektiivisesti kulutetuista palveluista aiheutuneista menoista. Tutkimuksen tulos oli, että nettotulonsiirroissa on suuret erot eri syntymävaltioiden välillä. Nettotulonsiirroilla tarkoitetaan maksettujen verojen ja saatujen tulonsiirtojen erotusta. Syntymävaltioiden väliset erot tuloksissa säilyivät, kun huomioon otettiin tulonsiirtojen lisäksi palveluista aiheutuneet menot. Erot tuloksissa säilyivät myös sukupuolittain, ikäryhmittäin sekä maassaoloajan mukaan eriteltynä.[13] Myöhempinä vuosina Suomen Perusta -ajatuspaja on jatkanut ansiokkaiden tutkimusten ja raporttien julkaisemista.

Olen tavannut kansallismielisiksi itseään kutsuvia suomalaisia, joille väestönvaihdos Suomessa sopii mainiosti, kunhan se hyödyttää Suomen valtiontaloutta. On todellakin olemassa ihmisiä, jotka väittävät olevansa kansallismielisiä ja julistavat silti, että kaikki ulkomaalaiset ovat tervetulleita Suomeen, kunhan he tekevät töitä, maksavat veroja ja noudattavat Suomen lakeja. Sellaiset ihmiset eivät ole kansallismielisiä vaan korkeintaan patriotteja. Heille Suomen valtiontalouden kukoistaminen on tärkeämpää kuin suomalaisten säilyminen. He eivät anna suurta arvoa suomalaisuuden ainutlaatuisuudelle maailmassa tai sitten he eivät ajattele asiaa pitkällä aikavälillä.

Vuosia sitten kerroin Turun yliopistossa diplomi-insinööriksi opiskellessani diplomityöni ohjaajalle, että aion pyrkiä politiikkaan. Ohjaaja varoitti minua sanomalla, että poliittinen päätöksenteko on pelkkää edestakaisin liikkumista, koska erilaiset kompromissit ja muut päätökset vuorottelevat kulloistenkin poliittisten voimasuhteiden ja muiden muuttujien mukaisesti. Ohjaaja totesi, että politiikassa ei ole pysyviä saavutuksia.

Lopputyöni ohjaaja oli osittain oikeassa. Toisilleen vastakkaiset näkemykset voivat tosiaan olla vuorotellen vallalla. Yhden hallituksen hyväksymät päätökset tai niiden seuraukset voidaan myöhemmin kumota toisen tai jopa saman koalition voimin.

Yhteiskunnallista soutamista ja huopaamista nähdään lainsäädännössä, hallinnossa ja joskus infrastruktuurissakin. Kauppojen aukioloaikoja rajoitettiin ja myöhemmin vapautettiin. Kaupunginhallinnosta kadonneet pormestarit ovat 2000-luvulla tehneet paluun. Pikaraitiotie saatetaan rakentaa kaupunkiin, jossa raitiovaunut ovat vain muutamia vuosikymmeniä aiemmin pysähtyneet. Alkoholin verotusta muutetaan kerta toisensa jälkeen.

Hyvinkin suuria päätöksiä voidaan korvata uusilla ja sopimuksista voidaan irtautua. Jopa Suomen pois annettu itsemääräämisoikeus on mahdollista palauttaa eroamalla Euroopan unionista. Poliitiikka on mahdollisuuksien taidetta.

Suomessa on kuitenkin yksi asia, jota ei voida palauttaa, jos se kerran lakkaa olemasta. Se on suomalainen kansa. Jos Suomi asutetaan ulkomailta tulevalla väestöllä ja suomalaiset katoavat, ei menetystä tulla koskaan korvaamaan. Kansan myötä samalla myös suomalainen kulttuuri katoaisi maailmasta museoita lukuun ottamatta.

Suomalaisen kansan ja kulttuurin ohella myös suomen kielen säilyttäminen on tärkeää. Se on tärkeää identiteetin takia, kulttuuri-perinnön (kirjallisuus, elokuvat, laulut jne.) ymmärrettävyyden takia ja myös kielen itsensä takia. Eräiden arvostettujen älyköiden mukaan kommunikaatioon käytetty luonnollinen kieli vaikuttaa ihmisten ilmaisun sisältöön eikä pelkästään ilmaisumuotoon. Ajattelun muovaamisen kautta kieli vaikuttaa siihen kirjallisuuteen ja filosofiaan, jota kielellä kirjoitetaan.[14] Kieli ei ole irrallaan kulttuurista. On virheellistä luulla, että suomen kieli voitaisiin korvata maassamme toisella kielellä ja silti säilyttää suomalainen kulttuuri muilta osin. Kielien monimuotoisuus ei ole pelkästään äänteiden ja merkkien moninaisuutta vaan myös ilmaisutapojen ja maailmankatsomusten monimuotoisuutta.

Oletus siitä, että henkilön puhuman kielen kieliopillisten ominaisuuksien ja kyseisen henkilön maailmankuvan ja käyttäytymisen välillä on ”järjestelmällinen yhteys”, tunnetaan nimellä Sapirin–Whorfin hypoteesi.[15] Hypoteesiin on kohdistettu aiheellista kritiikkiä, sillä hypoteesi yliarvioi sitä, miten paljon kieli määrää ihmisen ajattelua. Hypoteesista on kuitenkin kehitetty kevyempi versio, joka tunnetaan nimellä uuswhorfilaisuus. Uuswhorfilaisuudessa kielen ei katsota pakottavan ihmisen ajattelua yhteen

muottiin vaan vaikuttavan ajatteluun siten, että kielen tapa jäsen-
nellä maailmaa helpottaa joitakin tapoja käsitteellistää tilanteita,
mutta jättää myös muita tapoja mahdollisiksi.[16] Kielellä ei pel-
kästään puhuta, vaan jossakin määrin kieli itsekin puhuu.

Politiikassa ei ole pysyviä saavutuksia, mutta kansallismielisille
pysyvät tappiot, kuten kansan tai kielen katoaminen, ovat mahdol-
lisia. Siksi Suomessa tarvitaan kansallismielistä toimintaa jatku-
vasti – niin kauan kuin suomalainen kansa on olemassa.

20.

Suomalaisuus ei ole aihe ylpeilylle

Ihminen voi ylpeillä melkein millä tahansa. Jotkut sanovat olevansa ylpeitä kansallisuudestaan. Esimerkiksi eräässä Suomen Sisury:n vanhassa esitteessä luki: "Sinulla on oikeus omaan mielipiteeseesi! Sinulla on oikeus olla ylpeä suomalainen!" Totisesti jokaisella on oikeus ajatella ja tuntea mitä tahansa. Se, kuinka hyvin jokin ajatus tai tunne on perusteltavissa, on eri asia.

"Olen ylpeä suomalaisuudestani", sanovat jotkut. Mitä tuo lause tarkoittaa? Onko suomalaisuus lausujan oma saavutus? Tuskinpa kukaan kykenee vaikuttamaan siihen, mihin kansaan syntyy. Lapsen suomalaisuus on pikemminkin vanhempien aikaansaannos.

Tarkoittaako ylpeilijä sitä, että hän on ylpeä suomalaisesta kulttuurista tai jostain sen osa-alueesta? Kulttuurimme ei ole yhdenkään suomalaisen omaa keksintöä, vaan sukupolvia kestäneen kehityksen tulos. Yksilötasolla voimme korkeintaan ylläpitää ja omalta vaatimattomalta osaltamme kehittää kulttuuriamme, mutta olisi tarkempaa sanoa: "Arvostan suomalaista kulttuuria ja olen ylpeä sen hyväksi tekemästani työstä." Omasta työpanoksestaan ihminen voi perustellusti olla ylpeä.

Jotkut ylpeilevät suomalaisuudellaan, kun suomalainen urheilija tai Suomea edustava joukkue menestyy kansainvälisissä urheilukisoissa. Suomalaisen urheiluvoitto ei herätä minussa ylpeyttä, koska enhän minä mitään voita enkä saavuta nähdessäni maanmiehen tai -naisen voittavan. Olen kirjoja lukeva kynäniska, vaikka naapurini trenaisi itsensä olympiavoittajaksi.

Suomalaisuus on osa minäkäsitystäni ja olen kansallismielinen, mutta kansallisuuteen liittyvä ylpeys on petollinen ja valheellinen viettelijä. Se voi tehdä ihmisestä ylimielisen, vaikuttaa passivoivasti ja perustua valheellisiin luuloihin. Urheilukisoissa kannustan yleensä suomalaisia urheilijoita, mutta jos he voittavat, en tunne ylpeyttä vaan myötäiloa. Kansallinen yhteenkuuluvuuden tunne on rakentavampaa ja suotavampaa kuin kansallinen ylpeys.

Ylpeilemättömyys ei tietenkään merkitse suomalaisuuden häpeämistä. Ylpeys ja häpeä ovat nähdäkseni aiheellisia tunteita silloin, kun ne perustuvat ihmisen omiin tekoihin tai välillisiin saavutuksiin. Esimerkki jälkimmäisestä: Vanhemmat voivat olla ylpeitä lapsensa saavutuksista, jos he uskovat, että lapsen saavutukset ovat ainakin osittain laadukkaan kasvatuksen seurauksia.

Jos joku suomalainen uskoo olevansa muita parempi ihminen, koska on sattunut syntymään suomalaiseksi, hän tuskin kokee suurta tarvetta itsensä kehittämiseen. Hänhän kuuluu jo omasta mielestään maailman parhaaseen ryhmään. Sellainen ajattelutapa on vastakkainen sille itsensä kehittämisen ihanteelle ja henkiselle horisontille, joka innoitti tämän kirjan tekemiseen.

21.

Kansallismielisyyttä tasa-arvon puolesta

Sana "nationalismi" yhdistyy monien ihmisten mielikuvissa valittavasti syrjintään ja totalitarismiin. Tämä johtuu muun muassa siitä, että nationalismia on historiassa väärinkäytetty oikeuttamaan rasismi eli rotusyrjintä. Lisäksi tiedotusvälineet eivät nykyään riittävän selkeästi erota kansallismielisyyttä ja kansallissosialismia toisistaan. Mahtavatko kaikki toimittajat halutakaan ymmärtää näiden asioiden eroavaisuutta?

Kansallismielisyyden eli nationalismin kehittymistä tarkasteltaessa mainitaan usein filosofi Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1770–1831). Hän ajatteli, että vain valtioita muodostaneet kansat ovat historian aitoja osia. Valtion perustuslaki oli hänelle yhtä kuin kansakunnan kollektiivinen henki. Valtio oli Hegelille itseisarvo.

Hegeliläinen filosofia hahmottaa maailman ikään kuin se olisi mustavalkoinen paikka, jossa kaikella on vastakohtansa ja jossa muutokset tapahtuvat suurten käännekohtien kautta. Asteittainen, vähän kerrallaan tapahtuva edistys jää toissijaiseen asemaan. Hegelin mukaan historialliset ja yhteiskunnalliset ristiriidat johtavat väistämättä orjien ja käskyttäjien väliseen kamppailuun sekä vallankumouksiin, joiden kautta historia etenee. Ihmiskunnan historia muodostuu tässä katsannossa taisteluista ja vallankumouksista, kunnes historia saavuttaa päätepisteensä. Tällainen ajattelutapa antoi ideoita heille, jotka myöhemmin kehittivät sosialismin ja kansallissosialismin. Mutta entäpä kansallismielisyys?

Poliittisen nationalismin juuret löytyvät Hegeliä edeltävästä ajasta. Jean-Jacques Rousseau (1712–1778) laati merkittäviä kirjoituksia nationalismin kannalta keskeisistä käsitteistä, kuten kansansu-

98

reniteetista ja yleistahdosta. Toisaalta hän teki selvän eron oman kirjoitustyönsä ja nationalismin välille vähättelemällä kulttuuria, sivistystä ja yhteiskuntaa.

"Nationalismi"-termin kehitti Johann Gottfried von Herder (1744–1803) 1770-luvulla. Hänet tunnettiin niin runoilijana, teologina, kirjallisuuskriitikkona kuin filosofinakin. Von Herder inhosi ideologista absolutismia ja nurkkapatrioottisuutta. Kansankokonaisuus ja oman kansallisuuden tiedostaminen sen sijaan olivat hänelle tärkeitä asioita.

Työskenteleminen isänmaan hyväksi on von Herderin mukaan paitsi hyveellistä, myös tärkeää yksilön oman identiteetin ylläpitämisen kannalta. Kielet, maantieteelliset olosuhteet, perinnölliset tekijät ja kulttuuri ovat avainasioita, jotka saavat kansakunnat muodostumaan ja säilymään. Kansallissosialistit pyrkivät 1900-luvulla propagandassaan siteeraamaan von Herderiä, mutta hän ei ollut omaa kansaansa ylistänyt kiihkoilija.

Von Herderin luottamus kulttuuriin oli vahva. Hänellä oli varsin moderni ajatus siitä, että kulttuurit eivät ole yhteismitallisia ja että voidaksemme ymmärtää muita kulttuureja meidän on tarkasteltava niitä niiden omista lähtökohdista käsin. Von Herder korosti, että eri kulttuureilla on omat mittapuunsa, omat ihanteensa ja omanlaistaan neroutta. Hän kritisoi despotismia ja kaikenlaista tarpeetonta byrokratiaa. Mitä elinvoimaisempia kansalliset kulttuuritraditiot ovat ja mitä voimallisempaa ihmisten oma osallistuminen yhteiskunnassa on, sitä vähemmän ihmiset von Herderin mukaan tarvitsevat valtiollista keskushallintoa. Kansallismielisyys ei rakennu valtion eikä diktaattorin varaan vaan tasa-arvoisten kansalaisten varaan.

Nationalismi ei ole tekopyhää ja ulkokultaista hurraaisänmaallisuutta. Von Herder varoitti lukijoitaan siitä, että kansal-

linen kunnia on petollinen viettelijä, eikä yhdelläkään kansalla ole maailman kaikkea viisautta. Yksilöiden, sukupolvien ja kansojen tulee oppia toisiltaan ja toistensa kanssa.

Millainen von Herderin idea nationalismista sitten oli? Hän kyseenalaisti ihmisten enemmistöä sortaneen luokkajaon ja kirjoitti, että jokaisessa valtiossa on vain yksi luokka eli kansa. Tämä yksi ja ainoa luokka pitää sisällään niin hallitsijat kuin talonpojatkin. Nationalistinen filosofia on siis jo alusta alkaen ollut tasa-arvon puolella.

22.

Sivarinationalisti

Keskustellessani ihmisten kanssa olen useasti kohdannut sellaista luuloa, että nationalistien eli kansallismielisten arvellaan vihaavan muita kansoja. Luulo ei voi pitää paikkaansa, koska nationalismin ydinajatus on se, että kaikilla kansoilla pitäisi olla oikeus elää rauhassa omalla alueellaan ilman, että mikään muu kansa tai ylikansallinen vallankäyttäjähallitsee niitä. Nationalismin pyrkimys on rauhanomainen rinnakkainelo, ei viha eikä sotaisuus.

Nationalismissa on potentiaalia vahvistua tulevaisuudessa merkittäväksi rauhanideologiaksi. Kansallisen edun puolustaminen ei tarkoita sitä, että muita kansoja haluttaisiin sortaa, horjuttaa, viitata tai alistaa.

Eri kansoihin kuuluvat nationalistit tulevat yleensä melko hyvin toimeen keskenään ja ovat yhteisellä asialla, vaikka ideologiassa onkin erilaisia painotuksia. Jotkut nationalistiset ryhmät painottavat enemmän äidinkielen merkitystä, toiset uskontoa, kolmannet kulttuuria, neljännet geneettistä perimää ja niin edelleen. Minusta ne kaikki ovat tärkeitä. Joka tapauksessa nationalismiin sisältyy näkemys kansojen itsemääräämisoikeudesta. Näin ollen imperiaalistiset ja kolonialistiset toimet ovat kansallismielisessä katsannossa väärin.

Nationalistina en ajattele, että suomalaiset ovat arvokkaampia tai kehittyneempiä ihmisiä kuin muut kansat, vaan poliittisen ajatteluni ydin on se, että suomalaisilla pitää olla oikeus itsenäiseen ja suomalaiseen Suomeen, joka on kansallisvaltiona suomalaisten koti. Samalla tavalla vaikkapa tanskalaisilla on oikeus itsenäiseen Tanskaan, kurdeilla pitää olla oikeus itsenäiseen Kurdistaniin ja

baskeilla pitää olla oikeus itsenäiseen Baskimaahan, jos he sellaisen haluavat.

Mikään kansa ei vihan vallassa hyökkäisi toisen kansan kimppuun aseellisesti, jos maailman kaikki ihmiset kunnioittaisivat nationalismia. Ihmiskunnan koostuessa kansoista nationalismi täyttää filosofi Immanuel Kantin (1724–1804) kategorisen imperatiivin: "Toimi aina vain sellaisen maksiimin mukaisesti, jonka voisit aidosti toivoa tulevan yleiseksi laiksi, jota kaikki muutkin noudattaisivat."

Nationalismi täyttää myös kultaisen säännön periaatteen, jolla kehoitetaan ihmistä tekemään vastavuoroisesti toisille samaa kuin mitä ihminen haluaisi itselle tehtävän, sekä olemaan tekemättä sellaista, mitä ei haluaisi itselle tehtävän. Olen siinä käsityksessä, että kansat haluavat mieluummin rauhaa ja itsenäisyyttä/autonomiaa kuin sotaa ja alistamista.

Suoritin siviilipalveluksen 2008–2009. Olin jo tuolloin nationalistti. Sellaiset patriootit, jotka eivät ymmärrä nationalismin ja patriotismin eroa, ovat halveksuneet ratkaisuni siviilipalveluksen suorittamisesta. He luulevat, että sorruin ideologiani vastaiseen ratkaisuun, koska he eivät käsitä nationalistisen ideologiani ydinajatusta. Ehkä he eivät välitä kategorisesta imperatiivista eivätkä kultaisesta säännöstä. Väitän, että siviilipalvelus ja kansallismielisyys eivät sulje toisiaan pois.

Siviilipalveluslain (1446/2007) 3 § kuuluu tätä kirjoittaessani 9.12.2018 seuraavasti:

"Siviilipalvelukseen kuuluu peruskoulutusjakso, yhteiskunnalle hyödyllinen siviililuonteinen työpalvelu, täydennyspalvelus, ylimääräinen palvelus ja liikekannallepanon aikainen palvelus. Työpalvelu suoritetaan lähinnä sosiaali- ja terveydenhuollon, opetus-

ja kulttuuritoimen, pelastustoimen, väestönsuojelun tai ympäristönsuojelun tehtävissä." [17]

Sivarit tekevät lainmukaista ja yhteiskunnalle hyödyllistä työtä. Siviilipalveluslain kolmannessa pykälässä mainittu peruskoulutusjakso kesti vain neljä viikkoa siihen aikaan kun sen suoritin vuonna 2008, joten työpalvelu kattoi selvästi suurimman osan siviilipalvelusajasta. Siviilipalvelusaika oli sitä suorittaessani 362 päivää. Vuoden 2013 lainmuutoksella kestoksi tuli 347 päivää. Vuonna 2013 myös varusmiespalvelusaika lyheni 15 päivällä eduskunnan päätöksen mukaisesti.

Suoritin siviilipalveluksen työskentelemällä kouluavustajana ja kiinteistöhoitajan apulaisena. Katson olleeni hyödyllinen ja sain työstäni positiivista palautetta. Minä olin palveluspaikkaan ja palveluspaikka minuun sängen tyytyväinen.

Nationalistina en hyväksy toiseen kansaan kohdistuvia hyökkäyssotia enkä aluevaltauksia. Arvostan rauhaa ja toivon kansojen elävän rauhanomaisessa rinnakkainelossa, jossa kansainvälisyys perustuu vapaaehtoisuuteen ja harkintaan. Kansallismielisyyden ja kansainvälisyyden välillä ei ole ristiriitaa. Kansainvälisyys itse asiassa edellyttää kansojen olemassaoloa. Yksilöt ja ihmisryhmät ovat aina olleet vuorovaikutuksessa keskenään ja omaksuneet toisiltaan vaikutteita. Muihin kulttuureihin tutustuminen voi auttaa meitä kehittämään omaa kulttuuriamme. Mitään perinnettä tai muuta kulttuuriin liittyvää asiaa ei ole järkevää kohottaa kaiken kritiikin yläpuolelle.

Subjektiiiviseen kokemiseen tai alkukantaiseen reviiiruhitteluun perustuva oman isänmaan ylistäminen ylitse kaikkien muiden on patrioottisuutta, ei nationalismia. Patriotismi voi olosuhteista riippuen olla joskus sotaisaa.

Sotimisen jatkumista maailmassa ei pidä perustella ikaikaisella tahdolla valtaan. Sellainen perustelu olisi täysin vastaan sitä kehittymistä ja henkistä horisonttia, jota tässä kirjassa puolustan. Täysin "luonnontilainen" ihmiselämä on kaikkien sotaa kaikkia vastaan. Sellainen elämä on henkisesti köyhä, raaka ja lyhyt. Päästäkseen eteenpäin turvattomasta raakalaisuudesta laativat ihmiset yhteiskuntasopimuksen. Se on suuri asia lajimme historiassa. Ihmiset hakkeroivat biologiset viettinsä ja perustivat järjestäytyneen yhteiskunnan, joka on kaikkien tai ainakin lähes kaikkien ihmisten kannalta parempi olotila kuin se alkukantainen taistelutila, johon primitiiviset vietit ihmistä vievät.

En vastusta Suomen puolustusvoimien olemassaoloa. Uskottava puolustus edistää rauhan säilymistä. Jos jokin taho hyökkäisi Suomeen, Suomen puolustusvoimien sotilaat tekisivät epäilemättä erittäin arvokasta työtä puolustaessaan kansaa ja valtiota. Sellaisessa tilanteessa myös sivarit tekisivät yhteiskunnalle hyödyllistä – joskin hyvin erilaista – työtä.

Suoritin siviilipalveluksen ajatellen, että mahdollisen kriisin tullen sivarit tekisivät yleishyödyllisiä tehtäviä terveydenhuollossa, pelastustehtävissä, kouluissa, vedenjakelussa, tilapäismajoittamisessa, vartioinnissa, logistiikassa ja muissa hyödyllisissä tehtävissä. Pyrkimyksiä ovat yhteiskunnan toimintakuntoisuus ja mahdollisimman hyvä vakaus.

Vuonna 2007 olin Säkylässä armeijan leivissä kolme ja puoli viikkoa. Sitten päätin siirtyä siviilipalvelukseen. Siviilipalveluksen aikana ja vielä siviilipalveluksen päättymisen jälkeenkin mielessäni on jatkuvasti vahvistunut käsitys siitä, että siviilipalvelus oli hyvä valinta.

Ihmisten suunnitelmallinen tappaminen ja sotiminen ovat aivan järjettömiä asioita! Ihmisten tappaminen on vältettävissä kategorista imperatiivista ja kultaista sääntöä noudattamalla.

Sotiminen on niin mieletöntä, että sen järjettömyyden läpikäyminen olisi erillisen kirjan aihe. Aiheesta onkin kirjoitettu hyviä kirjoja. Suosittelen perehtymistä esimerkiksi psykologi Arno Gruenin (1923–2015) sodanvastaisiin kirjoituksiin. Ihmisten ei Gruenin mukaan kannata pitää selviönä sitä, että maailmassa soditaan, sillä sodat ovat seurauksia ihmisten valinnoista eivätkä minkään sotimaan käskävän luonnonlain sanelemia. Gruenin mukaan väkivaltaisuuden ja raivon perimmäinen mielettömyys jää helposti huomaamatta, koska maailman pahuus otetaan annettuna "realismina" ja yhteiskunnan yleisenä narratiivina. Uskomus maailman pahuuteen voi ainakin jossakin määrin olla itseään toteuttava ennustus.

Se, että pasifisteille nauretaan, on vahingollista sodanvastaiselle työlle, vaikka ilkkujat itse uskoisivat olevansa rauhan asialla. Pasifismin pilkkaaminen ruokkii sitä yleistä mielikuvaa, että maailmassa tullaan aina käymään sotia. Vaikka sotia ehkä tulisikin aina olemaan, sitä ei tule pitää itsestäänselvyytenä. Maailmanrauha on teoriassa mahdollinen. Jos se jää saavuttamatta, se on ihmiskunnan omaa syytä. Jokainen voi toimia maailmanrauhan hyväksi siten, että antaa vähintään hiljaisen hyväksynnän muiden pasifisille eikä yllytä ihmisryhmiä toisiaan vastaan.

Tätä kirjaa tehdessäni keskustelin pasifismista sähköpostitse erään tunnetun kansallismielisen vaikuttajan kanssa. Hän kirjoitti minulle seuraavaa:

"Siviilipalvelus on varmasti ihan ok systeemi, mutta sodan tullen ei minkään moraalisen kysymyksen pitäisi kuitenkaan vapauttaa joutumasta yhtä vaarallisiin paikkoihin kuin sotilaiden."

Olen eri mieltä. Jokainen ihminen, joka ehdottomasti kieltäytyy sotimasta ja tappamasta muita ihmisiä, saa minulta kunnioitusta. Pasifistit eivät ole osa sotimisen ja väkivaltaisuuden ongelmaa vaan osa ratkaisua. On toivottavaa, että aseistakieltäytyjät saavat omalla esimerkillään muita tekemään saman ratkaisun kaikkialla maailmassa.

Pahimmassa tapauksessa käy niin, että vasta maailmanloppu tuo maailmanrauhan. Ehkä ihmisten pyrkiminen maailmanrauhaan on toivoton prosessi ihmisten vallanjanosta, ailahtelevaisuudesta tai epäluotettavuudesta johtuen. Uskon kuitenkin siihen, että ihmiskunta voi kehittyä. Jos ihmiskunta on kyvytön kehittymään, ei poliittisessa toiminnassani ole järkeä.

Jotkut ihmiset ovat sitä mieltä, että varusmiespalveluksen suorittaneet henkilöt ovat Suomelle ja suomalaisille arvokkaampia kuin sivarit. Ehkä he ovat oikeassa. En ole varma. Minun väitteeni on, että siviilipalveluksen suorittamisen ja nationalistina elämisen välillä ei ole ristiriitaa.

Siviilipalveluksen suorittuani olen ottanut yhteyttä kahteen suomalaiseen pasifistiseen printtilehteen ja tarjonnut itseäni haastateltavaksi kumpaankin erikseen kertoakseni ideologiastani. Arvelin, että sivarinationalistista saisi mielenkiintoisen ja harvinaislaatuksen haastattelun tehtyä. Kumpikaan lehti ei osoittanut kiinnostusta, joten juttu jäi tekemättä.

Pääsin kuitenkin yllättäen mukaan Mosi Heratin *Yksintulleet*-valokuvanäyttelyyn vuonna 2018. Herati, joka on Afganistanista kotoisin oleva valokuvaaja, otti yhteyttä ja me tapasimme Helsingissä kasvotusten elokuussa 2018. Herati kokosi valokuvanäyttelyä, joka katsoo Suomea yksin maahan saapuneiden nuorten turvapaikanhakijoiden silmin. Vaikka suhtaudun tunnetusti kriittisesti humanitaariseen maahanmuuttoon, Herati päätti sisällyttää mi-

nut näyttelyynsä valokuvalla ja sen yhteyteen laitettulla sitaatilla, jossa puhun nationalismista rauhaa rakentavana ideologiana. *Yksintulleet*-valokuvanäyttely on ollut esillä useissa eri paikoissa vuonna 2018 ja sen jälkeen.

Näyttelyyn laitettiin Heratin minusta ottama kuva, jossa näkyvät kasvoni ja lisäksi kauluspaitaani näkyy sen verran, että Perussuomalaisen pinssi on kuvassa. Kuvan alapuolella on näyttelyssä paperi, jossa lukee seuraavaa:

”Nationalismi eli kansallismielisyys on merkittävä rauhaa rakentava ideologia. Nationalistina olen sitä mieltä, että jokaisella kansalla pitäisi olla mahdollisuus elää rauhassa omalla alueellaan ilman, että mikään muu kansa tai ylikansallinen vallankäyttäjä hallitsee sitä. Arvostan rauhaa ja toivon kansojen elävän rauhanomaisessa rinnakkainelossa, jossa kansainvälisyys perustuu vapaaehtoisuuteen ja harkintaan. Kansallismielisyyden ja kansainvälisyyden välillä ei ole ristiriitaa. Kansainvälisyys itse asiassa edellyttää kansojen olemassaoloa. Oman isänmaan ylistäminen muiden kustannuksella ei ole nationalismia vaan patriotismia, joka on eri asia.” – Tuomas Tähti, Perussuomalaisen jäsen”

23.

Ideologian valitseminen ja vapaa tahto

Miten äänestäjä valitsee ideologiansa ja puolueensa? Olen miettinyt tätä kauan ja pohdintani on vienyt minut vapaan tahdon kysymyksen äärelle. Kun äänestäjä valitsee vaaleissa puolueen ja ehdokkaan, voiko hän oikeasti valita toisin vai toteuttaako hän vain ennalta määrättyä tapahtumaketjua?

Olen törmännyt eri kirjoittajilta lukuisiin kolumneihin ja artikkeleihin, joiden johtoajatus on, että ihmisillä ei ole vapaata tahtoa. Suurin osa näistä kirjoituksista on luonteeltaan epäpoliittisia. Yleensä ne liittyvät filosofiaan, tietokirjallisuuteen tai populaarikulttuuriin. Vapaan tahdon kiistämisen perusteeksi mainitaan monessa yhteydessä, että ihminen ei hallitse omia tekojaan, vaan toimintamme on "koodattua" eli toimintamme seuraa omassa kehossamme vaikuttavia luonnonlakeja ja aivojemme rakennetta.

Politiikassa tämä tarkoittaa, että äänestäjän puolue- ja ehdokasvalinta ei ole riippumaton, vaan valinta on ennustettavissa siitä, miten aistimme ympärillä olevan todellisuuden, miten olemme tottuneet prosessoimaan saamaamme informaatiota, millaisissa olosuhteissa elämme ja millainen kytkentä ja aineenvaihdunta aivoissamme ja kehossamme on.

Totta puhuen en oikein ymmärrä, mitä tarkoitetaan tällä useita kertoja eri henkilöiltä kuulemallani väitteellä: "Vapaata tahtoa ei ole olemassa, koska toimimme vain sisäisen ohjelmointimme mukaisesti."

Sitä, että ihminen toimii yhteiskunnallisissa valinnoissaan ja laajemminkin elämänsä päätöksissä ennustettavasti syy-seuraus-

suhteita noudattaen, kutsutaan determinismiksi. Jos ihmisen toiminta ei ole determinististä, siinä on mukana sattumanvaraisuutta.

Jos ihminen valitsisi ideologiansa ja puolueensa sattumanvaraisesti riippumattomana kaikesta sisäisestä determinismistään vaikkapa noppia heittämällä, voidaan kysyä, onko tuollainen valinta minikään arvoinen. Ei sattumanvarainen tulos ole tahdonilmaisu. Nopat eivät ilmennä ihmisen persoonallisuutta. Jos ihminen toimii täysin sattumanvaraisesti, onko hänellä yksilöllistä persoonaa ollenkaan? Eikö yksilöllisyys tarkoita juuri muista poikkeavaa "ohjelmointia" eli toimintakaavaa?

Mitä muutakaan vapaa tahto voisi tarkoittaa kuin sitä, että ihminen toimii itselleen luontaisella tavalla eli luonnonlakien ja oman kehonsa kytkennän sekä aiemmin saamansa informaation mukaisesti? Tämä on asia, jota en ymmärrä. Heiltä, jotka ajattelevat, ettei vapaata tahtoa ole olemassa, tahtoisin kysyä, millainen vapaa tahto sitten olisi, jos se olisi olemassa.

Oli kenties väistämätöntä jo syntymästani lähtien, että minusta tulee kansallismielinen. Jos kansallismielisyyteni on luonnonlakien sanelema seuraus geneistäni ja ympäristötekijöistä, niin kansallismielinen toiminta on minulle itselleni luontaista itseni toteuttamista.

Vapaan tahdon pulma pelkistyy tähän kysymykseen: Mitä eroa on käsitteillä "vapaa tahto" ja "tahto" silloin, kun kyse on itsestään tietoisista olennoista? Mikä on se vapaus, joka erottaa tahdon vapaasta tahdosta? Minun nähdäkseni vapaa tahto on sama asia kuin pelkkä tahto.

Dialogin yleinen ongelma on, että liian harvoin keskustelijoilta vaaditaan käsitteiden määrittelyä. Ongelma ei ole asioissa itsessään vaan siinä, miten niistä puhutaan. Jos vapaan tahdon kritee-

riksi otetaan se, että ihmisen toiminta ei ole ennustettavaa, niin ihmisen pitäisi olla epärationaalinen ja satunnainen toteuttaakseen vapaata tahtoa.

Ihmisen tahto on ihmisen arvojen, vaistojen, luulojen, tietojen ja himojen funktio. Ihmisen pyrkimys on toimia tuon funktion osoittamalla tavalla. Nykyisen tieteellisen tiedon valossa ihmisen toimintaan ja tahtoon vaikuttavat sekä geneettinen perimä että ympäristötekijät.

Rohkenen arvella, että eloonjäämisviettiin palautunee melkoinen osa ihmisen pyrkimyksistä. Eloonjääminen koskee sekä geenien säilymistä että henkisten toimintojen, kuten käyttäytymismallien, säilymistä.

Ihminen on meemikone: Omaksutut meemit eli kulttuurin pienet rakenneosaset resonoivat ihmisen aiemmin omaksumien meemien sekä ihmisen älykkyyden, temperamentin ja muiden yksilöllisten ominaisuuksien kanssa. Voiko ihminen edes teoriassa tietää täysin varmasti, että jokin hänen arvonsa tai periaatteensa on häneltä itseltään lähtöisin? Vaikka voisikin, onko hän valinnut arvojaan ja periaatteitaan?

Tyhmä ihminen omaksuu ympäristöstään erilaisia meemejä kuin älykäs ihminen, vaikka he eläisivät samassa ympäristössä. Jotkut ihmiset voivat vapaa-aikanaan lukea oma-aloitteisesti historiasta kertovia kirjoja, mutta toisille tuo aktiviteetti olisi mahdollinen vain pakotettuna henkisenä väkivaltana tai heti saatavan palkinnon odottaessa.

Ihmisen tahtoa määrittelevät ihmisen omat ominaisuudet, muiden ihmisten toiminta (meemien omaksumisen kautta) ja koko ympäristö. Viime kädessä siis luonto itse. Kukin ihminen vapaan tahtonsa kera on osa luontoa. Ihminen voi luulla vieraantuneensa

luonnosta, mutta jokainen ihminen on syntymästä kuolemaan asti osa luontoa. Ympäristö vaikuttaa jopa kokonaisten eliölaajien biologiaan siten, että lajisto on ympäristönsä näköinen. Runollisesti sanoen lajien evoluutiota voidaan pitää maapallon vapaana tahtoa.

Se, että on olemassa erilaisia ja eri tavoilla ajattelevia ihmisiä, on yksi ihmiskunnan suurista yhteisistä rikkauksista. Ihmiskunta olisi henkisesti kovin köyhä, jos kaikki ajattelisivat täsmälleen samalla tavalla ja jos kaikilla olisi sama kulttuuri ja jos kaikkien vapaa tahto toimisi identtisesti. Niinpä en ole sitä mieltä, että kaikkien pitäisi olla kansallismielisiä. Haluan, että erilaiset äänet pääsevät yhteiskunnassa kuuluville itseään toteuttaen ja että huonot argumentit karsiutuvat keskustelusta pois parhaan argumentin periaatteen mukaisesti tai palautuvat jatkokehittelyyn.

Jos kohtaan oikein vakaumuksellisen kansallismielisyyden vastustajan, joka ei vähimmässäkään määrin vaikuta liikkuvalla äänestäjältä eikä otolliselta kohteelta kansallismieliselle kampanjoimiselle, en yleensä käytä aikaani siihen, että yrittäisin taivuttaa häntä kansallismieliseksi. Ajattelen, että kenties hänen geenialleelinsa ja ympäristötekijänsä ovat määränneet, että hänestä on tullut kansallismielisyyden vastustaja – luonnon sanelusta! Yksittäinen poliittinen tai metapoliittinen kirjoittaja ei aina pysty vaikuttamaan vastustajiensa sisäiseen ohjelmointiin. Helpompaa on löytää yleisöä, joka on vastaanottavaista kyseiselle sanomalle. Toisaalta uskon, että ihmiskunta kokonaisuutena voi muuttua paljonkin. Yksilö on lyhytaikainen. Kolmensadan vuoden kuluttua maailmassa on kokonaan uusi ihmiskunta eli yksikään kolmensadan vuoden kuluttua elävistä ihmisistä ei ole vielä syntynyt. Kulttuurit, asenneilma-
piiri ja ihmisten tavoitteet voivat olla silloin aivan erilaisia kuin nyt. Yksilön periaatteiden muuttaminen lyhyellä aikavälillä on vaikeaa ja sen onnistuminen on epävarmaa, mutta koko ihmiskunnan muuttuminen pitkällä aikavälillä on lähes varmaa.

24.

Demokratiassa tarvitaan vaihtoehtoja

En ajattele, että kaikkien ihmisten pitäisi välttämättä olla kansallismielisiä. Kansallismielinen ideologia kestää kyllä kilpailua ideologioiden turnajaiskentillä eikä tarvitse politiikassa monopoli-asemaa kukoistaakseen.

Suomessa on voimassa tätä kirjoittaessani puoluelaki, jossa säädetään, että yhdistys tarvitsee allekirjoitukset vähintään viideltä tuhallelta eduskuntavaaleissa, kuntavaaleissa tai europarlamenttivaaleissa äänioikeutetulta henkilöltä päästäkseen puolerekisteriin eli saadakseen virallisen puolueen aseman Suomessa. Vaadittu kannatusilmoitusten eli kannattajakorttien vähimmäislukumäärä on jo pitkään ollut 5 000 ja kortit on kerättävä yhden vuoden kuluessa. Puolue, jonka ehdokkaista ketään ei ole valittu kansanedustajaksi kaksissa peräkkäisissä eduskuntavaaleissa ja joka ei ole saanut vähintään kahta prosenttia koko maassa annetuista äänistä kaksissa peräkkäisissä eduskuntavaaleissa, poistetaan puolerekisteristä puoluelain 6 §:n nojalla.[18] Tästä johtuen virallisten puolueiden määrä vaihtelee jonkin verran.

Jos puolerekisterissä on kaksi lähes samanmielistä puoluetta, ne kilpailevat paljolti samoista äänistä ja syövät toistensa äänisaalista. Toisaalta toisiaan muistuttavat puolueet voivat myös toimia kirittäjinä toisilleen. Minkään puolueen ei pidä väittää, että toinen samankaltainen puolue vie ”puolueelle kuuluvia” ääniä. Äänet eivät kuulu millekään puolueelle saavutettuna etuna vaan ne pitää ansaita jokaisissa vaaleissa yhä uudelleen ja uudelleen.

Pitäisikö Suomessa olla yksi vai useampi kansallismielinen puolue? Jos kaikki kansallismieliset tahot ryhmittäytyvät yhdeksi puolue-

eeksi, syntyy synergiaetuja ja joukkovoimaa. Toisaalta kaikkien munien laittaminen samaan koriin tekee siitä korista selkeän maalin kaikille kansallismielisyyden vastustajille. En pidä ongelmana sitä, jos kansallismielisiä puolueita on enemmän kuin yksi, kunhan ne eivät keskity toimimaan toisiaan vastaan ja toisiaan heikentämään. Yhteistyökyky ja luotettavuus ovat politiikassa kaikista arvokkaimpia hyödykkeitä.

Kaksi kansallismielistä puoluetta voivat toimia terveellä tavalla ”kuolevaisuudesta muistuttajina” toisilleen siten, että jos toinen laimentaa linjaansa liikaa ja ryhtyy kompromisseihin periaatteellisesti tärkeimmissä asioissa, se menettää osan jäsenistään ja äänestäjistään kilpailevalle puolueelle.

Minulla ei ole mitään sitä vastaan, että Suomessa on myös muita kuin kansallismielisiä puolueita. Demokratialle on hyväksi, että äänestäjille on vaaleissa tarjolla useita aidosti erilaisia vaihtoehtoja, joista he voivat valita.

Sen sijaan siitä on demokratialle ja äänestäjien kuluttajansuojalle haittaa, jos jokin puolue ajaa vaaleissa kaksilla rattaila eli hyväksyy ehdokaslistoilleen keskenään täysin erimielisiä ehdokkaita saadakseen ääniä mahdollisimman monesta sosiaalisesta kuplasta. Toivon hyvin laajaa vaihtoehtojen kirjoa puoluetarjonnassa, mutta en puolueiden sisällä. Puolueen tehtävä ei ole olla moniarvoinen vaan nostaa omat arvonsa ja periaatteensa kaikkien kilpailevien arvojen ja periaatteiden edelle. Puolueiden sisälle pitää mahtua erilaisia mielipiteitä ja perusteluita yksittäisissä asiakysymyksissä, mutta puolueen sisällä mielipiteiden tulisi kuitenkin heijastella samaa ideologiaa, jotta äänestäjä edes suunnilleen tietää, minkä puolesta ja mitä vastaan hän äänestää. Suomen vaalijärjestelmässä ehdokkaalle annettu ääni hyödyttää puolueen tai vaaliliiton jokaisesta ehdokasta koko vaalipiirissä. Tämän takia äänestäjän on järke-

vää valita ensin puolue ja vasta sen jälkeen puolueen listalta ehdokas, jolle äänen antaa.

Olen laajan puoluevalikoiman kannattaja, koska pidän ihanteellisena sitä, että vaaleissa on tarjolla jokaiselle jotakin. Toisaalta myönnän, että vaikka puolueita olisi satoja, on hyvin vaikeaa ja epätodennäköistä löytää joukosta sellainen, joka on aivan kaikessa samaa mieltä äänestäjän kanssa. Puoluetta valitessa ei kannata olla perfektionisti, vaan kannattaa etsiä puolueiden joukosta vähiten huono vaihtoehto ja äänestää sen puolueen ehdokaslistan parasta ehdokasta. Toinen mahdollisuus on tietysti oman puolueen perustaminen ja Suomessa kansallismieliset ovatkin käyttäneet sitä keinoa ahkerasti. Kansallismieliset puolueet ja muut ryhmät ovat Suomessa lisääntyneet jakautumalla koko tähänastisen 2000-luvun ajan.

Olen vuosien varrella allekirjoittanut monen puoluekisteriin pyrkieneen yhdistyksen kannattajakortin, jotta äänestäjillä olisi vaaleissa enemmän valinnanvaraa. 4.4.2019 mennessä olen allekirjoittanut seuraavat puoluekisteröintiin liittyneet kannattajakortit:

- Muutos 2011 ry:n kannattajakortin vuonna 2010
- Piraattipuolueen kannattajakortin syyskuussa 2015
- Kansallisen Viskipuolueen (nyk. Liberaalipuolue – Vapaus valita) kannattajakortin tammikuussa 2016
- Suomen Eläinoikeuspuolueen kannattajakortin tammikuussa 2016
- Itsenäisyyspuolueen kannattajakortin heinäkuussa 2016
- Kansalaispuolueen kannattajakortin heinäkuussa 2016
- Feministisen puolueen kannattajakortin heinäkuussa 2016
- Kansallisdemokraatit ry:n kannattajakortin joulukuussa 2016
- Suomi Ensin ry:n kannattajakortin heinäkuussa 2017

- Kansanliike Aitosuomalaiset Siniset ry:n kannattajakortin syyskuussa 2017
- Suomidemokraatit ry:n kannattajakortin syyskuussa 2017
- Suomen Kansa Ensin ry:n kannattajakortin marraskuussa 2017
- Nukkuvien puolue – Nukkuvat ry:n kannattajakortin toukokuussa 2018
- Siniristin Liiton kannattajakortin heinäkuussa 2018
- Kansan yhtenäisyys ry:n kannattajakortin heinäkuussa 2018
- Seitsemän tähden liikkeen kannattajakortin syyskuussa 2018
- Kristallipuolueen kannattajakortin marraskuussa 2018

Ainoastaan Sinisen tulevaisuuden kannattajakortin täyttämisestä olen kieltäytynyt. Kieltäydyin, koska Sinisen tulevaisuuden perustaminen pohjautui omin silmin näkemälleni valehtelulle ja ahneudelle. Sinisen tulevaisuuden perustamisessa ei ollut kyse minkään ideologian edistämisestä vaan oman edun tavoittelusta ja lupaus-ten pettämisestä. Sinisen tulevaisuuden perustaminen ja sen ottaminen pääministeri Juha Sipilän (kesk.) hallitukseen vuonna 2017 ovat suomalaisen demokratian synkkiä hetkiä.

Hyväksyn puolueloikkaukset, jotka tapahtuvat ideologisten eroavaisuuksien takia tai sen takia, että henkilöä ei huolitettu lähtöpuolueessaan ehdokkaaksi vaaleihin. Poliitikoksi pyrkivän ihmisen on suotavaa hakeutua sellaiseen puolueeseen, jonka ohjelmat täsmäävät hänen ideologiansa kanssa ja jossa hän itse kelpaa ehdokkaaksi.

Sinisten kansanedustajien kesällä 2017 tekemää joukkoloikkaa en voi hyväksyä. Kyseiset loikkaarit halveksuivat Perussuomalaisten puoluekokouksen jäsendemokratiaa. Perussuomalaiset erotettiin hallituksesta, mikä oli ennenkuulumatonta Suomen historiassa.

Puolueiksi pyrkivien yhdistysten kannattajakorttien allekirjoittamisen ohella toinen keino, jolla yritän edistää äänestäjien vaiku-

tusmahdollisuuksia ja itsensä ilmaisemista politiikassa, on erilais-
ten kansalaisaloitteiden säännöllinen tukeminen. Kansalaisaloite
on aloite, joka sisältää lakiehdotuksen tai ehdotuksen lainvalmis-
teluun ryhtymisestä sekä ehdotuksen perustelut.[19] Minulla on
tapana lukea Internetissä Kansalaisaloite-verkkopalvelussa sään-
nöllisin väliajoin kaikki ne aloitteet, joiden nimienkeräysaika on
käynnissä ja joita en ole aiemmin lukenut. Annan kannatukseni
kaikille kansalaisaloitteille, joiden toivon etenevän eduskuntaan.
Välillä annan kannatusilmoituksen myös kansalaisaloitteelle, jon-
ka varsinaista ehdotusta en kannata, jos haluan mielenkiinnosta
nähdä, miten eduskunta ehdotukseen reagoisi.

25.

Kansallinen sirpalerintama

Olen tarkkaillut Suomen kansallismielisten puolueiden kehitystä siitä lähtien, kun kotiini hankittiin Internet-yhteys vuonna 2002. Tuolloin olin 15-vuotias.

Vuonna 2002 Perussuomalaisilla oli vain yksi kansanedustaja, Raimo Vistbacka, joka oli vuosina 1995–1997 ollut myös Perussuomalaiset ry:n puheenjohtaja. Vuonna 2002 oltiin tilanteessa, jossa Vistbacka oli ollut puolueen ainoa kansanedustaja jo seitsemän vuoden ajan eikä jytkyä ollut näköpiirissä. Perussuomalaisten puheenjohtaja Timo Soini (puoluejohtaja 1997–2017) ei ollut onnistunut nousemaan eduskuntaan edellisissä eduskuntavaaleissa vuonna 1999.

Noihin aikoihin kansallismielisten tapaamisissa aprikoitiin, tuleeko Suomen kansallismielinen liike nousemaan puolueena Timo Soinin, Olavi Mäenpään, Väinö Kuisman vai Matti Järviharjun johdolla. Jälkikäteen katsoen tällainen keskustelu voi vaikuttaa oudolta, mutta outous vain korostaa sitä suurta muutosta, joka kansallismielisten toimintaympäristössä on tapahtunut 2000-luvun alkuvuosien jälkeen.

Vuoden 2002 loppupuolella puolurekisteriin lisättiin kaksi uutta kansallismielistä pienpuoluetta: turkulaisen Olavi Mäenpään johtama Suomen Kansan Sinivalloiset ja lahtelaisen Väinö Kuisman johtama Suomi Nousee – Kansa Yhdistyy. Mäenpää, Kuisma ja eteläpohjalainen Matti Järviharju olivat aiemmin tehneet yhteistyötä ja pyrkineet perustamaan Sinivalloisen puolueen, mutta miesten tiet erkanivat henkilökemia- ja johtajuusongelmien takia.

Olavi Mäenpää aloitti poliittisen toimintansa SDP:ssä, josta hän siirtyi Suomen Maaseudun Puolueeseen. Mäenpää yritti päästä Perussuomalaisten eduskuntavaaliehdokkaaksi vuoden 1999 vaaleihin Varsinais-Suomen vaalipiirissä, mutta häntä ei huolittu ehdokaslistalle.

Olavi Mäenpää valittiin Turun kaupunginvaltuustoon ensimmäisen kerran jo vuonna 1992 puolueisiin sitoutumattomana ehdokkaana. Kun hänen oma ryhmänsä Suomen Kansan Sinivalkoiset ry lopulta osallistui rekisteröitynä puolueena kuntavaaleihin vuonna 2004, Mäenpää sai enemmän ääniä kuin kukaan muu turkulaisehdokas ja puolue sai kaksi paikkaa Turun kaupunginvaltuustoon. Ehdokkaita puolueella oli eräissä muissakin kunnissa.

Vuosina 2002–2007 puolerekisterissä ollut Suomen Kansan Sinivalkoiset eli SKS on eri oikeushenkilö kuin toinen kansallismielinen puolue Sinivalkoinen Rintama, jonka puheenjohtajana Mäenpää toimi 2010-luvulla. Sinivalkoinen Rintama lisättiin puolerekisteriin vuonna 2010 nimellä Vapauspuolue (VP) – Suomen tulevaisuus, mutta sen nimi vaihdettiin myöhemmin Mäenpään johdolla. Se poistettiin puolerekisteristä vuoden 2015 eduskuntavaalien jälkeen. Mäenpää ehti siis elämänsä aikana toimia kahden rekisteröidyn puolueen puheenjohtajana. Se ei kuitenkaan ole Suomen-ennätys, sillä Paavo Väyrynen on johtanut peräti kolmea puoluetta eli Suomen Keskustaa, Kansalaispuoluetta ja Seitsemän tähden liikettä. Sinivalkoisen Rintaman jälkeen Mäenpää toimi Suomidemokraatit-nimisessä yhdistyksessä, joka keräsi kannattajakortteja päästäkseen puolerekisteriin, mutta ei saanut viittä tuhatta korttia täyteen lakisääteisen aikarajan puitteissa. Jos Suomidemokraatit ry olisi onnistunut pääsemään puolerekisteriin, siitä olisi tullut kolmas Mäenpään johtama puolue.

Olavi Mäenpää tunnettiin räväköistä sanavalinnoistaan, mutta poliittisella ohjelma- ja tavoitetasolla häntä on vaikeaa yhdistää

äärioikeistoon. Muistan nähneeni vaalipaneelikeskustelun, jossa Mäenpää ilmaisi johtamansa SKS:n olevan pikemminkin vasemmalla kuin oikealla.

Lahtelaisen Väinö Kuisman ideologia oli selvemmin oikeistolainen. Kuisman johtama Suomi Nousee – Kansa Yhdistyy tunnettiin ennen puolerekisteriin merkitsemistä nimellä Isänmaallinen Oikeisto ry. Vuoden 2003 eduskuntavaalien jälkeen puolue vaihtoi nimekseen Suomi – Isänmaa rp. Kuisman johtama puolue ei menestynyt missään vaaleissa, mutta vuonna 2005 se sai yhden edustajan Hartolan kunnanvaltuustoon, koska yksi edellisen vuoden kuntavaaleissa kokoomuksen listalta valtuustoon valittu mies loikkasi kokoomuksesta ja perusti Suomi – Isänmaan valtuustoryhmän. Sama mies on myöhemmin ollut hyvin näkyvästi mukana kansallissosialistisessa Pohjoismaisessa Vastarintaliikkeessä.

Kolmikosta Mäenpää, Kuisma ja Järviharju on Matti Järviharju ainoa, jonka ryhmä ei 2000-luvun alkuvuosina onnistunut keräämään lain vaatimia viittä tuhatta kannattajakorttia oman puolueen perustamiseksi. 1980-luvulla Järviharju oli toiminut Perustuslaidellinen oikeistopuolue rp:n varapuheenjohtajana, mutta tie puoluejohtajuuteen avautui vasta vuonna 2006, kun Järviharjusta tuli Väinö Kuisman aiemmin johtaman Suomi – Isänmaa rp:n uusi johtaja. Matti Järviharjun johdolla puolueen nimi muutettiin nopeasti Isänmaalliseksi Kansanliikkeeksi (IKL). Järviharju oli jo 1990-luvulla johtanut lähes samannimistä yhdistystä Isänmaallinen Kansallis-Liitto – IKL ry. Sitä ei koskaan merkitty puolerekisteriin ja sen toiminta hiipui 1990-luvun loppupuolella. Nämä kaksi IKL-järjestöä ovat eri oikeushenkilöitä, mutta niitä on johtanut sama mies.

Uuden IKL:n asialistalla oli mm. Karjalan palautusneuvotteluiden aloittaminen ja venäläisten maakauppojen rajoittaminen Suomessa. Järviharju oli vuonna 2006 selvästi innoissaan puoluejohtajaksi

pääsemisestä, mutta hänen johdollaan IKL (eli entinen Suomi – Isänmaa) ehti osallistua vain vuoden 2007 eduskuntavaaleihin ennen kuin se huonojen eduskuntavaalitulosten takia poistettiin puolurekisteristä.

Oli olemassa myös EU-vastaisten voimien yhteistyöpuolueeksi perustettu Muutosvoimat Suomi rp, mutta se jäi hyvin lyhytaikaiseksi projektiksi. Eduskuntavaaleihin se osallistui vain vuonna 2003.

2000-luvun alussa vaikutti myös EU-vastaisuudestaan tunnettu Vapaan Suomen Liitto rp eli VSL, joka sittemmin vaihtoi nimensä Itsenäisyyspuolueeksi. Se perustettiin jo vuonna 1994 eli ennen Perussuomalaisia. Vapaan Suomen Liiton kannatus oli 2000-luvun alkuvuosina pikemminkin laskussa kuin nousussa. En muista tavanneeni 2000-luvun alkuvuosina ketään, joka olisi uskonut Vapaan Suomen Liiton merkittävästi kasvavan. Suuresta sinnikkyydestä voi kuitenkin nostaa hattua VSL:n eli nykyisen Itsenäisyyspuolueen väelle. Tätä kirjoittaessani 4.4.2019 Itsenäisyyspuolue on edelleen puolurekisterissä ja sillä on toimintaa.

Suomen kansallismielinen puoluetoiminta oli 2000-luvun alkuvuosina aivan pieninä sirpaleina. Ei ollut varmuutta siitä, että Perussuomalaisten tai minkään muunkaan kansallismielisen puolueen menestyminen tulee muuttumaan unelmasta todeksi. Joskus puolueiden kannatuksissa tapahtuu nopeita muutoksia. Perussuomalaisten vuoden 2011 eduskuntavaalijytkyn jälkeen uusia kansallismielisiä pienryhmiä on Suomessa tullut kuin sieniä sateella ja suurin osa niistä on jäänyt lyhytikäisiksi.

Erikseen on vielä syytä mainita 1990-luvulla vaikuttanut Kansallinen radikaalipuolue, joka lopetti toimintansa jo ennen kuin ryhdyin seuraamaan politiikkaa aktiivisesti. Se ei koskaan päässyt puolurekisteriin, mutta vaikutti eräisiin myöhempiin puo-

luehankkeisiin ja oli vahvasti maailmankatsomuksellinen. Haastattelin Kansallisen radikaalipuolueen johtajana toiminutta Tapio Linnaa tammikuussa 2016 ja julkaisin haastattelun WordPress-bloggissani. Linna kertoi haastattelussa muun muassa seuraavaa:

"Kansallinen radikaalipuolue perustettiin tilanteessa, jolloin kansallismielisyys ts. nationalismi poliittisena voimana Suomessa oli kuollut. Me halusimme herättää sen henkiin. Toiseksi, kysymys oli pyrkimyksestä koota yhteen samoin ajattelevia ja murtautua ulos pienten piirien poliittisesta eristyneisyydestä. Kansallisen radikaalipuolueen tärkeimpänä tavoitteena oli turvata Suomen säilyminen ja kehittäminen etnisesti suomalaisena kansakuntana. Kaikki muut tavoitteet voitiin oikeastaan johtaa tästä perustavoitteesta. [...] Kansallisen radikaalipuolueen aatteellisina ja ohjelmallisina kulmakivinä olivat nationalismi ja kansallinen solidaarisuus, joka käytännössä tarkoitti sosiaalista oikeudenmukaisuutta kansankoti-ideaalin pohjalta. Oikeastaan näitä kahta periaatetta ei voi erottaa toisistaan, sillä paitsi että ne tukevat toisiaan, ovat ne myös toistensa edellytys. Tämä on kestävä perusta edelleenkin. Kansallisen radikaalipuolueen keskeiset tavoitteet; maahanmuuton tuntuva rajoittaminen ja suomalaisen Suomen turvaaminen sekä Euroopan liittovaltiokehityksen vastustaminen ja kansallisen riippumattomuuden korostaminen ovat tänään mielestäni entistäkin ajankohtaisempia."[20]

Vuosien varrella olen tavannut äänioikeutettuja, joiden mielestä pienelle tai pienehkölle puolueelle annettu ääni menee hukkaan, jos se ei konkreettisesti vaikuta lopputulokseen eli edistä jonkun ehdokkaan valituksi tulemistä. Tuolla tavalla ajattelevat ihmiset eivät yleensä mainitse, että sama logiikka pätee myös suosittuihin ehdokkaisiin: Ääniharava on edelleen ääniharava, vaikka hän saisi yhden äänen vähemmän. On kohtalaisen harvinaista, että ehdokkaan tuleminen vaaleissa valituksi ratkeaa yhden äänen erolla.

Annetulla äänellä on merkitystä tahdonilmauksena, vaikka se ei vaikuttaisi vaalien lopputulokseen. Valitsematta jääneen ehdokkaan äänimäärä voi vaikuttaa esimerkiksi siihen, jaksako ehdokas yrittää uudestaan seuraavissa vaaleissa. Poliitikassa kaikki vaikuttaa kaikkeen.

Ne äänestäjät, joita suurissa puolueissa viehättää juuri niiden suuruus ja vaikutusvalta, ylläpitävät tilannetta, jossa suuret puolueet voivat pysyä suurina ilman asiaperusteita. Ympäröivät yhteiskunnalliset olosuhteet muuttuvat jatkuvasti ja myös puolueet itse muuttuvat, joten on täysin luonnollista, että poliittisten ryhmien keskinäinen suuruusjärjestys muuttuu ajan myötä. Vaalit eivät ole ravikisa, jossa pyrkimys on veikata voittajaa.

Pienikin kannatus voi osoittautua suotuisaksi taimeksi, joka sopivissa olosuhteissa ja oikein hoidettuna kasvaa suureksi.

Minä valitsen vaaleissa näkemyksiäni parhaiten vastaavasta puolueesta näkemyksiäni parhaiten vastaavan ehdokkaan – kuitenkin edellyttäen, että pidän kyseistä henkilöä yleisesti ottaen sopivana kyseiseen luottamustehtävään. Ehdokasta tai puoluetta koskevista kannatusennusteista en äänestäessäni piittaa lainkaan. Jos valitsemani puolue sattuu olemaan jo entuudestaan suuri tai jos se onnistuu nousemaan suurten joukkoon, hyvä niin. Joka tapauksessa on syytä muistaa, että muutokset saavat alkunsa yksilöistä.

26.

Puolueen kannatus ja prioriteetti

Jokainen eduskuntapuolue, joka toimii Suomessa vaalikaudesta toiseen, kohtaa ajan kuluessa sekä kannatuksen nousuaikoja että laskuaikoja. Jotkut ihmiset eri puolueissa hermostuvat, jos heidän puolueensa kannatus laskee. Minä en kuulu siihen joukkoon. Puoluekannatus ei minun mielestäni ole edes viiden tärkeimmän mittarin joukossa puoluetoiminnassa.

Suosittuna olemisessa on politiikassa paljon hyvää. Ilman kannatusta on vaikeaa saada muutoksia aikaan päätöksissä ja päätöksenteon rakenteissa. Suuri suosio mahdollistaa paljon, mutta kannatuksen kasvun ottaminen korkeimman prioriteetin tavoitteeksi vähentää puolueen substanssia.

Jos poliittinen puolue kaikkine osineen tekee oikeita asioita, äänestäjiltä tulee ääniä laadukkaan toiminnan seurauksena, jos on tullakseen – samaan tapaan kuin ihmisyksilön onnellisuus ja menestys ovat pitkälti seurausta siitä, että ihminen tekee mielekkäitä asioita.

Jos poliittisen puolueen kiihkein pyrkimys on oman kannatuksen kasvattaminen, puolueen on vaikeaa sitoutua arvoihin ja ideologiaan. Tällöin puolue on kuin vesi, joka ottaa aina säilytysastiansa muodon. Valtaa ei pidä tavoitella millä tahansa keinolla. Kompromissit kuuluvat politiikkaan, mutta hyvällä puolueella pitää olla muutakin. Kompromisseja voidaan tehdä oman ideologian kannalta toissijaisissa asioissa, mutta tärkeimmistä periaatteista tinkiminen muuttaisi puolueen pelkäksi pahanmakuiseksi korvikeversioksi itsestään.

En arvosta tuuliviiripuolueita, jotka valitsevat tavoitteensa sen mukaan, mikä juuri sillä hetkellä nauttii suurta kansansuosiota puolueen ulkopuolella. Pikemminkin puolueen tulisi rakentaa niin hyvä tavoiteohjelma ja olla niin selkeä ja kuuluva viestinnässään, että puolue menestyksellisesti houkuttelisi muiden puolueiden äänestäjiä sekä nukkuvia harkitsemaan omia kantojaan uudelleen.

Se, mitä historiankirjat kertovat sadan tai kahdensadan vuoden kuluttua, on merkittävämpää kuin ensi kuun puoluegallup.

Vähäisessä kannatuksessa ei sinänsä ole mitään hävettävää. Tietenkin häpeään on syytä, jos vaaleissa saadun äänimäärän pienuus selvästi johtuu yhteistyökyvyttömyydestä, kampanjointiin liittyvästä osaamattomuudesta, ristiriitaisista vaalipuheista tai muista itse aiheutetuista virheistä.

Jos puolue tai ehdokas osaa ilmaista vaalitavoitteensa selkeästi, on aatteessaan vilpiton, kampanjoi järkevilla tavoilla ja tulee toimeen muiden kanssa ja jos äänimäärä jää pieneksi sen takia, että ideologialla ei yksinkertaisesti ole kannatusta kansan keskuudessa, ei siinä mitään hävettävää ole. On rohkeaa ja kunnioitettavaa tuoda esille omaa näkemystä ja käyttää kampanjointiin omia säästöjä, kun tietää edustavansa marginaalisia mielipiteitä.

Se, että esimerkiksi kansanedustajaehdokas saa vaaleissa vain vähäisen määrän ääniä, ei automaattisesti tarkoita, että hän olisi huono kansanedustaja, jos hän pääsisi eduskuntaan.

Minua ei huoleta se, jos saan kansallismielisenä ehdokkaana ehkä vain muutamia ääniä vaaleissa. Minua huolettaa se mahdollisuus, että ihmisille ei edes kerrota kansallismielisestä vaihtoehdosta tai jos sellaista ei ole äänestäjille tarjolla. Se, että ihmiset eivät kuule kansallismielisestä vaihtoehdosta eivätkä saa tilaisuutta perehtyä kansallismielisyyteen, on paljon kamalampaa kuin sellainen tilan-

ne, jossa ihmiset ovat tutustuneet kansallismieliseen vaihtoehtoon ja päättävät silti antaa tukensa jollekin toiselle ideologialle. Jälkimmäisessä vaihtoehdossa ihmiset ovat sentään tietoisia eri vaihtoehtoista.

Kansallismielisellä puolueella pitää olla niin hyvät ohjelmat, niin hyvää toimintaa ja niin hyviä ehdokkaita, että jos puolue ei menesty demokraattisissa vaaleissa, sitä voidaan pitää enemmän kansan tappiona kuin puolueen tappiona. Puoluetta edustavien poliitikkojen määrän lisäksi myös laadulla on merkitystä. Vaaliehdokkaiden epäpoliittiset huumoritempaukset, provosoinnit ja sekoilukohut voivat tuoda ääniä, mutta ne heikentävät uskottavuutta.

Historia ei tunne stabiiliutta, vaan maailma muuttuu jatkuvasti. Mikä tahansa pitkäikäinen puolue joutuu ennemmin tai myöhemmin päivittämään omia ohjelmiaan, mutta ohjelmatyön pitäisi perustua pikemminkin maailmankatsomukseen kuin suosionkalasteeluun.

Minun mielestäni puolueen (ei ainoastaan kansallismielisen puolueen vaan minkä tahansa Suomessa toimivan rekisteröidyn puolueen) ja sen organisaatioon kytkettyjen yhdistysten ja muiden toimijoiden pitäisi keskittyä seuraaviin seitsemään kokonaisuuteen ennen muita asioita:

1. Puolueella (sekä mahdollisesti piiri-, paikallis- ja jäsenyhdistyksillä) pitää olla ohjelmia, jotka ovat järkeviä, ideologisia, asiapitoisia, eteenpäin vieviä, koherentteja ja faktojen kanssa yhteensopivia. Kun poliittisia ohjelmia kirjoitetaan, ei ole tarpeen pyrkiä radikaaliuteen eikä maltillisuuteen, vaan edellisessä virkkeessä mainittuihin hyveisiin. Se, onko poliittinen ohjelma maltillinen vai radikaali, on hyvin suhteellista ja riippuu lukijoiden tottumuksista sekä Overtonin ikkunasta. Tekstin radikaalius on lukijan silmässä.

2. Puoluetta edustavien päättäjien ja puoluejohdon poliittisen toiminnan pitää olla ahkeraa, yhteistyöhenkistä, epäitsekkästä ja sisälöltään sellaista, että teot eivät ole ristiriidassa toistensa kanssa eivätkä voimassa olevien poliittisten ohjelmien kanssa. Päättäjien pitää myös tiedottaa poliittisesta toiminnastaan pitääkseen politiikan seuraajat ajan tasalla.

3. Puolueen ideologiaa pitää tehdä tunnetuksi kampanjoilla ja julkaisuilla. Kahvi- ja ohukaistapahtumia kannattaa yleisillä paikoilla järjestää, mutta niissä pitää jakaa syötävän ja juotavan lisäksi poliittisia lehtiä, esitteitä, ohjelmia ja kirjasia. Ihmisiä pitää kannustaa tutustumaan puolueen sanomaan eikä pelkästään äänestämään puoluetta. Puolueen poliittista materiaalia kannattaa jakaa tapahtumissa ja ihmisten koteihin myös vaalien välissä. Tämä edesauttaa samalla jäsenhankintaa.

4. Puolueorganisaation pitää pyrkiä jäsenmäärän kasvattamiseen ja vaaliehdokkaiden löytämiseen. Samalla pitää muistaa, että määrän lisäksi myös laadulla on merkitystä.

5. Puoluetta edustavien päättäjien ja muidenkin jäsenten kouluttamiseen ja henkiseen kehitykseen pitää panostaa. Sekä käytännönläheiseen että teoreettisempaan opetukseen tulisi käyttää resursseja. Poliitiikan lisäksi myös metapolitiikalla on merkitystä. Yhdenkään puolueen ei kannata luulla, että ihmiset tietävät kaiken kaikesta puolueeseen liittyessään. Yhdenkään päättäjän ei kannata tuudittautua siihen luuloon, että hänellä on varaa lopettaa uusien tietojen omaksuminen ja uusien taitojen opetteleminen, kun luottamuspaikan saaminen varmistuu.

6. Toiminnan ja tavoitteiden pitkän aikavälin suunnitteleminen on tarpeellista. Kirjoitan tämän erilliseksi asiakohdaksi, koska edelliset kohdat liittyvät enimmäkseen lyhyen ja keskipitkän aikavälin toimintaan.

7. Lakisääteiset velvollisuudet, sääntömääräiset velvollisuudet ja muut velvollisuudet, kuten sisäinen viestintä, pitää hoitaa ajoissa ja riittävän huolellisesti. Jos puolueorganisaatiossa keskitytään esimerkiksi vaalikampanjointiin niin intensiivisesti, että virallisten velvollisuuksien täyttäminen laiminlyödään, on seurauksina hallinnollisia tai juridisia ongelmia sekä mahdollisesti imagohaittaa.

Edellä mainittujen seitsemän tärkeän tehtäväkokonaisuuden lisäksi puolueorganisaation kannattaa panostaa moneen muuhunkin asiaan, kuten kansainvälisiin suhteisiin yhdessä ulkomaisten sisarpuolueiden kanssa. Numeroimani seitsemän tehtäväkokonaisuutta ovat kuitenkin kaikkein tärkeimmät. Kun nuo seitsemän korkean prioriteetin tehtäväkokonaisuutta hoidetaan laadukkaasti, puolue tekee suunnilleen oikeita asioita.

Edellä piirtämäni seitsentahokas ei sisällä sitä oma-aloitteista vapaaehtoistyötä, jota puolueiden rivijäsenet tekevät puolueiden hyväksi puolueiden sitä koordinoimatta. Rivijäsenten vapaaehtoinen toiminta jää usein tulematta puolueorganisaation tietoon. Tällaista kenttätöimintää ei pidä väheksyä, mutta rajasin sen tämän tekstin ulkopuolelle, koska keskityn tässä sellaiseen toimintaan, joka on puolueen tai puoluetta edustavan päättäjän tai puolueeseen kytketyn yhdistyksen, opintokeskuksen, ajatuspajan tai säätiön koordinoimaa.

Olen pitkään ollut poliittisen puolueen jäsen. Kun kannatan yhtä puoluetta, toivon totta kai puolueen kannatuksen kasvavan. Samanaikaisesti toivon, että kannatuksen kasvua ei pidetä yhdessäkään puolueessa päämääränä vaan pikemminkin laadukkaan toiminnan sivutuotteena.

Olen ollut tavattavissa ja talkootoiminnassa niin monessa poliittisessa tori- ja telttatapahtumassa, että en ole yrittänytkaan laskea

niiden lukumäärää. Useimmat niistä ovat olleet puolueen paikallisyhdistyksen tai piiriyhdistyksen järjestämiä. Monen tapahtuman päättyessä olen kuullut puoluetovereilta toriteltaa ja esitepöytiä pakattaessa, että tapahtuman parasta antia oli heidän mielestään se, kun saimme kuunnella teltalle pysähtyneiden äänestäjien toiveita ja kuulumisia.

Poliittinen yleisötapahtuma on minun nähdäkseni onnistuessaan kuin kolikko, jossa on kaksi tärkeää puolta. Toinen niistä on ihmisten kuunteleminen, mutta se toinen, jonka valitettavan usein olen nähnyt jäävän paljon vähemmälle, on poliittisen sanoman eli omien periaatteiden ja tavoitteiden sekä niiden perusteluiden kertominen ja selventäminen ihmisille. Puoluepoliittiset yleisötapahtumat toriteltoilla ovat parhaimmillaan silloin, kun niissä syntyy pelkän äänestäjien kuuntelemisen asemesta aitoa dialogia ja kun niissä kerrotaan puolueen ohjelmista äänestäjille.

Puolue tai sen yksittäinen ehdokas voi toki menestyä vaaleissa ilman ideologista substanssia. Joillekin äänestäjille riittää se, että ehdokas on hyvä kuuntelija. Minulle äänien saaminen ei kuitenkaan ole tärkeintä. Pelkkä kuunteleminen ja hiljaisena hissukkana vaalitelalla tai muulla kampanjointipaikalla seisoskelu ei ole ideologisesti laadukasta toimintaa, vaan kuuntelemiseen tulisi yhdistää oman sanoman levittäminen, jotta kohtaaminen kehittäisi sekä ehdokasta että äänestäjää.

27.

Populismi sopii korkeintaan mausteeksi

Kansallismielisissä liikkeissä vaikuttaneita henkilöitä on Suomessa koko 2000-luvun ajan kutsuttu populisteiksi. Se on ollut joissakin tapauksissa ihan aiheellinen nimitys. Esimerkiksi Tony Halme ja Timo Soini olivat totisesti populistieja. Se ei kuitenkaan tarkoita, että kansallismielisillä olisi yksinoikeus populismiin eikä sitä, että kaikki kansallismieliset ovat populistieja. Jotkut kantavat populistin viittaa ylpeydellä, toiset ovat mieluummin ilman.

Populismista on olemassa monenlaisia käsityksiä. On myös monenlaisia populistieja. Populismien määritelmästä ei vallitse yksimielisyyttä. Olen lukenut populismia kutsuttavan ainakin ideologiaksi, politiikan logiikaksi, viestintätaktiikaksi, mentaliteetiksi ja esiintymistyyliksi. *Oxford Advanced Learner's* -tietosanakirjan (seitsemäs laitos) mukaan populismi on "politiikkalaji, joka väittää edustavansa tavallisten ihmisten mielipiteitä ja toiveita" (suomennos minun).[9] Havaintojeni perusteella pidän tuota tietosanakirjamääritelmää hyvänä. Kerron seuraavaksi, mitä populismiin tyypillisesti kuuluu, miten sitä voidaan käyttää ja mikä on populismikoneen polttoainetta.

Populistieja on politiikassa laidasta laitaan eri maissa. Esimerkiksi taloudellisesti vasemmistolaiset populistit sanovat pääomaeliitin jättäneen kansan enemmistön markkinavoimien armoille. Euroopan unionin jäsenmaissa kansallismieliset populistit puolestaan sanovat EU-mielisen eliitin tukevan EU-liittovaltiota ja väheksyvän kansojen itsemääräämisoikeutta.

Yhteistä eri populistiryhmille on vastakkainasettelun kuvaileminen. "Kansa vastaan eliitti" on populismin keskeistä sisältöä, samoin kuin kritiikki vakiintuneita valtarakenteita kohtaan.

Populisti voi olla arvoliberaali tai arvokonservatiivi. Arvoliberaali populistit vaatii tyypillisesti muutosta nykymenoon, jota hän kuvailee menneisyyteen jämähtäneeksi. Arvokonservatiivinen populistit vaatii muutosta nykymenoon, jota hän kuvailee ikäväksi poikkeustilaksi, josta pitäisi palata historialliseen normaalitilaan.

Yhteistä populistiteille on kirjoitus- ja esiintymistyyli sekä muutama yleinen aihe. Kokonaisvaltaista ja yhteistä ideologiaa heillä ei ole, koska populismi on pikemminkin tyyli kuin ideologia. Populismien historia yltää politiikassa 1870-luvulle asti. Tuon vuosikymmenen jälkeen on ollut olemassa hyvin erilaisia populistisia puolueita ja muita liikkeitä.

Aiheesta kirjoittanut ja Suomessa mm. Timo Soinin pro gradu -tutkielmassa *Populismi – Poliitiikkaa ja poltinmerkki: SMP:n suunnanmuutos* siteerattu Peter Wiles korostaa, että populismi on enemmän moraalista kuin ohjelmallista. Wilesin mukaan populismia ilmentää jokainen sellainen liike, joka perustuu tälle johtajatukselle: "Hyve asuu yksinkertaisissa, tavallisissa ihmisissä, joita kansasta on valtaosa, ja heidän kollektiivisissa traditioissaan." [21]

Negatiivisempiakin sanavalintoja on tehty. Esimerkiksi Johanna Korhonen kuvailee populismia tällä tavalla pamflettiteoksessaan *Kymmenen polkua populismiin*: "Populismilla tarkoitan tässä selkeästä politiikan teon tapaa, jossa asiat pelkistetään yksinkertaisiksi vastakkainasetteluiksi ja jossa puhuja vetoaa kuulijan itsekkyyteen mieluummin kuin tämän yhteisvastuuseen." [22]

Niin tai näin, populismiin kuuluu vähäväkisen eliitin ja runsaslukuisen kansan intressi- ja elintasoerojen alleviivaaminen. Populistinen liikehdintä on siis protestitoimintaa. Kolmantena ryhmänä populistisissa puheissa voidaan mainita "muut", jotka eivät kuulu eliittiin mutta eivät myöskään ole kansan oletetun enemmistön kanssa samaa porukkaa.

Populistipoliitikot pyrkivät innostamaan kuulijoita kansanläheisellä ja tunteisiin vetoavalla esiintymisellä. He sanovat äänestäjille, ettei politiikan isokenkäisille ole syytä kumarrella, koska äänestäjä on poliitikon pomo.

Suuret tuloerot, työllisyyteen liittyvä epävarmuus ja turvallisuudentunteen heikentyminen ovat polttoainetta populismille. Ihminen voi tuskaisena pelätä työttömäksi joutumista, vaikka työsuhteen säilyminen olisi hyvinkin todennäköistä. Tuloerot herkistävät korvia populistisille puheille, vaikka tuloerot eivät kerro läheskään koko totuutta varallisuuseroista. Turvallisuudentunne voi heikentyä pelottelun seurauksena, vaikka varsinainen turvallisuustilanne ei muuttuisi. Mielikuvien vaikutus on suuri.

Populismi on enemmistöhakuista. Koska populismilla pyritään vetoamaan suureen ihmisjoukkoon, sen instanssit ovat erilaisia ajasta ja paikasta riippuen. Vallitseva kulttuuri, yhteiskuntarakenne ja elinolot vaikuttavat siihen, millaista populismia missäkin voidaan menestyksekkäästi harjoittaa. Eliittinä pidetyt ihmiset vaikuttavat – tahtomattaan – siihen, millaista eliitinvastaista protestointia maassa esiintyy.

Populismiin yhdistetään usein helppotajuinen suorapuheisuus. On tietenkin hyvä, että esimerkiksi monimutkaisista taloustieteellisistä asioista puhutaan julkisuudessa yleisesti ymmärrettävillä termeillä, mutta tieteellisen aineiston kansantajuistaminen ei ole populismia vaan popularisointia.

Populisti keskittyy väitteisiin ja saattaa jättää perustelut kuulijan oman selvittämisen varaan. Esimerkiksi taloudesta puhuttaessa populistiryhmä voi vaatia verohuojennuksia ja sosiaalitukien nostoa uhraamatta aikaa sen selittämiselle, miten nuo kaksi tavoitetta sovitetaan yhteen.

Populismiin kuuluu oman ajattelutavan väittäminen valtavirtaiseksi. Tony Halme hyödynsi tätä keinoa lahjakkaasti ja menestyi eduskuntavaaleissa sekä kuntavaaleissa. Tavoitteena on luoda mielikuva, että populistit ovat yksi "meistä" ja että "meitä" on paljon. Mielikuvan todenmukaisuudesta populistit eivät välitä.

Populismiin liittyy eräitä ongelmia. Ensinnäkin kansan tahdon mittaaminen on vaikeaa. Tämä on samalla koko demokratiaa vaikeava ongelma. On tieteellinen tosiasia, että mielipidekyselyn tai äänestyksen tulos riippuu äänestystavasta, vaalitivasta ja kysymysten sanamuodoista sekä kehystämisestä.

Toinen merkittävä ongelma on, että populismi ei yleensä kannusta äänestäjiä heidän itsensä ja elämäntapojensa kehittämiseen. Eipopulistiset poliitikot uskaltavat pyytää tai jopa vaatia äänestäjiltä esimerkiksi lentomatokustamisen tai tuontilihan syömisen vähentämistä ympäristön hyväksi, vaikka tuollaisten toiveiden lausuminen veisi ääniä vaaleissa. Populismiin kuuluu tavallisuuden ylistäminen tai tavallisuuteen kannustaminen. Populistin viesti keski-ortoäänestäjälleen on: "Olet hyvä juuri tuollaisena!" Kaipaamme politiikkaan vahvoja ihmisiä, jotka uskaltavat myös kyseenalaistaa suurten äänestäjäjoukkojen tottumuksia ja vaatimuksia.

Kolmas ongelma on, että populismi ei edistä kansan yhtenäisyyttä. Se päinvastoin lietsoo vastakkainasettelua "eliitin" ja muiden välille. Kansallismielisestä näkökulmasta tämä on vakava ongelma. Vaikka osa suomalaisista olisi taloudellista tai poliittista "eliittiä", he ovat silti suomalaisia. "Siirretään valta rikkaimmalta yhdeltä

prosentilta meille 99 prosentille!” ei ole kansallismielinen tavoite, koska myös rikkain prosenti on osa kansaa ja heidän tulee saada osallistua päätöksentekoon siinä missä muidenkin.

Kannatan demokratiaa, mutta pelkkä demokratia ei aina yksinään takaa hyviä tuloksia, vaan demokratia toimii paremmin silloin, kun yhteiskunnassa vallitsee sananvapaus ja kun ihmisillä on laaja yleissivistys sekä tiedonjanoa ja lähdekriittisyyttä. Jos ihmiset eivät perehdy asioihin ja jos he ovat helposti höynäytettävissä virheellisillä väitteillä ja liiallisilla yksinkertaistuksilla, ei päätöksistä tule optimaalisia. En usko, että ihmiset aina tietävät mitä tekevät. Kannatan politiikkaa, joka kannustaa ihmisiä oppimaan uutta ja kehittämään itseään koko elämänsä ajan.

Populistipoliitikon puheen asiasisältö voi olla yhtä hyvin totuudellista kuin valheellistakin. Kun populistivalehtelee, hän tekee sen luottaen siihen, että enemmistö ihmisistä ei viitsi tai osaa ottaa selkoa totuudesta.

Kaiken kaikkiaan populismissa on kyse muodosta eikä sisällöstä. Tästä johtuen populismi ei yksinään riitä minkään vakavasti otettavan poliittisen puolueen linjaksi. Populismi sopii korkeintaan mausteeksi, ei missään nimessä pääruoaksi.

28.

Kansallismielisyys ja palkkatyön tulevaisuus

Palkkatyö on monille ihmisille tärkeä osa minäkäsitystä ja ylpeyden aihe. Palkkatyö tuo elämään sisältöä ja sosiaalista arvostusta. Työssä ilmenevä ammattitaito kohentaa itsekunnioitusta. Palkkatyön ja työsuhteiden merkitys ei näy pelkästään yksilötasolla, vaan myös yhteiskunnassa ja poliittisissa puolueissa.

Poliittisen kentän eri laidoilla pidetään tuottavaa työtä ja nettoveronmaksajana olemista erittäin suuressa arvossa. Tämä on ollut luontevaa, sillä valtiontalous on ollut riippuvainen ihmisten tekemästä tuottavasta työstä.

Maahanmuuttokriitikoiden keskuudessa työnteon korkea arvostus näkyy mm. siinä, että moni sanoo vastustavansa vain haittaamaanmuuttoa ja toivottavansa tervetulleiksi kaikki lainkuuliaiset maahanmuuttajat, jotka muuttavat Suomeen nettoveronmaksajiksi.

Ajattelutapa, jonka mukaan kaikkien kynnelle kykenevien tulisi tehdä palkkatyötä, on toimiva niin kauan kuin kohtuullisesti palkkattuja työpaikkoja kohtuullisilla työoloilla on riittävästi työikäisten ja -kykyisten suurelle enemmistölle.

Kansallismielisten on syytä varautua ohjelmissaan ja ajatuksissaan siihen, ettei ihmistyön kysyntä välttämättä säily nykyisellä tasolla. Teknologian ja tekoälyn kehittyminen voivat johtaa siihen, että ihmistyön kysyntä vähenee. Puolueet joutuvat tekoälyn, robotiikan, konekääntämisen ym. kehittyessä pohtimaan, pitääkö ihmisten työllistämiseen pyrkiä silloinkin, kun koneet ja ohjelmistot tekevät työt nopeammin, paremmin ja halvemmalla.

Ohjelmistot ja erityisesti tekoälyt eivät tee enää pelkästään yksinkertaisia rutiinitehtäviä vaan kykenevät yhä enemmän myös luovana pidettyyn työhön. Toisaalta ei kannata uskoa sellaisinaan tosiksi fiktiivisiä uhkakuvia, joissa tekoäly yhtäkkiä kokonaan syrjäyttää ihmiset. Vaikka oikeudenkäyntejä varten optimoitu tekoäly pärjäisi oikeussalissa menestyksekkäämmin kuin yliopistosta valmistunut juristi, tekoäly ei silti ymmärrä, mikä on ihminen. Koko sen havaitsema universumi on pelkkä lakikirja ja oikeudenkäyntiasiakirjat. Samaan tapaan pelkästään shakkimestaruuksia tavoittelemaan luotu tekoäly ei ymmärrä mistään muusta kuin shakista mitään.

Ehdotan, että tekniikan kehittyessä kansallismieliset poliitikot eivät heittäydy kehityksen jarruiksi vaan päivittävät ohjelmiaan ja maailmankatsomustaan siten, että toimeentulo nostetaan työnteokoja tärkeämmäksi.

Ihmisten palkattu työnteko tuskin tulee kokonaan loppumaan ja hyvä niin. Osa ihmisistä ehkä tarvitsee palkkatyötä kokeakseen elämänsä mielekkääksi tai saadakseen elämäänsä säännöllistä rytmitystä. Ei kuitenkaan kannata tuudittautua siihen vanhaan ajatukseen, että maailmasta löytyy aina työtä jokaiselle ahkeralle tekijälle. Maailma muuttuu.

Varmuudella ei voida väittää, että merkittävä osa nykyisistä ihmistyöpaikoista siirtyy koneiden ja ohjelmistojen töiksi. Kannattaa silti miettiä, olisiko se toivottavaa vai ei-toivottavaa. Muutos riippuu teknisen kehityksen lisäksi poliittisista päätöksistä. Jos Suomeen muuttaa paljon ulkomaista halpatyövoimaa ja palkkataso madaltuu, voi käydä niin, että ihminen tulee sittenkin konetta halvemmaksi työntekijänä. Se ei kuitenkaan olisi kantäväestön etu.

Julkisuudessa on entistäkin enemmän vaadittu lisää maahanmuuttoa vuonna 2018 julkaistun väestöennusteen johdosta ennusteen julkaisemisen jälkeen. Suomalaisten nuorten määrä vähentyy ja väestö vanhenee. Taloudellinen huoltosuhde ei kuitenkaan korjaannu pelkkään väestölliseen huoltosuhteeseen keskittymällä.

On erittäin tärkeää, että kansallismieliset näkevät suomalaisen kansan arvokkaana itsessään, ei pelkästään työpanoksen kautta. Kansa on olemassa itseään varten. Kansa ei ole olemassa talouskasvua eikä poliittisia päättäjiä varten.

Mielekkäiden palkkatöiden lisäksi ihmiset voivat toteuttaa itseään mielekkäiden harrastusten ja perhe-elämän kautta, jos toimeentulo on muuten turvattu. Perustulokokeiluihin ja erilaisten perustulomallien vertailemiseen kannattaa suhtautua vakavasti.

Kirjoitan tätä aikana, jolloin tekoälyn vaikutukset työntekoon puhuttavat paljon, mutta valitettavasti suuren yleisön tavoittava keskustelu on lähes yksipuolista. Julkinen tekoälykeskustelu painottuu huoleen siitä, vähentääkö tekoälyn kehittyminen ihmistyön kysyntää suuresti. Kukaan ei tiedä vastausta. Vähintään yhtä tärkeä kysymys on kuitenkin se, olisiko ihmistyön kysynnän merkittävä väheneminen toivottavaa kehitystä.

Poliittisten päättäjien ei pidä rajoittaa uusien keksintöjen tekemistä. Tieteelliset innovaatiot ovat osa kehitystä ja ne ovat tärkeitä itsessään – jopa riippumatta siitä, saadaanko niistä ihmisille hyödyllisiä kaupallisia sovelluksia aikaan. Arvostan tieteellistä tietoa ja tieteellistä kehitystä sinänsä. Hyväksyn kuitenkin sen, että poliitikot rajoittavat keksintöjen käyttöä. Esimerkiksi räjähteiden käyttöä on selvästi syytä rajoittaa lainsäädännöllä ja eräiden keksintöjen käyttöä on aiheellista verottaa erikseen.

Kysymys siitä, kuka politiikassa päättää tekoälyn kehittämisestä, on väärä. Tekoälyä tullaan joka tapauksessa kehittämään. Tärkeämpi kysymys on se, pitäisikö tekoälyn käyttöä rajoittaa tai hinnoitella vaikkapa jonkinlaisella tekoälyverolla.

Kun olen puhunut ihmisille perustulosta ja teknologian kehittymisestä, minulle on kasvotusten sanottu: "Jos et pidä työstäsi, vaihda työpaikkaa tai alaa." Tuo tokaisu jättää huomiotta sen, että tekoälyn kehittyminen ihmisiä taitavammaksi ja tehokkaammaksi ei riipu tehtävien mielekkyydestä. Tekoäly voi hoitaa työni minua paremmin ja saattaa minut työttömäksi, vaikka pidän työstäni.

Jos iso joukko suomalaisia jää työttömäksi tekoälyn kehittyessä eikä lisäkoulutus edistä työllistymistä, tulee aiheelliseksi perustulon käyttöönotto. Perustulokeskustelu pitää kytkeä tekoälykeskusteluun.

Teknologian kehittyminen voi auttaa uutta harmaantuvaa Suomea. Ei kannata haikailla paluuta yksinkertaisia fyysisiä työtehtäviä pursuavaan vasarakirves-Suomeen. Menneisyyteen ei ole paluuta. Älyllisempää ja kehittävämpää on etsiä sellaista uutta Suomea, jota ei ole vielä löydetty.

Pitkään kansanedustajana ja Suomen Maaseudun Puolueen puheenjohtajana toiminut Veikko Vennamo (1913–1997) kirjoitti vuonna 1989 ilmestyneeseen kirjaansa *Kekkos-diktatuurin vankina* seuraavaa:

"On muistettava, että ihminen on tehokkaimmillaan, kun hän saa työskennellä omaksi hyväkseen [...] Jokaisessa ihmisessä on kykyä, kun hänet sijoitetaan hänelle sopivalle paikalle." [23]

Tuo on kaunis sitaatti. Nykyaikaan soveltuvassa ajattelussa kuitenkin korvaisin sanan "työskennellä" laajemmalla verbillä "toimia", joka kattaa muutakin tekemistä kuin palkkatyöt.

Vastikkeeton perustulo antaisi ihmisille lisää mahdollisuuksia itsensä toteuttamiseen, luottamusta tulevaisuuteen ja varmuutta elämän nivelkohtiin. Perustulo voi järkevästi toteutettuna myös kannustaa yrittäjyyteen. Kansallismielisenä ajattelen, että jos perustulo otetaan käyttöön, se pitää toteuttaa kansalaispalkkana eli en antaisi sitä Suomen varoista muille Suomessa oleville kuin Suomen kansalaisille. Muussa tapauksessa perustulo voi olla vetovoimatekijä häittämaanmuutolle.

Perustulo pitää toteuttaa mahdollisimman keveällä byrokralialla. Parasta olisi, että perustulo tilitettäisiin samanlaisena työntekijälle, yrittäjälle, työttömälle, opiskelijalle, helsinkiläiselle ja lappilaiselle.

Mahdollisesti on olemassa ihmisiä, joita helposti saatava vastikkeeton perustulo passivoisi. Se on kuitenkin pieni hinta siitä, että voimme perustulolla helpottaa uusien lahjakkaiden keksijöiden, säveltäjien, taidemaalareiden, poliittisten aktivistien, kirjailijoiden ja monien muiden toimintaa – myös sellaisten luovien ihmisten toimintaa, joita ei heidän omana elinaikanaan arvosteta. Siitä koituisi ajan myötä suuri onni Suomelle ja suomalaiselle kulttuurille! Kukaan ei tiedä, kuinka monta lahjakasta kykyä Suomi on jo menettänyt sen takia, että he ovat uurastaneet koko elämänsä muissa kuin suurimpia kykyjään vastaavissa töissä, koska taloudellisen turvaverkon epävarmuus ja ympäröivän yhteiskunnan piittaamattomuus lahjakkuudesta on jatkuvasti estänyt heitä nousemasta siivilleen ja päästävästä luovuuttaan valloilleen. Jos saamme perustulon avulla edes muutaman uuden mestarisäveltäjän, perustulo kannattaa ottaa käyttöön Suomessa.

29.

Tom of Finland ja ideologisuus kunnissa

Ideologisuus ei kuulu pelkästään eduskuntaan, vaan sitä on mahdollista tuoda esiin myös kuntatasolla. Maahanmuuttopolitiikka on tästä yksi esimerkki. Maahanmuuttoon liittyvää lainsäädäntöä tehdään eduskunnassa, mutta maahanmuutto vaikuttaa kunnissa mm. koulutukseen, päivähoitoon ja palveluiden kysyntään eri kielillä. Kieli- ja kulttuurierot voivat johtaa paikallisissa kouluissa oppimisvaikeuksiin ja lisäresurssitarpeisiin, joihin on reagoitava kuntatasolla.

Maahanmuutto ei ole ainoa esimerkki siitä, miten ideologiaa voidaan tuoda esiin kuntatasolla. Laitan tähän yhden esimerkin periaatteellisesta kirjoituksesta, joka syntyi kuntatason uutisten lukemisen seurauksena.

Huhtikuussa 2017 Turun kaupunkisuunnittelulautakunta päätti, että Turkuun, jossa siihen aikaan asuin, tulee Tom of Finlandin aukio kulttuurikeskus Logomon kupeeseen.[24] Kaupunginvaltuutettu Niina Ratilainen (vihr.) oli jo 20.6.2016 eli lähes vuoden verran aiemmin jättänyt valtuustoaloitteen, jossa ehdotettiin, että Turun kaupunki valmistelee kadun tai tien nimimuutoksen Tom of Finlandin eli Touko Laaksosen (1920–1991) huomioimiseksi Suomen 100-vuotisjuhlavuotta varten.[25]

Kaupunkisuunnittelulautakunnan päätöksestä kuultuani tein nopeasti mielipidekirjoituksen ja tarjosin sitä *Turun Sanomien* mielipidesivulle otsikolla ”Tom of Finland ei kuulu kaupunkinimistöön”. Tekstissäni kritisoin aukion nimeämispäätöstä. Lähetin tekstin sähköpostitse *Turun Sanomille* ja soitin heti sen jälkeen toimitukseen kysyäkseen, julkaistaanko se. Minulle luvattiin harkita tekstin

julkaisemista. Kun mitään ei kuulunut eikä julkaisua tapahtunut, soitin uudestaan *Turun Sanomien* toimitukseen ja minulle sanottiin, että tekstiä ei julkaista lehdessä, koska sitä ei pidetty enää ajankohtaisena. Julkaisin sen sitten WordPress-blogissani 9.5.2017.

Tällainen siitä sanomalehteen kelpaamattomasta mielipidekirjoituksestani tuli:

”Tom of Finland ei kuulu kaupunkinimistöön

Vihreän liiton Turun valtuustoryhmän puheenjohtaja Niina Ratilainen jätti viime vuoden kesäkuussa valtuustoaloitteen, jonka mukaan Turusta pitäisi nimetä tie tai katu Tom of Finlandin eli Touko Laaksosen mukaan. Laaksosen oli Kaarinassa syntynyt tunnettu homopornotaiteilija. Ratilaisen ehdotus johti äskettäin hyväksytyyn asemakaavaesitykseen, jossa kulttuurikeskus Logomon edustalle on suunniteltu kaksisataa metriä pitkä Tom of Finlandin aukio.

’Ei ole poliitikkojen asia puuttua siihen, mitä ihmiset tekevät makuuhuoneissaan!’ kuuluu yleinen punavihreä iskulause. Olkoon niin. Argumentti ei kuitenkaan päde tässä tapauksessa, koska Tom of Finlandin aukio ei ole makuuhuone, vaan suuri julkinen tila. LGBT-oikeuksien edistämisen kanssa ei aukion nimellä ole mitään tekemistä.

Naisen esineellistäminen on vihreille valtava mörkö, mutta miesten kohdalla tilanne on toinen. Miehen esineellistäminen pornografiseksi objektiksi on vihreille sankarillinen ja rohkaiseva maineteko.

Miksi minkäänlaista pornotaiteilijaa tulisi kunnioittaa julkisessa tilassa?

Punavihreässä argumentoinnissa annetaan ymmärtää, ettei historian kulku olisi meidän omissa käsissämme, vaan jonkin luonnonlain ennalta käsikirjoittama ja tietenkin juuri sellaiseksi, mistä 'edistyksellinen' unelmoi.

Tunnen historiaa sen verran, että kuulen kaikuja tuhansien vuosien takaa. Tom of Finlandin aukio olisi kuin kotonaan rappiollisen keisari Caligulan Roomassa.

Jo kauan olemme yrittäneet kehittää sivilisaatiota ylevälle pohjalle. Pornografisia tai alatyylisiä paikannimiä ei Suomesta ole löytynyt entisen pääkaupungin paraatipaikalta, vaan lähinnä kirveenkoskemattomien syrjäseutujen perukoilta. Vihreät haluavat paluuta pronssikauteen ja kutsuvat sitä edistykseksi.

Eräässä mielessä Ratilaisen aloite on silti hyvä. Se kiteyttää oivallisesti kaiken sen dekadenssin, jonka keskellä me elämme, kun kulttuurimme potkii jatkuvasti omaan maaliin. Sivilisaatiomme vierii näköjään hitaasti muinaisen Rooman tietä ja jokaisen 'Tom of Finlandin aukion' myötä sitä on yhä vaikeampaa kiistää ja selitellä parhain päin."

30.

Tapaus burkakielto

En ole viehätynyt populismista, jota populistit väittävät joskus peräti demokratian huipentumaksi, mutta demokratiaa kannatan. Kansanvalta yhdistettynä laajaan tiedonvälitysoikeuteen ja sananvapauteen on tuntemistani tavoista paras yhteiskunnallisen päätöksenteon järjestämiseksi. Kun ihmisillä on käytettävissään paljon tietoa ja he voivat vapaasti kommunikoida keskenään, he voivat tehdä viisaita päätöksiä. Kansanvalta toimii parhaiten silloin, kun ihmiset näkevät, mitä heidän ympärillään tapahtuu ja myös ymmärtävät näkemänsä.

Jos Suomessa on muslimeja, jotka haluavat käyttää tai ovat pakotetut käyttämään jonkinlaista hijabia yleisillä paikoilla, sen käyttäminen kannattaa heille sallia, jotta muut kuin muslimit havaitsevat islamin leviämisen konkreettisesti ja alkavat kysyä itseltään ja toisiltaan, onko muutossuunta suotava.

Hijabia koskeva kielto tai sen suppeampi versio burkakielto ei edistäisi islam-kriittisyyttä. Monet islam-kriitikot ja maahanmuuttokriitikot haluaisivat kieltää Suomessa kasvoja peittävät islamilaiset vaatteet. Suhtaudun itse kriittisesti islamin yleistymiseen Suomessa, mutta kieltotoive on puutteellisesti harkittu. Jos johonkin ilmiöön halutaan puuttua, pitää keskittyä enemmän ilmiön perimmäisiin syihin kuin yksittäisiin seurauksiin.

Eräät maahanmuuttokriitikot perustelevat kieltovaatimusta sillä, että kielto ehkä vähentäisi ulkomaalaisten muslimien halukkuutta muuttaa Suomeen. Minusta sen, mitä Suomessa tapahtuu ja keitä tänne muuttaa, pitää perustua suomalaisten yhteiskunnalliseen tiedostavuuteen ja tahtotilaan eikä siihen, kuinka moni ulkoma-

lainen tänne haluaa. Kohdistaisin poliittista viestiä mieluummin Suomessa asuviin ihmisiin kuin Suomeen muuttamista harkitseviin.

Eräillä maailman alueilla on naisille voimassa huivipakko. Monet naiset noudattavat sitä vain pitkin hampain. Vaateen käyttämiseen pakottaminen ei tee vaateen käyttäjästä aidosti uskonnollista. Samaan tapaan vaateen kieltäminen ei poista uskontoa.

Vaatekappale elottomana materiaana ei voi olla paha. Vaate voi vain olla merkki jostakin sellaisesta, minkä sopivuudesta yhteiskuntaan kiistellään. Islam elää korvien välissä muslimien aivoissa, ei missään vaatekappaleessa tai symbolissa.

Jos emme halua, että Suomessa käytetään burkaa (tai niqabia tms.), niin burka mitä ilmeisimmin edustaa sellaista ilmiötä tai ajattelutapaa, jota emme halua kotimaahamme. Vaatteiden tai symbolien kieltäminen on "poissa silmistä, poissa mielestä" - ajattelutavan soveltamista. Sellaista pitää vastustaa.

Burkakielto nousee silloin tällöin puheenaiheeksi. Esimerkiksi elokuussa 2018 media julkaisi Suomessa ja muuallakin uutisia siitä, että Ison-Britannian entinen ulkoministeri Boris Johnson kirjoitti kolumnissaan, että kasvot peittävään burkaan pukeutuvat musliminaiset näyttävät postilaatikoilta. Johnsonia vaadittiin pyytämään kirjoitustaan anteeksi.

On harmillista, että Johnsonin kirjoitus käynnisti jälleen kerran sosiaalisessa mediassa hyvinkin kiihkeän ja yksipuolisen päänaukomisen, jossa vaadittiin lainsäädännöllä burkakieltoa. Lakimuutosta perusteltiin kansallismielisten sosiaalisen median kanavissa sukupuolten tasa-arvolla, yksilönvapaudella, integroitumisella ja turvallisuudella. Vaatimukset olivat käytännönläheisiä ja ns. maalaisjärkeen perustuvia.

Burkakieltoehdotus on hyvä esimerkki asiasta, jossa käytännönläheisyyttä korostava näkökulma johtaa erilaiseen lopputulokseen kuin suurten massojen tiedostavuutta korostava näkökulma. Käytännönläheisiä ihmisiä kiinnostaa se, saako Suomessa käyttää burkaa ja mitä konkreettisia ongelmia burkan käyttämiseen voi liittyä. Minua ideologisena ja tiedostavuutta korostavana nationalistina kiinnostaa ennen kaikkea ihmisten herättelemine tajuamaan, mitä Suomessa on tapahtumassa. Suomalaiset pitää herättää avaamaan silmänsä ja ymmärtämään näkemänsä! Burkat ovat loistava apuväline tätä herättelytarkoitusta varten, mutta juuri tuon näkyvän symbolin haluavat monet kansallismieliset kieltää Suomessa. Se on nurinkurista.

31.

Olenko itseks?

Poliitikon ja poliitikoksi pyrkivän henkilön toiminta voi olla itsestä tai epäitsestä tai yhdistelmä noista kahdesta. Kansallisen edun puolustajat joutuvat kuulemaan syytöksiä itsekkyydestä. Olen saanut syytöksistä osani. Erityisen hyvin mieleeni on jäänyt, kuinka fanittamani Laibach-yhtyeen PR-mies Ivan ”Jani” Novak arvosteli ajatteluani egoistiseksi, kun kerroin hänelle ideologiastani kasvatustun Tampereella 18.3.2015 ennen Laibachin konserttia ja kerroin olevani nationalisti. Sanoin Novakille, että en halua tukea Etelä-Euroopan eurokriisimaita suomalaisten verorahoilla. Novak vaikutti hämmästyneeltä ja ihmetteli, miten nationalisti voi pitää Laibachin musiikista. Novak sanoi, että Laibach on nationalismia vastustava kommunistinen ryhmä ja että suurin osa heidän työstään liittyy tavalla tai toisella kommunismiin. Kerroin hänelle pitäväni siitä tavasta, jolla Laibach tarkastelee politiikan ja taiteen suhdetta ja sanoin nauttivani Laibachin luovuudesta, älykkyydestä ja tyylistä. Vastaukseni sai Novakin hymyilemään ja keskustelu päättyi hyvässä hengessä.

Ehkä minun olisi pitänyt Tampereella tarkentaa Ivan Novakille, että kritisoidessani Etelä-Euroopan eurokriisimaiden rahallista tukemista en tarkoittanut, että suomalaisten verokertymän pitäisi koitua juuri minun tai perheenjäsenteni hyödyksi. Kannatan sitä, että suomalaisilta valtiolle kerätyt verorahat hyödyttävät suomalaisia. Kehitysyhteistyönkin pitäisi perustua enemmän ihmisten, yritysten ja yhdistysten vapaaehtoisiin lahjoituksiin kuin valtioveltoisuuteen.

Kun kansallismielinen tai isänmaallinen ihminen ajaa kansan tai valtion etua, se ei välttämättä tarkoita, että hän itse hyötyy siitä.

Äänestän vaaleissa kansallismielisyyden puolesta periaatteellisista syistä enkä ajattele äänestyskopissa sitä, hyödyttääkö ääneni suoraan minua tai perhettäni. Äänestäkööt ihmiset mitä puoluetta tahansa, mutta suuri toiveeni on, että äänet annettaisiin kansan kokonaisetua ajatellen eikä äänestäjän omaa etua ajatellen. Itsekäs äänestäminen on tuhoisaa. Esimerkki: Jos valtio velkaantuu ja jos suurin osa äänioikeutetuista saa valtiolta enemmän tukina ja palveluina kuin maksaa valtiolle veroina, ollaan tilanteessa, jota ei äänestämällä pystytä korjaamaan, jos kaikki äänestävät itsekäästi pyrkien vain maksimoimaan saamansa tulonsiirrot. Tilanne on korjattavissa äänestämällä, jos ihmiset pitävät kansan pitkän aikavälin kokonaisedun mielessä äänestyspäätöstä tehdessään.

Toisaalta puolueet tai ainakin suurin osa suurista puolueista on perustettu äänestäjien etua silmällä pitäen. Käydessäni äänestäjien kanssa keskusteluja äänestämisestä ja puolueen valitsemisesta olen kuullut näkemyksen, että ei ole lainkaan itsekästä äänestää omaa henkilökohtaista etuasi ajavaa puoluetta, koska ei sinun edunvalvojaksesi mikään muukaan puolue ryhdy. Tuo ajattelutapa perustuu oletukseen, että politiikka on nollasummapeliä ja että jonkun hyötyminen merkitsee väistämättä jonkun toisen tappiota. Todellisuus ei ole sellainen. Esimerkiksi työnantajien ja työntekijöiden intressit voidaan julkisuudessa esittää vastakkaisina, vaikka on paljon poliittisia päätösmahdollisuuksia, jotka hyödyttäisivät molempia ryhmiä. Työntekijän hyvinvointi näkyy työkyvyssä ja työmotivaatiossa ja hyödyttää siten työnantajaa. Yrittäjän taloudellinen menestys puolestaan mahdollistaa paremmat työsuhteet ja uusien työntekijöiden palkkaamisen.

Epäitsekäs, kansan kokonaisedun ajattelemiseen perustuva äänestäminen ei johtaisi siihen, että kaikki äänet kasautuvat yhdelle puolueelle, koska eri äänestäjillä on erilaisia näkemyksiä siitä, mikä on toivottavaa ja mikä on kansalle hyväksi.

On helppoa huudella korulauseita siitä, että poliittisen päättäjän päätehtävä on edistää kansalaisten parasta. Kansalaisilla ei kuitenkaan ole yksimielisyyttä siitä, mitkä valinnat ovat parhaita. Vaikka jokin esitys saisi äänestäjiltä suuren määränemmistön tuen, mikään luonnonlaki ei sanele, että se, mitä kansa haluaa on sama asia kuin se, mikä on kansalle parhaaksi. Ihminen ei aina ymmärrä omaa parastaan.

Oletetaan tilanne, jossa yli 50 % äänioikeutetuista suomalaisista hyväksyy sellaisen väestönvaihdon, jonka seurauksena suomalaiset jäävät pieneksi vähemmistöksi omassa valtiossaan, mutta joka kasvattaa suomalaisen kantaväestön varallisuutta ja turvaa talouskasvun. Toimivatko suomalaiset poliitikot itsekkäästi, jos he tuollaisessa tilanteessa sivuuttavat kansan tahdon ja estävät väestönvaihdon?

On parempi olla elossa kuin kuollut. On parempi olla olemassa kuin olla olematta. Kansan tuhoutuminen tai sukupuutto pitää estää, vaikka kansa itse haluaisi uhrata itsensä lyhytaikaisen rikasutumisen tai monikulttuurisen hyvesignaloinnin alttarilla. Samaan tapaan vastuuntuntoinen ihminen menee väliin ja yrittää estää teon, jos havaitsee toisen ihmisen yrittävän itsemurhaa. Ei se ole itsekästä, vaikka siinä väliaikaisesti puututaankin itsemääräämisoikeuteen.

Kansan tai koko ihmiskunnan vapaaehtoiseen sukupuuttoon pyrkivissä liikkeissä kärsimys tai älyttömyys on sumentanut päättelykyvyn. Kyse ei ole varteenotettavasta ideologiasta vaan älyllisestä syyntakeettomuudesta, jonka vallassa oleva on vaaraksi itselleen ja muille. Hyvinvoivassa yhteiskunnassa tällainen ajattelu jää marginaali-ilmiöiksi ja henkilökohtaisiksi tragedioiksi. Tuhoon ja hävitykseen itsetarkoituksellisesti pyrkivät ideologiat eivät ole muuta kuin oireita yhteiskunnan sairaudesta ja pahoinvoinnista, käärittiin ne kuinka kauniiseen retoriikkaan tahansa. Kun tauti

parannetaan, häviävät oireetkin. Pohdittavaksi jää, millaisia keinoja on hyväksyttävää käyttää taudin parantamiseksi.

Toimintakeinoista ei vallitse yksimielisyyttä. Eräs puoluetoverini on sanonut minulle, että politiikon pitää pyrkiä aina edistämään oman ideologiansa mukaisia tavoitteita keinolla millä hyvänsä ja jopa poliittisten vastustajien toimintamahdollisuuksia rajoittamalla, koska jos poliitikko vakaasti uskoo oman päämääränsä olevan kansalle parempi kuin poliittisten vastustajien päämäärät, tekee poliitikko vääryyttä kansaa kohtaan jättäessään osan tavoitteistaan edistävistä keinoista käyttämättä. Tuollainen näkemys on fanaattinen ja vaatii sokeaa uskoa oman ideologian ylivertauuteen.

Kansan tahdon sivuuttaminen ei ole kestävä tapa tehdä politiikkaa demokraattisessa valtiossa, olivat nationalistit vallassa tai eivät. Kansan tahdon sivuuttaminen ei myöskään ole ihanteellista. Ihanteellista on kansallismielisesti ajatellen se, että kansa itse haluaa säilyä olemassa ja kehittyä sekä ymmärtää oman korvaamattomuutensa. Ideologisilla nationalisteilla on siis erinomainen syy kampanjoida oman ideologiansa levittämiseksi.

Ideologinen nationalisti korostaa kansan säilymistä ja kehittymistä enemmän kuin kansan vaurastumista. Ideologinen nationalisti saa iloa siitä, kun hän pääsee kertomaan nationalistisesta ajattelustaan muille ihmisille. Siinä yhdistyvät oman vapaan tahdon toteuttaminen ja muiden ihmisten auttaminen.

Henkilölista

Jos taiteilijanimellä tunnetusta henkilöstä on mainittu kirjassa sekä oikea nimi että taiteilijanimi, on seuraavassa henkilölistassa vain oikea nimi. Jos taiteilijanimeä käyttäneen henkilön oikeaa nimeä ei ole mainittu tässä kirjassa aiemmin, ei sitä mainita myöskään seuraavassa henkilölistassa.

Anderson, Benedict
Caligula
Coudenhove-Kalergi, Richard
de Gaulle, Charles
Duda, Mike
Gruen, Arno
Habermas, Jürgen
Halme, Ari
Halme, Tony
Hegel, Georg Wilhelm Friedrich
Herati, Mosi
Herder, Johann Gottfried von
Johnson, Boris
Järviharju, Matti
Kant, Immanuel
Korhonen, Johanna
Kuisma, Väinö
Laaksonen, Touko
Lawless, Blackie
Linna, Tapio
Luther, Martti
Mesikämmen
Miikkola, Mikael
Mäenpää, Olavi

Novak, Ivan
Ratilainen, Niina
Rousseau, Jean-Jacques
Sipilä, Juha
Soini, Timo
Vennamo, Veikko
Vistbacka, Raimo
Väyrynen, Paavo
Wiles, Peter

Viitteet

Lähteet, joihin kirjassa on viitattu.

[1] Mesikämmen. "Tuomas Tähti puhuu!" 17.4.2014.

<<https://mesikammen.wordpress.com/2014/04/17/tuomas-tahti-puhuu/>> Luettu 25.1.2019.

[2] Perussuomalaiset rp. "Perussuomalaisen valtuustoryhmän mallisäännöt" 20.4.2011. <https://www.perussuomalaiset.fi/wp-content/uploads/2013/08/ps_valtuustoryhman_mallisaannot.pdf>

Luettu 12.3.2019.

[3] Perussuomalaisten Varsinais-Suomen piiri ry. "Jäsenäänestyksen tulokset" 30.6.2014. <<https://varsinais-suomi.perussuomalaiset.fi/uutinen/jasenaanestyksen-tulokset/>>

Luettu 25.2.2019.

[4] Perussuomalaiset rp. "Periaateohjelma" 19.10.2018.

<<https://www.perussuomalaiset.fi/wp-content/uploads/2018/10/periaateohjelma.pdf>> Luettu 12.3.2019.

[5] Soini, Timo. "Olkaa kiitollisia" 19.1.2018.

<<http://timosoini.fi/2018/01/olkaa-kiitollisia/>> Luettu 16.8.2018.

[6] Tilastokeskus. "Suomen virallinen tilasto (SVT): Väestörakenne [verkkajulkaisu]" 29.3.2018.

<http://www.stat.fi/til/vaerak/2017/vaerak_2017_2018-03-29_tie_001_fi.html> Luettu 21.10.2018.

[7] MTV Uutiset. "Suomessa syntyi viime vuonna noin 50 300 lasta – syntyvyys kaikkien aikojen matalin" 27.4.2018.
<<https://www.mtv.fi/uutiset/kotimaa/artikkeli/tilastot-vahvistivat-suomessa-syntyi-viime-vuonna-noin-50-300-lasta-syntyvyys-kaikkien-aikojen-matalin/6882664>> Luettu 21.10.2018.

[8] Martela, Frank. "Itseohjautuvuusteoria – Eli onnellisen elämän kolme keskeisintä tekijää" 4.4.2014.
<<https://frankmartela.fi/2014/04/04/itseohjautuvuusteoria-eli-kolme-vastausta-siihen-mika-tekee-ihmisen-onnelliseksi/>> Luettu 3.3.2019.

[9] Hornby, A. S. *et al.* 2010. *Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English*. Seitsemäs laitos. Oxford, UK: Oxford University Press. ISBN: 978-0-19-4316651. 1780 sivua.

[10] Väyrynen, Paavo. 1997. *Paneurooppa ja uusidealismi – Tutkielma Richard Coudenhove-Kalergin filosofisista ja yhteiskunnallisista ajatuksista*. Helsinki, Suomi: Otava. ISBN: 951-1-15410-9. 127 sivua.

[11] Anderson, Benedict. 2007 (ensimmäisen kerran julkaistu 1983). *Kuvitellut yhteisöt – Nationalismin alkuperän ja leviämisen tarkastelua*. Helsinki, Suomi: Gummerus Kirjapaino. ISBN: 978-951-768-187-2. 345 sivua.

[12] Suomen Sisä. "Suomalaisuuden määritelmä" 6.12.2016.
<<https://www.suomensisu.fi/suomalaisuuden-maaritelma/>> Luettu 21.10.2018.

[13] Salminen, Samuli. 2015. *Maahanmuutot ja Suomen julkinen talous – Osa I: Toteutuneet julkisen talouden tulot ja menot*. Kolmas päivitetty painos. Suomen Perusta -ajatuspaja. ISBN: 978-952-7145-08-1. 174 sivua.

[14] Kaplinski, Jaan. "Jos Heidegger olisi ollut mordvalainen".
<<http://jaan.kaplinski.com/philosophy/ugrimugri.html>> Luettu
3.11.2018.

[15] Immonen, Olli. 2017. *Kansallinen kipinä*. Helsinki, Suomi:
Kiuas kustannus. ISBN: 978-952-7197-06-6. 242 sivua.

[16] Klemettinen, Riina. 2007. *Pieniä kipuja tai suurta tuskaa:
kivun kielentäminen kognitiivisessa katsannossa*. Pro gradu -
tutkielma, kieli- ja käännöstieteiden laitos, Tampereen yliopisto.
156 sivua.
<[https://tampub.uta.fi/bitstream/handle/10024/78491/gradu02180.
pdf?sequence=1](https://tampub.uta.fi/bitstream/handle/10024/78491/gradu02180.pdf?sequence=1)> Luettu 12.3.2019.

[17] Siviilipalveluslaki 28.12.2007/1446.
<<https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2007/20071446>> Luettu
9.12.2018.

[18] Puoluelaki 10.1.1969/10.
<<https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1969/19690010>> Luettu
9.12.2018.

[19] Kansalaisaloitelaki 13.1.2012/12.
<<https://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/2012/20120012>> Luettu
9.12.2018.

[20] Tähti, Tuomas. "Tapio Linna puhuu!" 26.1.2016.
<[https://tuomastahti.wordpress.com/2016/01/26/tapio-linna-
puhuu/](https://tuomastahti.wordpress.com/2016/01/26/tapio-linna-puhuu/)> Luettu 3.3.2019.

[21] Soini, Timo. 1988. *Populismi – Poliittikka ja poltinmerkki: SMP:n suunnanmuutos*. Pro gradu -tutkielma, yleisen valtio-opin laitos, Helsingin yliopisto. 103 sivua.
<<https://helda.helsinki.fi/bitstream/handle/10138/37345/populism.pdf?sequence=1>> Luettu 12.11.2018.

[22] Korhonen, Johanna. 2013. *Kymmenen polkua populismiin – Kuinka vaikenevasta Suomesta tuli äänekkään populismin pelikenttä*. Helsinki, Suomi: Into Kustannus. ISBN: 978-952-264-257-8. 81 sivua.

[23] Vennamo, Veikko. 1989. *Kekkos-diktatuurin vankina*. Helsinki, Suomi: Gummerus Kirjapaino. ISBN: 951-20-3237-6. 328 sivua.

[24] Hakala, Aleks. "Touko Laaksosta kunnioittava Tom of Finlandin aukio Logomon edustalle" 27.4.2017. Yle Uutiset.
<<https://yle.fi/uutiset/3-9584178>> Luettu 30.11.2018.

[25] Ratilainen, Niina. "Aloite Turun ja Kaarinan välisen tie- tai katu yhteyden nimeämisestä Tom of Finlandin mukaan" 20.6.2016. Valtuustoaloite Turun kaupunginvaltuustolle.
<<http://ah.turku.fi/kv/2016/0620007x/Images/1464816.pdf>> Luettu 30.11.2018.

